

“கற்றோர்க டாமுகப்பர் கல்விதனி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புகம்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்நகை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

விவேக சிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1893ஆம் ஜனவரிமீ.

இலக்கம். 9.

சுதந்தரங்களின் விளக்கம்.

க-ம் அத்தியாயம்—II.

(280-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

15. எல்லாமனிதருக்கும் சுதந்தரங்களும் கிர்ப்பத்தங்களும் பொதுவீற் சமம். யோக்கியதையிலும் சக்தியிலும் விளங்கும் விசேஷங்களினூற் சித்திக்கும் வெவ்வேறான சுதந்தரங்களிலுள்ள உயர்வுதாழ்வுகளைத்தவிர, வேறு சுதந்திரங்களில் சிலருக்குயர்வும் சிலருக்குத் தாழ்வுமில்லை. அப்படியே சிலருக்குச் சுதந்தரங்கள் மிகுதியாயும் சிலருக்கு அவை குறைந்துமிகுப்பதில்லை. எவருக்கும் சாமானிய சுதந்தரங்கள் சமம். ஏனெனில், எல்லாமனிதரிலும் மானிடவியல்பு பொதுவாய் விளங்குகிறதென்றும், அவ்வியல்பே மனிதருக்குள் வழங்கியதும் சுதந்தரங்களுக்கும் கிர்ப்பத்தங்களும் மூலகாரணமாயிருக்கிறதென்றும் பலமுறை மேற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உதாரணமாக, செல்வம் பிறப்பு முதலியவைகளில் அவ்வளவு தாரதமியமிருந்தாலும், சொத்தைச் சம்பாதித்ததற்கும், விலக்கப்பட்ட சிலவற்றைத்தவிர வேறுஉடன்படிக்கைகளைத் தம் மனம்போற் செய்துகொள்வதற்கும் ஒவ்வொருவருக்குஞ் சுதந்தரமுண்டு; அதைத்தடுக்காதிருக்கவும் ஒவ்வொருவரும் கிர்ப்பத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

எல்லாமனிதருக்கும் சுதந்தரங்கள் சமமென்பது இரண்டு விலக்கிற் குட்பட்டிருக்கிறது.

பகுத்தறிந்து டென்கொள்ளத்தக்க முதிர்ந்த பருவம் அடையாததினால் பிறரைப்போலத் தங்கள் சுதந்தரத்தைச் செலுத்திக்கொள்ளச்சக்தியில்லாத சிறுவர்களுக்குச் சொத்திற்குடைமை யிருந்தாலும் அச்சொத்தைத் தன் விசாரணைக்குட்படுத்தி டென்துஞ் சுதந்தரமில்லை. தங்கள் செய்கைகளினால் விளையும்பவன் இத்தன்மையதென்று முன் பகுத்தறியும்திறமை அவர்க்கில்லாததினால் முதிர்ந்தபருவம் வந்தபிறகே சொத்திற்குள்ள சுதந்தரங்கள் அவருக்குக் கொடுக்கப்படும். அப்படியே பைத்தியம்பிடித்தவர்களுக்கும் புத்தி னீதிர மில்லாதவர்களுக்கும் சுதந்தரங்களும் அவைக்குத் தக்க கிர்ப்பத்தங்களும் கிடையா.

மனிதருக்குச் சாமானிய சுதந்திரகிர்ப்பத்தங்கள் சமமாயிருக்கின்றனவென்று மேற்பிரஸ்தார சித்திருக்குஞ் சிந்தார்த்தத்தைக் கைக்கொண்டு சொத்து, ஒவ்வொருவர்செய்யும்வேலை, அவ்வேலைக்குள்ளகூறி, குடும்பத்திலும் ராச்சியத்திலுமுள்ள நிலைமை, இவைமுதலிய எல்லாவற்றிலும் சங்கத்திற் சேர்த்தவருக்கெல்லாம் சமத்தைகூலி பெறும்படி சட்டத்தினூற் கட்டாயமான கிர்ப்பத்தளைகளேற்பட வேண்டுமென்று சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி விவரமாய் எழுதிமுடிக்க இப்பொழுது சந்தர்ப்பமில்லை. ஆகிலும் ஒன்றிரண்டு சங்கதிகளைச் சுருக்கமாய்ச் குறிப்பிக்கலாம். சொத்து, குடும்பத்திலும் ராச்சியத்திலுமுள்ள நிலைமை, ஒவ்வொருவர் செய்யும் வேலையும் அதன்கூறு

மாகிய இவைகளிற் சமத்துவத்தைச் சட்டசிபர் தனைகளின் கட்டாயத்தினாலும் துரைத்தனத்தை வகிப்பவரின் வலிமையினாலும் மாத்திரமே பலாத்காரமாய்ப் பெறக்கூடியது. ஏனெனில், தங்களுடைய குணதீசயங்களில் மனிதருக்குள் வெகு தாரதம்மியமிருப்பதினால், அவர் செய்யும் வேலையின்பிறமையிலும் அவர் சம்பாதிக்குஞ் சொத்திலும் அவருக்குக் கிடைக்கும் சுகத்திலும் வித்தியாசமுண்டாருமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதைச் சட்டசிபர் தனைகளைக்கொண்டு தடுப்பதினால் மனிதருள் சுயேச்சையே மாய்ந்துவிடும். மேலும் மனிதருள் விளங்கு முயர்வு தாழ்வுகளை மிகுந்தினால் அவருக்குள்ள ஊக்கங்கூடித்து அவர் தங்களுடைய திறமை முழுவதையும் தம்வேலைகளிற் செலுத்தாது தளர்ச்சியைப் பாராட்டுவர். அதனால் உலகத்திற் செல்வம், சுகம் முதலியவை வீருத்தியடையாமற்போம். இதுமாதிரமல்ல; மனிதருக்குள் அகிருப்பி மிகுந்து கலகங்களுண்டாவதனால் துரைத்தன முறையழிந்து சங்கத்தின் ஸ்திரத்திற்கே அபாயம் சேரலாம். மேலும் மனிதருக்குள்ள முதலையும், அவாவருடைய வேலைத்திறமைக்குத் தக்கபடி கிடைக்கும் கூலியையும், அவாவருடைய குணதீசயங்களுக்குத் தக்கபடி தங்களுடைய இனத்தாருட் கிடைக்குஞ் சுகம், அதிகாரம் முதலியவற்றையும், மேற்கூறியபடி கட்டாயஞ்செய்து சமமாக்குவது சியாயமாவென்பதைப்பற்றித் தீர்க்காலோசனை செய்யவேண்டும்.

இவ்விஷயங்களிற் சமத்துவத்தைப் பெறுவதற்குப் பலர் பல ஏற்பாடுகளைத் திட்டஞ்செய்தும் கடபடிக்கைக்குக் கொண்டுவரப் பலவாறு முயன்றும் அவைகளுக்கூரிய குணகுணங்களை விளக்கிக் காட்டி யிருக்கிறார்கள். அவைகளைக் குறித்து விவரிக்கவும், அவைகளின்பிறழ்களை யெடுத்துக்காட்டவும் இப்பொழுது சுத்தர்ப்பமில்லை.

இராச்சியத்திலுள்ளவருக்கெல்லாம் சுத்தரங்கள் சமமென்று இப்பொழுது கூறுவதால் மஹாகுந்து யாதேனில், சொத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளுவதிலும், பிறரோடு உடன்படிக்கை

செய்துகொள்ளுவதிலும், தம்முடனாகப் பார்விக்கொள்ளுவதிலும், தம்மனதிற்குச் சரியென்று தோன்றியபடி தங்கள் தோழர்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளுவதிலும், தங்கள் மதக்கோட்பாட்டை யெற்படுத்திக் கொள்ளுவதிலும், வேறுசில சாமானிய விஷயங்களிலும், பிறருடையதீர்ப்புத்தமிழ் நிச்சட்டசிபர் தனைகளாலேற்பட்ட விவக்குகளுக்குமாத்திர மூட்டு கட்டுகொள்ளச் சுத்தர முன்டென்பதே.

சில இராச்சியங்களில் சுயவரசுட்சியெனுஞ் சுத்தரத்தைச் சனங்களனுபவித்து வருகிறார்கள். அதாவது, துரைத்தனத்தை டெந்தம் ஆலோசனைசபையாரைத் தெரிந்தெடுத்த வருவதாம். முன் கூறப்பட்ட சுத்தரங்களைப் போல் இச்சுத்திரம் யாவர்க்குஞ் சமமென்று சொல்லக்கூடாது. இப்பொழுது ஆங்கிலேய நாட்டில் 35-கோடி மனிதருள் 5-கோடி மனிதருக்கு மாத்திரமே இச்சுத்திரமுண்டு; 8-வருடங்களுக்குமுன் 2-கோடி ஜனங்களை இச்சுத்தரத்தைச் செலுத்திவந்தார்கள்; 60-வருடங்களுக்குமுன் 3-கோடி ஜனங்களுக்கு மாத்திரமே இச்சுத்திரமுண்டு. இச்சுத்திரம் ஜனங்களின் சொத்தினளவிற்குத் தக்கபடி ஆங்கிலேயநாட்டில் எக்காலத்தும் செலுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. வேறுசில இராச்சியங்களில் பருத்தரிவதற்கூரிய பருவம்முதிர்த்தவுடனேசனங்களிச் சுத்தரத்தைச் செலுத்திவருகிறார்கள். துரைத்தனத்தில் உத்தியோகம்பெற்று அதிகாரஞ் செலுத்துவதற்கூரிய சுத்தரம் அவ்வாறு களுடைய குணதீசயங்களை மாத்திரம் ஒத்திருக்கிறது. முற்கூறிய சுத்தரங்களைப்போல் இச்சுத்திரமும் யாவருக்குஞ் கிடைக்கக்கூடியதல்ல; சனங்களுடைய அனுமதியின்றியும் கிடைக்கக்கூடியதல்ல; சியமிக்குமதிகாரத்தை விதித்தவாறல்லாமாத்திரமே கிடைக்கக்கூடியது.

16. மனிதர் சுத்தரங்களைக் கைக்கொண்டு அவற்றை கிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதே புருஷார்த்தமென நினைத்துவிட்டால் உலகத்தில் அன்பினுள்ளுமாத்திரம் பிறர்க்குழைத்து அதனால் அவருக்குக் கிடைக்கும் சுகத்தைக் கள்ளுகளிரக்கண்டு களிப்படைத்து கடவுளின் கிருபைக்

குப் பாந்திரமாகுத்தன்மை. மாண்கெடுமென்
றும் தற்குத்தில்லமாத்திரமே சனங்கள் தமது
கோக்கத்தைச் செலுத்தி விடுவார்களென்றும்
சிவர் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்கள். (Italy)
நூட்டலி தேசத்தில் 50-வருடங்களுக்குமுன்
தன் வாழ்வாண்முறுவதும் தன்செல்வம் சுக
மெல்லாவற்றையு மிகழ்த்து சுதேசத்திற்குப்
பாபெட்டி மகிமையடைத்த தேசாபிமானியா
கிய மாட்டினி (Mazzini) யென்னும் மகான்
மேற்குரிய அபிப்பிராயத்தைப் பலவாறு வற்பு
றுத்திக் கூறியிருக்கிறார். 1789—92 வருடங்க
ளில் பிரெஞ்சுக்காரர் தங்கள்சேசவொழங்கை
மாற்றுவதற்குச் செய்த கொடுங்கலகத்தைத்
துண்டிவிட்ட இலக்கியங்களின் பிரதானகருத்
தும் அச்செய்கையேரிட்டபின் ஐரோப்பியசனங்
கள் இதுவரையில் முக்கியமாய்க் கொண்டாடு
வதும் யாதெனில், சுதந்திரங்களை ஒவ்வொரு
வரும் பரிபூரணமாகக்கைக்கொள்ளுவதே புரு
ஷார்த்தமென்னும் இச்சித்தார்த்தமே. மாட்டினி
என்பவர் தன்னினைத்தாருக்குப் பின்புறமுது
ஒருதருனத்திலுறப்புத்திகுறிநர்: “மகா சனங்
களை! 50-வருடகாலமாய் ஐரோப்பாகண்டத்
தில் கொடுங்கொல்மன்னரும் பிறவிப்பெருமை
யுடையவரும் ஆக்கிரமித்து வந்த அதிகாரங்
கள் குலைந்து கெட்டுள் டெத்திருக்கும் சீர்திரு
த்த மெல்லாவற்றிற்கும் மூலாதாரம் யாதெ
னில், மனிதர் தமக்குரித்தாகிய சுதந்தரங்
களைக் கைக்கொண்டாலன்றி இகத்திற் சுமில்லை
யென்னுஞ் சித்தார்த்தமே. சனங்களின் சுயா
தினத்திற்கு விரோதமான தடைகளெல்லாம்
காசமடைந்து சுயாதினம் காந்தோதும் மிகுந்து
வருகின்றது. ஆகிலும் தினந்தவறுது உழைத்
துப்பிழைக்கும் கண்களெல்லாதசனங்களுக்குச்
சுகானுபவம் என்னவாகிலும் வீருத்தியடைத்
திருக்கிறதா? இல்லை. அநேகமாய் எல்லாத்
தேசங்களிலும் சிவனங்கழிக்க இன்றியமைபா
த சாமான்களுக்கெல்லாம் விலை யுயர்த்திருக்
கின்றது; அநேக கைத்தொழில்களில் வேலைக்
காரர்களின் கூலி காளுக்குள்ள குறைவுகொ
ண்டு வருகின்றது; கூலிக்கு வேலை மிடைப்ப
தும் வரவா அரிதாய்க் கொண்டுவருகிறது. ஒவ்
வொரு சங்கத்திலும் செல்வத்தின்தொகையும்
சுகானுபவத்திற்கு வேண்டியதருவிகளும் தாரா

ளமாய். வீருத்தியாய்க்கொண்டு வருகின்றன.
பணக்காரருக்கு காளுக்குள்ள செல்வம் மிகு
வதும் ஏழைகளுக்கு வறுமை. மிகுவதுமாகிய
இக்காட்சிகளை எமெல்விடத்துக் காண்கி
றோம்.” இப்படி மாட்டினி என்பவர் பரிதபித்
துக் கூறியபின் மனிதரின் நிலைமையைச் சீர்
திருத்தற்குரிய சிவந்ததியைப் பின்புறமுது
தனது சொந்த அபிப்பிராயமாய்க் கூறியிருக்கி
றார்:—“எல்லாமனிதரும் கடவுளொருவரின்
புத்திரரென்றும்; அவர் ஆத்தீனையால் கியமிக்
கப்பட்டிருக்கும் மாட்டிட தருமத்தை கிறை
வேற்ற காழுடன்பட்டிருக்கிறோமென்றும்; ஆதீ
தியைக்களைந்து கெதுசுகோதாருக்கு உபகாரம்
செய்வதே ஒவ்வொருவருக்குஞ் சுதந்தரமா
வதுமன்றி அவருக்குரிய மானிடத்தரும் (அல்
லது கடமை) ஆகப் பாவிக்கவேண்டுமென்றும்;
அத்தருமத்தை உறுதியாய்க் கைக்கொள்ளல்
இச்சனமுத்திற்குரியதென்றும், அதைக் கைவி
டல் கொடுப்பாவமென்றும், எல்லாமனிதருக்
கும் எாம் வற்புறுத்திக் கூறவேண்டும். சகோத
ரர்களே! தங்களுடைய சுதந்தரங்களை யிழந்து
விடுமபடி என் சொல்லவந்தவனல்ல. ஒவ்
வொருவரும் தமதுகடமைகளை கிறைவேற்றி
னால், ஒவ்வொருவருக்கும் சுதந்தரங்களும்
தவறாது கிட்டெடுத்து துணிந்து கெதுகடமை
களைச் செய்வதையே எாம் முதலிற் கவனிக்க
வேண்டியதென்பது எனதபிப்பிராயம். தமது
சுதந்தைக் கைக்கொள்ளுவதையே பிரதமதரு
மமாய்க் கருதினால், மனிதர் பரோபகாரத்தை
மறந்துவிடுமபடி கேரீமும்; உலகத்தில் இப்பொ
ழுதுவிளங்கும் கஷ்டகஷ்டரோகங்கள் கிரத்தரமா
ய்க் குடியேறியிடும்.”

மாட்டினி என்பவர் இவ்வாறு சொல்லியிருப்
பதில் சீரம்ப வுண்மையுனதென்பதற் கைய
மில்லை. ஆகிலும் அது முற்றிலுமோத்துக்
கொள்ளத் தக்கதல்ல. ஏனெனில், சுதந்தரங்
களும் கடமைகளும் மனிதருக்குச் சமமாகவே
ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றைத்துறந்து மற்ற
தைமாதிரி கைக்கொள்ளுவது சரியல்ல.
அவை பிரண்டினிலக்கணங்களில் வேறுபாடி
ருத்தாலும் பாஸ்பாவிரோதமில்லை. சிவவிடங்
களிற் கடமைகளைச் செய்வது உயர்ந்த தருமமா
யும், சிவவிடங்களிற் சுதந்தரங்களைக் கைவி

டாது கிறைவேற்றிக்கொள்ளுவது உயர்ந்ததரு மமாயும் விளங்குகிறதென்பதற்குச் சத்தேக மில்லை. காம் சமயோசிதமாய் கடந்துகொள்ள வேண்டியது. இதைத் தவிர்த்து வேறு அபிப் பிராயங்களுக்குத் தருத்த ஆகாரமில்லை. அவை களை எல்லாரும் தம்முல்கவாழ்க்கைக்கு விதி யாகக்கொண்டு கடத்தால் வேலைக்காரரின் ஊக் கமும், சொத்தின்காப்பும், குடும்பத்தினுள்ள நேசமுஞ்சுகமும் ராச்சியத்திற் குடிசைக்குரிய சுத்தாங்கனும் காணடைவீற் குலைத்து சங்கத்தி னுழிவிற்கேதுவாய்த் தீர்த்துவிடும்.

17. மனிதருக்குரிய சுத்திரங்கள் தேசகால வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி. சில எல்லை களுக்கும் விலக்குகளுக்கு முட்பட்டுச் செலுத் தப்பட்டு வருகின்றன. பருத்தரிவதற்குரிய முதிர்ந்த பருவமடையாதிருத்தல், உடனிறுது ப்புகளிலொன்றில்லாதிருத்தல், வியாதியினால் வருத்தல் முதலிய பலகாரணங்களால் ஒருவன் தன் சுத்தாங்கனைச் சிலகாள் அல்லது முற்றி லும் இழந்திருக்கலாம். சிலருக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாவது ஸ்திரபுத்தி பிழ்வாததிலாவது சிலவிலையங்களில் தங்கள் தங்கள் சுத்தாங்கனை யிழந்துவிடலாம். ஒருவிலையத்தில் ஒருதரம் சுத்தாங்கனைச் செலுத்துவதினால் மறுபடி அதைச்செலுத்தாது தடுக்கப்படலாம்; உதா ரணமாக, காளை காவேயம் 8-மணிமுதல் பகல் முழுவதும் ஒருவேலைக்காரனை நியமித்து அவ னோடு உடன்படிக்கை செய்தபிறகு அன்ற 8-மணிக்குமுன்னும் முற்பகியவணிடத்தில் ஒரு தவறும் காணாதிருக்கையிலும் மற்றொருவனை நியமிப்பது தகாது. சிலசமயங்களில் ஒருவன் தன்சுத்தாங்கனைத் தைவிட்டால், அது அவ னுக்கு மறுபடி கிடைக்காமற்போகலாம். உதா ரணமாக; ஒருபசுவைத் தானஞ்செய்துவிட் டால் மறுபடி அதைப் பணங்கோடுத்துவாங்கா மலும், தானம்வாங்கினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காமலு மிருந்துவிட்டால், அப்பசுவிற் குள்ள சுத்தாங்கனை மடக்கு மிண்டெருவதில்லை. சொத்திற்குரிய சுத்தாங்கிருப்பதால் எல்லா ருக்குஞ் சொத்திற்குப் பாத்தியமுண்டென் றும், ஒன்றுமில்லாத தரித்திரனுக்குத் துரைத் தனத்தார் நிலத்தையாவது வேறு சொத்தை யாவது அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதென்

றும் கொள்ளக்கூடாது. சுதேசிகளுக்குள்ள சுத்திரங்களைப்பெல்லாம் அன்னியருக்குக்கொ ட்ப்பது தற்காலத்து காகரீக முறையின்படி, வழக்கமில்லை. துரைத்தனத்தார் வரிவாங்காது ஆளுகையைச் செலுத்துவது அசாத்நியபா தால், சொத்திற்குரிய சுத்தாங்கனம் வரிகொடுப்ப தால் ஒருவாறு குறைந்துபோவதாய்க்கூறலாம். மேலும் ஜீமீனி முதலியதேசங்களில் ரூபிகள் யாவரும் கட்டாயமாய்ச் சிலசால் மிராணுவத் திற் செலிக்கவேண்டுமென்று நிபந்தனை யேற் பட்டிருக்கிறது; இதுவும் மனிதருக்குச் சொத் திலும் தங்களுடையமுன் ஸபூண சுத்தாங் திற்கு ஒரு விலக்காகின்றது. வேறுவிலக்குகள் பிரத்தியேக சுத்தாங்கனைப்பற்றி யெழுதுங் கால் ஆங்காங்கு விளங்கும்.

18. ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் சுத்தா ங்களைத் தெளிவாகக் குறித்தும், துயிலுறாது அவற்றைப்பாதுகாத்தும், மற்றோர் அவைகளை மீற்தேக்குவகாலத்துத் தருத்த நிவர்த்தியைச் செய்தும், சனங்களைப் பரிபாலித்துவருவதற்கு நியாயமென்றும், பட்சபாதமின்மை யென்றும் பெயர். நியாய மெய்விராச்சியத்திற் குடிசைக் குறையாதோ அவ்விராச்சியத்தில்தான் சனங்க ளுக்குச் சுயாதீனம் புலப்பட்டு விளங்கும். எம் மட்டு நியாயங்குறைந்தோ அம்மட்டும் சனங் களுக்கு அடிமைகளிலிலக்கனம் விரும்பியாய் விடும். மேலும் எத்தேசத்தில் சனங்கள் தங் கள்சுத்தாங்கனைப் பாதுகாத்தக்கொள்ளாம் லும் பிறருடைய சுத்தாங்கனை மதிக்காது கெடப்பதாலுண்டாகும் தீங்குகளை யறிபாமலு, மிருத்திரோக்களோ அத்தேசத்து ஜனங்களுள் துவினருக்குரிய மரியாதையென்று உலகத்திற் கொண்டாடும் கற்குணம்விலகி இழிவான பல துர்க்குணங்களும் கடைகளும் பாவனைகளும் வரையிற் மிருத்துவிடமென்பதற்கு எள்ளள வும் சத்தேகமில்லை.

2. சுந்தரராமன் எம். ஏ.

நடுவேனிற் களவு-
முன்றவது அங்கம்.

2-ம் இடம்.—காட்டில் வேறேற்பாகம்.

[தொடர் வருத்தல்.]

ஓபரான்.—டிடெனியா விழித்தானோ! விழி த்து யானாப்பார்த்து ஆசை கொண்டோ கிருனோ!

* குவினர்—குலமுனோர்—தற்குலமுன்னவன்.

[பக் வருதல்.]

இதோ வருகிறான் என் தூதன். ஒ! பித்துப் பிடித்தபேயே, எமிருக்கும் இச்சோலையில் இன்றியல் ஏதேனும் விசேஷம் நடத்ததுண்டென்றிற் கூறுக.

பக்.—என் அரசி ஒரு மகா விருபிமேல் ஆசை கொள்முருக்கிறாள். அவள் உறங்குகையில், அவளிருக்கும் பூஞ்சோலைக்கருகில் ஆதென்ஸ் கோத்துப் பணிக்களரியில் வேலை செய்து பிழைக்கும் சில கைத்தொழிலாளிகள் வந்து, அரசனது கடியாணாளரையில் தாம் அவன் முன் ஆட நிர்சயத்திற்குக்கும், களிக்கத்தை ஒருமுறை ஆழச் சரிபார்த்துக்கொள்ளத் சொடங்கினார்கள். அப்பொழுது அவ்வாட்டத்தில் 'பிரமஸ்' வேஷம் போபெவன் தான் சொல்வதைச் சொல்லிவிட்டு அவர் கூட்டத்தினின்றும் சோலைக்குள் வர, என் அச்சமயம் பார்த்து அவனுக்குக் கழுதைமுகம் உண்டாகும்படி செய்தேன். அவன் திரும்பி அவர் கூட்டத்தன் போகவே அக்கேர ரூபத்தைக்கண்டு எல்லோரும் பயந்து டெங்கி ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்து தமோறி காட்டில் கல்லிலும் முள்ளிலும் போய்த் தங்கள் உடை முதலியவற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். இவ்வாரவாரத்தில் டிடேனியா உறக்கமுணர்ந்து அக்கழுதைத்தலையோன் முகத்தில் விழித்தாள். விழித்ததுமுதல் அவன்மேல் ஆசைமிருக்கிறாள்.

ஓபரான்.—என் கிளைத்ததிலும் இஃது இன்னும் அதிகவன்றாய் முடித்தது. என் சொல்லிய வுள்ளம் ஆதென்ஸ் கோத்தோன் கண்களில் கோசுந்தனைப் பிழிந்தாயோ?

பக்.—அதுவும் ஆயிற்று. அவனுறங்கினான்; அம்மாதும் அவனருகில் உறங்கினான்; அவன் உணர்ந்து அவன் முகத்திலேயே விழித்திருப்பான்.

[தொடர்வையும் டெமிட்ரியஸ்ஸும் வருதல்.]

ஓபரான்.—மறைத்த கில், இவன்தான் என் சொல்லிப் அவ்வாதென்ஸ் கோத்தோன்.

பக்.—என் கண்டமாது இவனே; மனிதன் இவன் ல்லன்.

டெமிட்ரியஸ்.—உன்னை கேசிப்பவனை நீ ஏன் இவ்வாறு கடித்து பேசுகிறாய்; இஃது உன் பகை வரிடத்துச் சொல்லவேண்டிய பேச்சன்று?

ஹெர்மியா.—உன்னை இப்பொழுது கடித்து பேசினேன்; உனக்கு இன்னும் செய்யத்தக்கது வேறுதான்; காசமுற உன்னைச் சபிக்கவேண்டும். என் லைஸாண்டரைக் கொன்ற துண்டெனின், என்னையுக்கொன்று நீ மேற்கொண்ட கொலைத் தொழிலை முற்றும் கிறைவேற்று. அவன் என்னிடத்து உறுதியான உண்மையுடையோன்; பகலினிடத்தும் பகலவனுக்கும் அவ்வளவு உறுதியில்லை; யான் உறங்குகையில் என்னைவிட்டு நீங்கள்; ஆகவின், நீ அவனைக்கொன்று யென்றே எண்ணுகிறேன். உன் பார்வை கொலைக்காரன் பார்வைபோல் உற்சாகமிழந்து பயங்கரமாய்க் காணப்படுகின்றது.

டெமிட்ரியஸ்.—உன் கொடுமையார் கொலையுண்டவன் பார்வையையுடையேன். என்னைக் கொலைசெய்தவளாகிய நீ ஆங்குத்தோன்றும் வென்னிடோல் கிரம்லமாய் ஒளி வீசுகின்றாய்.

ஹெர்மியா.—இம்மொழியால் என் லைஸாண்டரின் செய்தி எவ்வாறு விளங்குகின்றது? அவன் எங்கே? நற்குளமுள்ள டெமிட்ரியஸ்ஸே அவனை நீ எனக்கு எல்குவையோ?

டெமிட்ரியஸ்.—அவன் பிணத்தை எய்க்கெயிலேன்.

ஹெர்மியா.—அடா எயே, என்னைப் பெண்பாலார்க்குரிய வரம்புகடத்து பேசச் செய்கின்றாய். அவனைக்கொன்றுயோ? பாவி! அவன் உயிருள்ளோர் கூட்டத்தில் இல்லாதவனானாலே! உண்மை கூறு; என் பொருட்டாயினும் ஒருமுறை உண்மை கூறு; அவன் உறக்கமுணர்ந்து எழுந்தபின் அவன் முகத்தை எந்திடும்பார்க்கத் துணிந்தாயோ? அவன் உறங்குகையிற் கொன்றுயோ? ஆ, என்ன விரம்! இதை ஒரு புழுவும் செய்யாதோ? மானிடப்பம்பே, இரட்டை நாவுடைய இழிந்த பாய்ப்பும் செய்யாத காரியமடா பாவி இது!

டெமிட்ரியஸ்.—உன் கோபத்தை இடமறியாமல் ஏன் என்மேல் தாக்குகிறாய்? லைஸாண்டர் வழிக்கு என் போனவனல்லன்; அவன் இறந்தவனல்லனென்றும் அறிகிறேன்.

ஹெர்மியா.—ஆனால் அவன் சுதமாயிருக்கிறானே! உன்னை வருத்திக்கேட்கிறேன்; சொல்லுக.

டெமிட்ரியஸ்.—அதைச் சொல்வதற்கு என்
க்கு நீ உதவும் கைம்மாறு யாதோ?

ஹெர்மியா:—நீ என் முகத்தில் விழியாதொ
ழிவதே இதற்குக் கைம்மாறு. துரோகி, உன்
முன் சிர்காமல் இதோ போகின்றேன். (போதல்)

டெமிட்ரியஸ்.—அவளுடைய இக்கோப வெ
றியில் உடன் செல்வல் உசிதமன்று. இவ்விட
த்தில் சற்றிருந்தகிறீர்ப்பாறுவேன். துக்கத்தின்
கடுமையை ஒருவாறு தணிக்கும் உறக்கம் வரு
கின்றது. (இழே படுத்த உறங்குதல்)

ஓபராங்.—பக்கே, நீ என்ன காரியஞ் செய்
தாய்? தவறிப்போய் சேசமுள்ளவன் கன்னலில்
கோரசத்தைப் பிழித்தமையின், சேசமில்லாவி
டத்து சேசத்தை உண்டாக்காமல் சேசமுள்ள
விடத்து சேசத்தைக் கெடுத்தாய்.

பக்.—உலகத்தில், தான் செய்த பிரதிக்கி
ளைக்குத் தக்கபடி நடப்பவன் ஒருவன்; செய்த
பிரதிக்கிறையை மீறி ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப்
பொய்ப்பிரதிக்கினை செய்தகொண்டே கிரூப்
பவர் பத்துலகமும் பேர்கள்: இதிலே விதியின்
சங்கற்ப மெனத்தோற்றுகின்றது.

ஓபராங்.—என்று; நீ இப்பொழுது இக்காட்
டில் காற்றினும் அதிகவேகமாய்ச் சென்று, காம
கோயால் முகம்வெளுத்துப் பெருமூச்செறித்து
இரத்தம் குறைத்து வருந்துகின்ற ஹெலனு
வென்னும் ஐதென்ஸ் மாதைத்தேடி எவ்வுபா
யத்தாலேனும் அவளை இவ்விடத்தில் கொண்டு
வந்து சேர்ப்பிய். பாவின், நான் இவன் கண்
களை சேரசரத்தால் மயக்கி, அவளைக்கண்டு
காதல் கொள்ளச் செய்வேன்.

பக்.—இதோ போவேன். அம்பினும் வேக
மாய் நான் ஆரோடையிற் போவதைப்பாரும்.
(பக்-போதல்.)

ஓபராங்.—இச்செம்மலரின் இரசத்தைஉன்
கன்னலினிற் பிழிவேன். நீ உறக்கமுணர்ந்து
அவன் முகத்தில் விழிக்கையில், அவன்உனக்கு
வானத்து வெளிபோற் பெருஞ் சோதியாய்வின
ங்க, நீ மாரன் வாள்யாற் புண்பட்டு அப்புண்
ணையாற்றும் மருத்தை அவனிடத்து இரப்பா
யாக.

[பக் பின்னும் வருதல்.]

பக்.—என் கந்தர்வத்தலைவ, ஹெலனு இதோ
வருகிறாள்; என் தவறி இரசம்பிழித்த வரிசை

ஹர், தான் அவன்மேற் கொண்டிருக்கும் காத
லுக்குக் கலியாக அவன் ஒரு முத்தத்தாரா
ளோவென்று அவனிடத்து இரந்து நடக்கின்
றான். இவ்விதோதக் காட்சியைக் காண்போ
மோ? ஆ! மானிடர்கள் என்ன மூடர்கள்.

ஓபராங்.—விவகிசில்; அவர்கள் செய்யும்
ஆவம் டெமிட்ரியஸ்வை எழுப்பியிடும்.

பக்.—அப்பொழுது கிருவரும் ஒருத்திமேல்
சேசங்கொண்டவராவர். அதுவும் ஒரு வேடிக்
கையே? இவ்வாறு தாமதமாறாய் நேருவதில்என்
க்கு கிரம்பச் சந்தோஷம்.

[ஹெலனும் ஹெலனுவும் வருதல்.]

ஹெலன்.—உன்னைப்பழிப்பாக சேசிக்கிறே
னென்று என் எண்ணுகிறாய்? கண்ணீர் விட்டுக்
கத்தமுனையில் அதைப்பழிப்பு என்னவாமோ?
நான் சேசப்பிரதிக்கினை செய்யும்பொழுது கண்
னீர் விடுவதைக் காண்கின்றாயே; இவ்வாறு
கண்ணீரோடு பிறக்கும் பிரதிக்கினை உண்மை
யானதன்றிப் பிதிதொன்றாமோ? உண்மையான
சேசத்துக்குரிய அடையாளங்களைக் காணும்
பொழுதும் அவை என்னிடத்தில் பொய்யென்
தும், என் சேசம் பொய்ச்சேசமென்றும் உன்
க்கு என் தோற்றுகிறதோ?

ஹெலன்.—வாவர, உன் கபடம் அதிகரிக்கி
ன்றது. முன்னுக்குப்பின் விரோதமாய்ப் பிர
திக்கினை செய்கிறாய். ஹெர்மியாவுக்குச் செய்
து கொடுத்த பிரதிக்கினை யாதாயிற்று? அவளை
விட்டாயோ? நீ கிறையற்றவன். அவனிடத்தம்
பிரதிக்கினை என்னிடத்தம் பிரதிக்கினையா? ஒ
ன்றோடொன்று துக்கிப்பார்; எது அதிக கன
முடையது? உனக்கு எல்லாம் வெறுந் கட்டுக்
கதையைப்போற் கனமில்லாதனவோயாம்.

ஹெலன்.—அவளுக்குப் பிரதிக்கினை செய்
து கொடுக்கும் பொழுது எனக்கு விவேக
மில்லை.

ஹெலன்.—இப்பொழுது அவளை விவெதில்
விவேக முன்னாயென்றும் நான் எண்ணவில்லை.

ஹெலன்.—டெமிட்ரியஸ் அவன் சேசிக்
கிறான்; உன்னை சேசிக்கவில்லை.

டெமிட்ரியஸ்.—(பிழித்து) ஓ! ஹெலன்! ஓ!
தேவி! வனதேவதையே! உத்தமோத்தமீ! என்
காதலியே, உன் கிரமவமான கண்களுக்கு ஒப்
பாவதுயாது? பரிவிற்கும் கலங்கமுள்ளதே, உன்

இரண்டு உத்கெளம் கான்போர்—காதலிக்கும் படி பழுத்த கோவைப்பழம்பேர் சிவந்துதோன்றுகின்றன. 'டாடுஸ்' மலையுச்சியிலுடனேந்துழிகாற்றல்' அகத்தம் நீங்கி வெள்ளை. வெளுத்திருக்கும் பனிக்கட்டியும் நீ கையை நீட்டுகையில் காக்கைபோற் கறுத்துத் தோன்றுகின்றது. இக்கையை, வெண்மைக்கரசை, என்னன் பிறகு உறுதி எல்கும் இவ்வின்ப முத்திரையை முத்தமிடுகின்றேன்.

ஹெலனா.—ஓ! இஃதென்னதுன்பம்! நீங்கள் இருவரும் என்னைப்பறித்த மகிழ்வாகக் கருதினர். மரியாதையுள்ளவராயின் நீங்கள் எனக்கு இத்தீங்கிழையீர். நீ என்னை வெறுப்பதை யான் அறிவேன்; அப்படியே வெறுத்திராமல் என்னைப் பழிப்பவரோடு சேர்த்து கொள்ளல்வேண்டுமோ? புறத்தோற்றத்திற்கு மனிதரைப்போற்காணப்படுகின்றீரோ! உண்மையிலும் அவ்வாறு இருப்பிராயின், சாதுவான குலமாதை இவ்வாறு பழித்தல் உங்களுக்கு அடிக்காது. என்னை நீ மனப்பூர்வமாய் வெறுக்கிறு யென்பது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிந்திருக்க, இத்தனை பிரதிக்கையும், பிரமாணமும், என்னைப்பற்றி அளவில்லாப் புகழ்ச்சியும் செய்வது எதற்காக? நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாயிருந்து ஹெர்ம்யாவை சேசிப்பதுபோல், என்னைப் பழிப்பதிலும் அவ்வாறே எதிரிகளானீர்களோ? என்ன தீரமான காரியம்! பேதைப்பெண்ணைப் பழித்துக் கண்ணீர்விடச் செய்யும் ஆண்பிள்ளை யின் வீரம் என்ன வீரம்!

லைண்டர்.—டெமிட்ரியஸ், நீ இரக்கமற்றவன்; நீ ஹெர்ம்யாவை சேசிக்கின்றாய்; ஆஃது எனக்குத் தெரியுமென்பதை நீ அறிவாய், இப்பொழுது மனப்பூர்வமாய் என்னுள்ளன்போடு எனக்கு ஹெர்ம்யாவின்மேலுள்ள சேசத்தை உனக்கு விட்டுவிடுவேன்; அப்படியே நீ, உனக்கு ஹெலனாவின்மேலுள்ள சேசத்தை எனக்கு விட்டுவிடு. அவன்மேல் எனக்குள்ள ஆசை என்னுயிர் உள்ள அளவும் விட்டது.

டெமிட்ரியஸ்.—உன் ஹெர்ம்யாவை நீயே வைத்துக்கொள்; நான் வேண்டேன். அவளை நான் சேசித்த துண்டெனின் அச்சேசம் இப்பொழுது போய்விட்டது. இருபிடம் விட்டு

அளவும் வழிப்போக்கனைப்போல் என் சேசம் சிந்திகாலம் அவன்ிடத்திற் சஞ்சரித்த இப்பொழுது ஹெலனாவென்றும் இருப்பிடத்தை யடைத்து நிலைபெற்று நிற்கின்றது.

லைண்டர்.—ஹெலனா, இஃது உண்மையன்று.

டெமிட்ரியஸ்.—எந்தகளை ஏன் புதிவியோ? அறிவாததைப்பற்றி எவ்வா? ஏனோ? ஆ! ரூப்! இனி அப்படி எந்ததில் தன்மையும் எசுமமா இரேன், நீ சேசிப்பது பர்த்து கட்டமரு குள் பார்.

[ஹெர்ம்யா பின்னும் வருதல்.]

ஹெர்ம்யா.—கண்ணின் காட்சியைக் குறைக்கும் இவ்விருண்ட இரவானது காதற்கு அதிக சக்தியை உண்டுபண்ணுகின்றது. கண்ணின் பார்வை குறையுமிடத்து அதற்கிடாகக்காதின்கேவ்வி இரண்டுமடங்காகின்றது. லைண்டர், உன்னை நான் கண்ணிற்காணாவிடனும் உன் குரலைக் காதற்கேட்டு உன்விட்டத்து வருகிறேன். என்னை ஏன் இரக்கமின்றி அப்படிவிட்டகன்றாய்?

லைண்டர்.—ஆசை தூத்தம்பொழுது அவன் அங்கு சிற்பானோ?

ஹெர்ம்யா.—என்னருகினின்றும் லைண்டரைத் தூத்தம் வன்மையுள்ள ஆசையுமுள்ளதோ?

லைண்டர்.—அழகிய ஹெலனாவின் மேலுள்ள ஆசை அவனைத் தூத்தியது; அவனோ வானத்து மீனிலும் அதிக ஒளியை உடையான். நீ ஏன் என்னைத்தேடுகிறாய்? உன்மேலுள்ள வெறுப்பே என்னை உன்னைவிட்டு நீங்கும் படி செய்ததென்று இதனால் அறிவாயோ?

ஹெர்ம்யா.—அஃது ஒருகாலுமிராது. நீ நினைக்கிறதபோல் பேசவில்லை.

ஹெலனா.—இவளும் இக்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவளே! என்னைப் பரிசாகச் செய்வதற்கு முவரும் சேர்த்துகொண்டார்கள். நித்திற்கும் ஹெர்ம்யாவே, ஓ! கன்றியற்றவளே, நீயும் இனர்களோடு சேர்த்து என்னைப் பழிப்பாயோ? எம் மனமொத்த தோழிகளாய்க் காலங்கழித்ததை மறந்து விட்டாயோ? எம் பள்ளிக்கூடத்திலும்

பின்னைப்பிராயத்து மாசற்றமனமும் பேராயின
லோ? காமிருவரும் ஓராசனத்திருந்து ஒரு து
ணிநிலம் கம்முதியால் ஒரே பூவேளை செய்துகொ
ண்டும் அப்படிச்செய்யும்பொழுது, கம் கையும்
வீண்புறமும் குரலும் மனமும் ஒன்றுபட்டுள்
ளனபோல் ஒருகூரத்தில் ஒரேபாட்டை இருவ
ரும்பாடிக்கொள்ளும் பார்வைக்குப் பிரித்தும்
பிரித்துக்கூட்டுகின்றபாடிக்கும் இரட்டைக்
தனிமையே ஒருவாறு தனிமையும் ஆவி ஒன்றுமா
கின்றது.

(சீமே கம்முடைய இப்பண்
புராள்.—பத்தித்த இப்பொழுது உன்எழை
தாய்? தவறிய இகழ்வதில் இப்புருஷரோடு சேர்
வாய்நீய்? இது எட்டுக்கு என்றன்று; கண்ணிக்கு
அகேகாது; இதனால் வரும்துன்பத்தை அடை
பவன் யான் ஒருத்தியாயிருப்பினும், இதற்காக
உன்னைக் கடித்துபெரும் பெண்பாலோர் பல
ராவர்.

ஹேர்மியா.—உன் உக்கிர மொழியைக்கேட்
டு அதிகரிக்கின்றேன்; என் உன்னைப்பழிக்க
வில்லை; நீ தான் என்னைப் பழிப்பதுபோற் பே
சுகிறாய்.

ஹேலனு.—என் கண்ணையும் முகத்தையும்
வியர்த்து பழித்து, என்னைக்கொடரும்படி லை
லாண்டரை எவியவன் நீயன்றோ! சற்றுமுன்
வரையில் என்னைக்காலால் உதைத்துத்தன்னிய
உனது மற்றொரு கேசனாகிய டேமிட்ரியஸ் எ
ன்னைத் தேவதையென்றும், திவ்வியருபியென்
தும், அரும்பொருளென்றும் கூறும்படி செய்த
வன் நீயன்றோ! அவன் தான் வெதும்பவனை
என் திவ்வாறுபுகழ்ந்து பேசுகிறான்! லைலாண்ட
ரின் மனம் உன் அன்பால் நிறைந்திருக்க, உன்
அனுமதியாலும் தூண்டெவாஜமன்றி, அவன்
அவ்வன்மை மறுத்து என்னிடத்து அன்பு பா
ராட்டுவானோ? உன்னைப்போல் எனக்கு அழ
கு இல்லையாயின் என்னை? உன்னைப்போற் கா
தலாப்பெறும் அதிட்டமிலேன்; இழிவாய் அ
ன்பில்லாமைல் அன்புபாராட்டி அகிஷ்ணே
னென்னினும் என்னை? இதற்கு என்னை நீ இக
ழ்வது முறையோ? நீ காட்டவேண்டியது இர
க்கமன்றோ?

ஹேர்மியா.—நீ சொல்லியதின் பொருள் எ
னக்கு விளங்கவில்லை.

ஹேலனு.—உன்து என்னைப்பழிப்பதை நிறு
த்தவேண்வெதில்லை; என்னிடத்து இரக்கமுள்
ளவர்கள்போலே அபிரையஞ்செய்யுங்கள். என்
புறத்து முகங்காட்டி கைகயுங்கள்; ஒருவருக்
கொருவர் கண்ணம்சனாக செய்யுங்கள். எவ்வி
தத்திலாவது உங்கள் பரிசுரத்தை கிடைபெறச்
செய்யுங்கள். சிமிதேனும் இரக்கமோ, மரியா
தையோ, பெருத்தன்மைபோ உடைவிராயின்
என்னை இப்பழிப்புக்கு ஆளாக்குவீரோ? உன்
து; சுகமாயிருங்கள். இஃது என் குற்றமே; இ
தை மாற்றுவதற்கு இறப்பேன்; அன்றேல் இ
வ்விடம் விட்டுப்போவேன்.

லைலாண்டர்.—என் குணமுள்ள ஹேலனு
வே, கிற்க; கிற்க; என் சொல்லுவதைச் சற்று
க்கேள். என்சேசமே, என்னுயிரே!

ஹேலனு.—ஓ! திவ்வியம்! திவ்வியம்!

ஹேர்மியா.—என் மதரமே, அவளை அப்ப
டிப் பழியாதே.

டேமிட்ரியஸ்.—ஹேர்மியாவின் பிரார்த்தனை
க்கு இனங்காணுயின், என் வன்மைக்கு இனங்
கச்செய்யவேன்.

லைலாண்டர்.—அவளுடைய பிரார்த்தனையி
லும் உனதுஆற்றல்என்னிடத்து அதிகவலியுள்
தோ? ஹேலனு, உன்னைசேசிக்கின்றேன்; என்
இன்னுயிராணை! உன்னை சேசிக்கிறேன். என
க்கு உன்னிடத்து சேசமில்லைபென்பவன் பொ
ய்ம்மொழியனென்று அவ்வின்னுயிரைக் கொடு
த்தாவது மெய்ப்பிரப்பென்.

டேமிட்ரியஸ்.—அவனிலும் என் உன்னை அ
திகமாய் சேசிக்கின்றேன்.

லைலாண்டர்.—அப்படியானால் வா; அச்சேச
த்தைத் தனிப் போரால் மெய்ப்பி.

டேமிட்ரியஸ்.—சிக்கிரம் வா.

ஹேர்மியா.—லைலாண்டர், இஃது எவ்வாறு
முடியுமோ?

லைலாண்டர்.—நீ போ; கருங்குறத்தி!

டேமிட்ரியஸ்.—என்ன பேஷ்டம்செய்கிறாய்!
அவளை வெதத்துவிட்டவன்போற் காட்டுகிறாய்;
ஆவேசமாய்ப் போருக்கு வருபவன்போல்
வேஷம்போடுகிறாய்; வரவுமாட்டாய், போடா,
வெட்கங்கொட்டவனே.

ஹஸாண்டர்.—ஏ! ஏ! பூனையே! உன் கைக் கட்டைவீடு; என்னை ஏன் ஒட்டிபோல் ஒட்டி கொள்ளுகிறாய்? என்னை விட்டுவிடு; அன்றைல், பாம்பை உதறுவதுபோல் உன்னை உதறித் தள்ளுவேன்.

ஹேர்ம்யா.—என் இனிய அன்பே, இஃதென்ன மூர்க்கம்! என்னமாயுதல் உன்டாய்கிட்டது!

ஹஸாண்டர்.—உன் அன்பா! இங்கு கில்லாதே போகிறதுத்த ருருமியே, இவ்விடம்விட்டுப் போ. குமட்டும் மருத்தே, வெறுப்பான விஷமே, அகன்றுபோ.

ஹேர்ம்யா.—பரிசாசமாப்ப் பேசுகிறாயோ?

ஹேலனா.—ஆம்; நீயும் அப்படியே பேசுகிறாய்.

ஹஸாண்டர்.—டெமிட்ரியஸ், நான் உன்னிடத்திற்கொல்லிய சொல் தவறேன்.

டெமிட்ரியஸ்.—நான் உன் வெறுப்பேர்ச்சை ஏம்பேன்; நீ உறுதிச்சிட்டு எழுதித்தரல்வேண்டும்; ஒரு பெண்பிள்ளை கட்டினகட்டை மீறி வருவதற்கு ஆற்றாதவன் நீ.

ஹஸாண்டர்.—என்னை என்ன செய்யச்சொல்லுகிறாய். அவனை நான் அடிக்கவோ, புன்படுத்தவோ, கொல்லவோ? நான் அவனை எவ்வளம் வெறுப்பினும், அவனுக்கு இவ்வாறுதீங்கு செய்யேன்.

ஹேர்ம்யா.—வெறுப்பதிலும் எனக்கு நீ செய்யக்கூடிய பெருந்தீங்கு வேறுண்டோ? என்னை வெறுக்கிறாய்; ஏன்? ஆ! கஷ்டம்! என் காதலனே, யாது கிழித்தது? நான். ஹேர்ம்யாவன்றோ! நீ ஹஸாண்டர் அவனையோ? எப்பொழுது முன்ன அழகை யான் இப்பொழுதும் உடையேன். இவ்விரவு தொடங்கிய பின்னரும் என்னிடத்து அன்பு கிறைந்திருந்தாயே. அதன் பின்பு என்னைவிட்டு ஏன் அகன்றாய்? உன்மையில் அகன்றாயென்று யான் எண்ணவோ?

ஹஸாண்டர்.—ஆம்; என்னுனை! அப்படியே. உன்னை இனிப்பார்க்கும் கிறுப்பமொழிந்தேன். உன் கிறைச்சையை ஒழித்துவிடு; இதற்கு இனி ஐயம் வேண்வெதில்லை. உன்மை கூறினேன். உன்னை வெறுத்து ஹேலனாவை தேசிப்பது பரிசாசமன்று.

ஹேர்ம்யா.—ஆ! கொடுமை! அடி மாயாவி! பூவரிக்கும் புழுவே, சேசக்கள்ளி, இரவில் வந்து என் காதலனது சேசத்தைக் கொன்றாகொண்டாயோ?

ஹேலனா.—இது மிகன்று; உனக்கு அடக்க கமிலையோ? நானும் இழந்தாயோ? கூச்சமற்றாயோ? கிச்சி! *பாவையே, என் கல்வாயிரிந்து துடுக்கு வார்த்தைகளை ஏன் பறிக்கிறாய்?

ஹேர்ம்யா.—பாவையா? ஏனோ? ஆ! அவள் குதையறிந்தேன். வளர்த்தியில் தன்னையும் என்னையும் ஒப்பிட்டுத் தான் உயர்த்த கட்டழகுள்ளவளென்று அவனுக்கு உபதேசித்திருக்கிறாள். நான் இவ்வளவு குதியவனாயிருத்தலால், நீ அவன் மதிப்பில் அவ்வளவு உயர்த்தாயோ? ஏ! ஏ! வர்ணமுட்டிய முகூர்த்தக்காலே, நான் எத்தனை குதியவன் என்பதை அறிவாயானுற்சொல்: நான் உயர்த்தில் எவ்வளவு குறைந்தவனாயிருப்பினும், என் கைக்கங்களுக்கு உன் கண்கள் எட்டும்.

ஹேலனா.—ருமக்களே, நீங்கள் என்னைப்பழிப்பவராயினும், இவன் எனக்குத் தீங்குசெய்யாது காக்க உங்களை வேண்டுகிறேன். நான் குதவாது ஒன்றுமறியேன்; கன்னிக்குள்ள கோழைத்தனமெல்லாம் உடையேன். அவள் என்னை அடியாது நீங்கள் காக்கவேண்டும். அவன் என்னிலும் உயரக் குறைவுள்ளவளாகையால் நான் அவளோடு சரியாய் திரித்த நிற்பேனென்று நீங்கள் ஒருவேளை எண்ணுகீர்கள்.

ஹேர்ம்யா.—உயரக்குறைவுள்ளவள்! கேட்டாயோ! மதபடியும்.

ஹேலனா.—சுற்குணமுள்ள ஹேர்ம்யாவே, என்னிடத்து என் இவ்வளவு கசத்திருக்கிறாய்? நான் உன்னிடத்து எப்பொழுதும் அன்புடையேனன்றோ! உன் அந்தரங்கங்களை ஒருவரிடத்தும் சொன்னதில்லையே; உனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ததில்லையே. அஞல் டெமிட்ரியஸின் மேலுள்ள சேசத்தால் நீ இக்காட்டுக்கு ஒடிவத்ததை அவனுக்கு உரைத்தேன். அவன் உன்னைத்தேடிவந்தான்; நான் சேசத்தால் அவனை

*பாவை—பிராசல் ஆட்டுவிக்கப்படுவன். உருவத்திற் கிறியவனை வெறுப்பால் பாவை யென்று அழைப்பதுண்டு.

த்தொடர்ந்துவந்தேன். அவன் என்னை அதட்டினான்; இகழ்ந்தான்; அடிக்கவந்தான்; கொல்லவும் வந்தான். இப்பொழுது நீ என்னை ஒன்றும் செய்யாதிருப்பாயானால் நான் என் அறிவினமையை தினைத்துக்கொண்டு வந்தவழியே ஊருக்குத்திரும்பிப்போவேன். உன் வழியில் இனி ஒருபொழுதும் வாறேன். நான் எவ்வளவு அறிபாதவன்; மதிசெட்டவன்; நீயே பார்; நான் போய் வருகிறேன்.

ஹேம்யா.—போவதற்கென்ன? உன்னைத்தடைசெய்வது யாது?

ஹேலா.—யான் என்பின்னே விட்டுப்போகும் விவேகமில்லா சேசம்.

ஹேம்யா.—ஹேலாண்டரின் மேலுள்ள சேசமோ?

ஹேலா.—டெமிட்ரியஸஸின் மேலுள்ள சேசம்.

ஹேலாண்டர்.—பயப்படாதே; அவன் உனக்கு ஒரு தீங்குஞ் செய்யாது நான் பாதுகாப்பேன்.

டெமிட்ரியஸ்.—ஐயா, ஹேலாண்டரே, நீயும் அவளுக்குத் துணையாகவரினும், அவன் ஒரு தீங்குஞ்செய்யாது நான் காப்பேன்.

ஹேலா.—அவன் கோபகாலத்தில் மிகக் கூர்மையும் சூழ்ச்சியுமுள்ளவன்; அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்குப்படிக்கும் காலத்திலேயே மகாதூர்க்குணி; அவன் உருவத்திற் சிறியவனாவிரும்பினும் கோபத்திற் மிகப்பெரியவன்.

ஹேம்யா.—சிறியவன் திரும்பவும்! சிறியவன், குறியவன், இவையொழிய வேறு வார்த்தையிலலை. அவன் என்னை இப்படிப் பரிசாசம் பண்ணுவதை நீயேன் பார்த்துக்கொண்டு கிற்கிறாய்! நானிதோ அவளருகிற்கெல்லேன்.

ஹேலாண்டர்.—குறமணியே! சிறுவனாயே!

டெமிட்ரியஸ்.—நீயாக ஏன் முன்னிட்டெக்கொண்டு என் ஹேலாவைக்குப் பரிந்து செல்லுகிறாய்? உன் உபசாரத்தை அவன் வேண்டுகிறார்களே; வெறுக்கிறான். அவன் வழிக்குப் போகாதே; அவனைப்பற்றியும் பேசாதே; அவளுக்கு நீ பரிந்துசெல்லவும் ஆவசியமில்லை. அவனிடத்து இவரிட சிறிதேனும் சேசம் பாராட்டு

வாயாயின், அதற்குப் பெருந்துன்பம் அனுபவிப்பாய்.

ஹேலாண்டர்.—இப்பொழுது என்னை ஹேம்யா கட்டிப்பிடிக்க வில்லை; உனக்கு ஆன்மையுண்டெனின் என்பின் இப்பொழுதுவா; யாருக்கு ஹேலாவைத்திடத்தில் அதிக உரிமையுள்ளது என்பதைத் தனிப்போரால் தெனியோம்.

டெமிட்ரியஸ்.—வா! இதோ உன் பின் வருகிறேன். தாடையும் கன்னமும்போல் தொடர்ந்து செல்வோம். (ஹேலாண்டரும் டெமிட்ரியஸும் போதல்.)

ஹேம்யா.—என்னம்மா! இத்தனை துன்பமும் உன்னாலே. திரும்பிப் போகாதே; தீள்.

ஹேலா.—நான் உன்னை கம்பேன்; வெறுப்பான உன்னிடத்தில் இனிவிலவேன். சண்டைக்கு உன்கைகள் வேகமுள்ளனவாயினும் ஒட்டத்துக்கு என் கால்கள் நீளமுள்ளன.

(போதல்.)

ஹேம்யா.—நான் திகைக்கிறேன்; சொல்வதற்கு எனக்கு ஒன்றும் தொன்றவில்லை. (போதல்.)

ஓபரான்.—இத்தனையும் உன் அசட்டையால் கேர்த்தன. தவறித்தான் போனாயோ; அவ்வுதை வேண்டுமென்றே இப்புரளி செய்தாயோ!

பக்.—அசரீசிகளின் அரசே, நான் தவறியே போனேன்; இதை கம்பலாம். உடையால் ஆதென்ஸ் நகரத்தோனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும்படி எனக்குச் சொல்லவில்லையோ? நான் ஆதென்ஸ் நகரத்தோன் கண்களிறுநான் சேசாசத்தைப் பிழித்தேன்; அம்மட்டில் நான் செய்தது சரியே; என் மேற்குற்றமில்லை. அஃது இவ்வாறு அமைந்ததும் எனக்கு ஒருவிதத்திற்கு சந்தோஷமே; அவருடைய சண்டை எனக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

ஓபரான்.—ஆதென்ஸ் நகரத்து வானீபர் இருவரும் தனிப்போருக்கு இடத்தேடிச் செல்வதைப் பார்த்தாயோ? நீ போய் இவ்வொளி முற்றும் மறையும்படி இருண்ட முட்பெனியை உண்டாக்கி, ஒருவரை யொருவர் கெடுக்காமற் செய்து ஹேலாண்டரிடத்து டெமிட்ரியஸஸின் குரலைக்காட்டித் திட்டியும், டெமிட்ரியஸஸிடத்தில் ஹேலாண்டரின் குரலைக்காட்டி கித்தித்து

ம், அவரை வெவ்வேறு பக்கங்களில் பலவாறு அலைக்கழித்துக் களைப்பால் உறங்கச் செய்த பிண்பர், ஸைலாண்டரின் கண்ணில் இம்மாதிரித் தாறு ததை பிழிக். அப்பொழுது முன்னிரசத்தாலுண்டான மயக்கம் நீங்கிக் கண்ணுக்கு இயல்பாயுள்ள பார்வையுண்டாகும். உறங்கி விழித்தபின் கடத்தன வெல்லாம் அவருக்கு வின்தோற்றம் போலவும் களவுபோலவும் காணப்படும். பிண்பர் அக்காதலர்கள் தம்முள் என்றும் விடா சேசம். பெற்று ஆதென்ஸ் நகரம் போய்ச் சேர்வார்கள். நீ இக்காரியமா யிருக்குப் பொழுது, காணும் என்மனைவிபிட்டுத்துப்போய் இத்துதேசச் சிறுவனைப்பெற்று, அவளுக்குக் கழுதை முகத்தோன்மே ஹண்டாயகாதலித் தெளிவிப்பேன்; அப்பொழுது எங்கும் சமாதானம் உண்டாகும்.

பக்.—என் கத்தர்வத்தலை! இதை விரைவில் கடத்தவேண்டும்; இரவு அதிவேகமாய்ச் செல்லுகின்றது. அதே கிழக்கு வெளுக்கு கின்றது. அங்குமிங்கும் அலைப்பேய்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தம் இருப்பிடமாகிய மயானத்தை அடைகின்றன. தர்மாண மடைத்தோரின் ஆவிகளாகிய பேய்கள், தம் யாக்கை இருக்குமிடத்தை நாடிச் செல்லுகின்றன. இரவின் பார் பிரியாடெயுள்ள இப்பேய்கள் தம் திச்செயல்களைப் பகல் காணுதபடி, பிரசாத்தினின்றும் தாமே ஒடிப்பொளிக்கின்றன.

ஓபரான்.—எம் அவ்வகைப்பேய்கள் அல்லேம், என் எத்தனையா முறை அருணோதய மாளையின்பும் வேட்டையாடிக் கொன்றிருக்கிறேன். கீழ்த்திசையிற் கதிரவன் தோன்றித்தன் ஓர்மயமாகிய செம்மண்டலத்தினின்றும் அழகிய கிணங்களை விசி, பச்சை கிறமுள்ள கூடலின் உவர் நீரைப் பொண்ணிரமாக்குத் துணையும் காண் இச்சோலைபில் உலாவி டெப்பதுண்டு. ஆயினும், தாமதியாமல் கமகாரியத்தை விடியுமுன்னரே கிறை வேற்றுவோம். (ஓபரான்—போதல்.)

பக்.—மேலும்பிழும், கீழும்மேலும், ஊருக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும், எங்கும் அவரை ஒடியாய்ச்செய்வேன். இதோ இருவன் வருகிறான்.

[ஸைலாண்டர் மறுபடியும் வருதல்.]

ஸைலாண்டர்.—செருக்குள்ள டெமிட்ரியஸ், எங்கே யிருக்கின்றான்? பேசு.

பக்.—அடே தஷ்டா, உருவின கத்தியுங்கையுமாய் இதோ இருக்கிறேன். நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

ஸைலாண்டர்.—இதோ அகரே உன்னிடத்து வருகிறேன்.

பக்.—அப்படியானால் என்பின் ஒடிவா; செடிகளில்லா வெளியான இடத்துக்குப் போவோம். (ஸைலாண்டர் கேட்குஞ்ரலைத் தொடர்ந்து போதல்.)

[டெமிட்ரியஸ் பின்னும் வருதல்.]

டெமிட்ரியஸ்.—ஸைலாண்டர், ஏ, ஏ, ஒட்டம் பிடிப்பவனே, ஆன்மை யற்றவனே, ஒடிப்போகுமோ? கிற்பாய்லாற் பேசு.

பக்.—ஏ, ஏ, பயல்கொள்ளி, கட்சத்திரங்க னிடத்து உன் வீரவாது கூறுகிறாயோ? சண்டைக்குச் சந்தத்தமா யிருப்பதாகச் செடிகளுக்குச் சொல்லுகிறாயோ? வெளியிற் புறப்பட்டாய் போலும். வீரமற்றவனே, வெளியில் வா. அடேருமந்தாய், வா. உன்னைப் பிரம்பாலடித்துச் சிகிழிப்பேன்; குழத்தைபோன்ற உன்மேற் கத்தியெடுப்பது தருமமன்று.

டெமிட்ரியஸ்.—எங்கே கிற்கிறாயோ?

பக்.—என் குரலைத்தொடர்ந்து வா; நாம் இங்குச்செய்வது வீரபரிசுஷயம். (பக்கும் டெமிட்ரியஸ் னும் போதல்.)

[ஸைலாண்டர் மறுபடியும் வருதல்.]

ஸைலாண்டர்.—அவன் என்முன்னிற் போய்க்கொண்டே யிருக்கிறான்; என்னோடு வீசிவாதம் பேசுகிறான். கூப்பிடுமிடத்திற் சென்றால், அவ்விடம்விட்டு அகல்கிறான். அத்தத்தஷ்டன் என்னிலும் கால்வேக முள்ளவன். நான் தரிதமாய்ப் போகப்போக அவன் என்னிலும் தரிதமாய்ப் பறக்கிறான். இவ்விருட்டில் மேடு பள்ளத்தி லகப்பட்டு மிக வருத்தினேன். என் இங்கிருந்து சற்று இளைப்பாறுவேன். (படுத்துக் கொண்டு) ஒ! நற்பகலே, நீவிரைவில்வந்து திலக தெனிய ஒளிவிசத்தொட்கும்பொழுது என் டெமிட்ரியஸ்ஸைக்கண்டு இப்பழிக்குத் தக்க பிரதி செய்வேன். (உறங்குதல்.)

[புக்கும் டெமிட்ரியஸ்-ஓம் மதபடியும் வருதல்.]
பக்.—ஓ! ஓ! பயக்கொள்ளி! என் வாராமற்
பின்வாங்குகிறாய்?

டெமிட்ரியஸ்.—தைரிய முண்டானால் என்
வருமளவும் சில. என் தொடர்ந்த வரவர நீ
எதையும் தாண்டி ஒடிக்கொண்டே யிருக்கி
றாய்; சிறகத் துணியாய்; என் முகத்தைப்பா
க்கத் தைரியமில்லாய். இப்பொழுது எங்கே
யிருக்கின்றாய்?

பக்.—இதோ இருக்கிறேன்;

டெமிட்ரியஸ்.—என்னைப் பரிசாசம் செய்கின்
றாய்; கன்று; நீ இப்பொழுது போ. விடிந்த
பின் என் உனக்கு இதற்குத் தக்க வழி செய்
வேன். களைப்பால் இங்குச் சற்றுக் கால் நீட்
டிப்படுத்த உறங்குவேன். (படுத்த உறங்குதல்.)

[ஹெரோ மதபடியும் வருதல்.]

ஹெரோ.—ஓ! செல்லா இரவே! சிறகா. இ
ருளே! சீழ்த்திசைபினின்றும் என் ஆறுதலாகி
ய ஒளி விரைவில் வாராதோ? என் இவ்வெறு
க்குங் கட்டத்தினின்றும் எனதுருக்குத் திரு
ம்பிப்போகே? துக்கத்தினிக்கும் உறக்க
மே, என்னைச்சற்று மெய்மறத்திருக்கச் செய்
வாயாக. (படுத்த உறங்குதல்.)

பக்.—முலர் வந்தார்கள். இன்னும் ஒருவர்
வரவேண்டும். அப்பொழுது கால்வருஞ் சேர்ந்
து இரண்டு தம்பதிகளாவார்கள். துயர்முகத்தி
ள்ளாய்-இதோ அவள் வருகிறாள். காமன் மிக
த்துஷ்டன்; பெண்பாலோரை இவ்வாறு வருத்
துகின்றாள்!

[ஹெர்மியா பின்னும் வருதல்.]

ஹெர்மியா.—இதுவரையிலும் இவ்வளவு த
னர்களில்லை; இத்தனை துயர்மில்லை. பணியால்
களைந்து முன்னாற்றேனுண்டு எடுத்தடிவைக்க வ
ன்மையற்றவளாயினேன். இரண்டு காலும் வி
ழுந்து போகின்றன; விடியுமளவும் இங்கி
ருந்து இளைப்பாறவேன். தெய்வமே, அவருக்
குள் போசொனின், ஸௌண்ட் டைக் காப்பாற்று.
(படுத்த உறங்குதல்.)

பக்.—இத்தகையால் அயர்ந்து உறங்கு; கற்க
தலவே, உன்கண்ணில் இம் மாற்று ரசத்தைப்
பிழிவேன். (ஸௌண்டர் கண்ணில் இரசத்தைப்
பிழிதல்.) நீ விழித்து உன் முத்தின காதலியின்

கண்ணைக்கண்டு களிப்புறுவாயாக; இதனால்
அவ்வளவுக்குள்ளது குறைபாது என்பதும்,
சாத்தன் சாத்திய அடைவான் என்பதும்,
ஒன்றும் தப்பாது என்பதும், எல்லாம் கன்முடி
வைப்பெறும் என்பதும் உலகிற்கு கன்கு விள
ங்குவனவாக.

(முன்றும் அக்கம் முந்திற்று.)

எஸ். நாராயணசாமி அய்யர், பி. ஏ.

சுவாமிநாததேசிகர் அவர்பிரபந்தங்கள்.

1. சுவாமிநாததேசிகர் என்னும் காமதேயத்
தையுடைய இம்மகா பண்டிதர் பாண்டிவள
காட்டிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந்தவர்.
இவர் கல்வித் களஞ்சியமாகவும், கருணை முத
லிய சந்திரன்களுக்கு 1-ஆகரமாகவும் விளங்கி
யவர். இவர், “விவேகசிந்தாமணி” 8-வது
சஞ்சிகையில், மயிலேறுப்பெருமாள்பிள்ளை யிறு
டைய மாணுக்கொன்று காட்டியிருக்கிறோம்.

2. இவருடைய மதமோ சைவமதம். இவர்
பார்ப்பரைச் சித்தார்த்த ரைவர் மரபினர். இவர்
இளமைப் பருவத்திலேயே துறவர்ப் பிரிதி
யுடையவராதலின், திருக்கைகாச பரம்பரைத்
திருவாவடுறை யாதினத்தைச் சார்ந்த, அப்
பொழுது அவ்வாதினத்தில் ஞானதேசிகராக
வழிநீருத்த ஸ்ரீமத் அம்பலவாண தேசிகர் ரிடம்
சிவநிகைபெற்று விளங்கியவர். இஃது, இலக்
கணக்கொத்துப் பாயிரத்தான், “நிக்ஷா குரு
வணக்கம்” எனத் தலைச்சாத்திட்டு, 3-வது
விதியாக,

“ஊரும் பேரு முருவு மிங்ளா
னயினுத் திருவாவடுறை நூனைக்
தம்பல வான னெனும்பெய ராதரித்
தநிலை யுருவா யமர்ந்தருகு ராயனைப்
பொறைபுடல்போகப்புகழ்ந்தடிபோற்றுவாம்”

என்று கூறப்பட்டிருப்பதினாலே கன்கு விளங்
கும். மேலு மிவ்வாசிரியர் ஆண்டு அவ்வாதி
னத்தில் ஞானதேசிகர்பால் அருட்பணி புரிந்து
கொண்டு அணுக்கத் தொண்டராப்ச் சின்னன்
அமர்ந்திருந்தனர். இக்காலத்திற்குள் கமது
தேசிகர் தமிழ் கருமுராய பன்னிரியாண்டு மயி
லேறும் பெருமாள்பிள்ளை பறசென்றது. க்

1-ஆகரம்=இருப்பிடம். 2-தலைச்சாத்து=Heading.

தேசிகர் அவர் மாட்டுத் திராவிடம் பயின்ற தோடே கின்றுவிடாமல், திருநெல்வேலிச் சில்லா இராசவல்லிபுரத்திற் கடுத்த செப்பறைப் பதிக் கருகப்பாபதி சிவாசாரியா ரிடத்துக் கைர் வாண பாஷையும் பயின்றனர். இங்ஙனம் தாம் பயின்ற கந்தியுதிதில் யுலகிற்குத் தெரிவிப்பா னன்றே “சமஸ்கிருத வித்தியா குருவணக்க” மென்று தீட்டிச்

“செப்பறைப் பதியின்வாழ் சிவத்துவிசன்
கைகப்பாபதி கருதுவட னற்கடற்
நப்பாதர் புக்குஞ் சைவாதி ராச
ஸுபய பதங்கை யுண்மையொடு பணிவாம்”

என்று கூறியது உமென்க. இவர் தம்பிள்ளைட் களில் “சகானதேசிகர்” என்னும் “திட்சாஸம்ப டூட்சியிற் பொலித்து” திருநெல்வேலியில் ஆதி னத்தைச் சார்ந்த சசாக மடாலயத்தில் இருத் தருளினர்.

3. இவர் இருத்தகாலம் முற் சஞ்சிகைகளிற் கூறியாங்கு 18-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமே யாம். இதைப்பற்றிச் சென்ற மூன்றாசஞ்சிகை களிலும் வகாந்து சுட்டிப்போந்தாம். ஆதலின் இவ்வுலகத்தைக் குறித்து விரித்துவாயாது விடுக்கின்றோம், “கூறியது கூறல்” என்னும் குற்றத்தினின்றுத் தவிர்த்துப் பொருட்டு. இவர் வெருகாலம் ஜீவித்திருத்ததாகக் கேள்விப்படு கின்றோம்.

4. இப்புலவர் புங்கவர் செய்த பிரபத்தங்கள் “இலக்கணக்கோத்துரை” என்பதும் “தருகாரி யம்” என்பதாமாம். இவ்விருதாலையு மிவரியற் றினொன்பதைப்பற்றி ஐயங்கொள்ளக் கிடத் தற்கு இடவிலகை; ஆகவே வீனி யப்பிரபத்தங் களின் குணகுணங்களைப்பற்றி யுபத்தியெப்பாம்.

5. முதலாவதாகிய “இலக்கணக்கோத்துரை” என்னும் பிரபத்தமானது ஒருவியாக்கரண சாஸ் திரம். இஃது பாயிரமுன்பட வேற்றுமையினல், வினைவியல், ஒழியியல் என எண்கியல்சகையுடையது. ஆகவே யிது தமிழிலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியும், அதிக முக்கியமானதுமாகிய சொல்லதிகாரத்தின்பாற் படுகின்றது. இதில் 131 சூத்திரங்களுள. இவற்றுள் ஒவ்வொரு விதியும் அருமையான வியாக்கரணக்கியங்களை யிளக்கிக் காட்டுகின்றது. இவர் தாம் கற்

இலக்கண இலக்கியங்களில் இஃது மறைகாய் போல் மறைத்து கிடத்த அரிய உண்மைகளை யெல்லாம் தமது துட்ப புத்தியினு லாசாய்ந்து கூறியிருக்கின்றனர். சூத்திரங்களுெல்லாம் வெ ரு சேர்த்தியாய் அமைத்திருக்கின்றன. இவர். “பலர் னுல்களினும் பலருரைகளினுஞ் சிதறிக் கிடத்த சில விதிகளை ஒவ்வொரு சூத்திரத் தால் ஒருங்கே” யாவரும் அறியும்படி செய் திருத்தலின் இலக்கணக் கொத்தென்று பெய ரிட்டதாகக் காரணம் குறிக்கின்றார். இவர் பாயிரம் ஆளுவது விதியுள்,

“என்னுவியன்றது
சிறப்பாயுள்ளன சில தேடினனவை
மறப் பெறும் பலகவன் வாரிக்கொண்டன
வைண்கைவிலகப்படாதவின் வறற்றுஞ்
சிறிதினைச் சிறியேன் சிறிய சிறுத்தமக்
குரைத்தனன்”

என்று அவையடக்கம் கூறியிருத்தலின் கய த்தை யாவரும் உணர்வர். இதில் கருவி சொல் னும் பாயிரம் 7-வது விதியுட் கூறப்பட்ட சில பாகங்களை யாழ்ப்பாணம் ௧-௩-௩-௩ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் மறுத்து நியாயங் காட்டி யிருக்கின்றனர். இவற்றின் தாரதமிய யங்களைப்பற்றி விவரித்ததற்கு இது தக்க கால மன்றாதலின், அனாமதத்துடன் விடுகின்றும். இவருடைய கொள்கைகளுெல்லாம் பரத்த தன் மையனவாகக் காணற்படுகின்றன. இத்தன்மை யானது தற்காலத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடத் தும் காணற்படுத லரிது. இவருடைய பரத்த கொள்கைகட்கு உதாரணமாக ஈண்டுச் சில குறிப்பாம்.

“மாரிபோற் கொடுப்பினு மத்தனை விட்டுக்
கூறியனுடனே கொடுத்தும் பழகுக”

“முற்காலத்துப் போதகாரியர்
மொழிசுவர் மறைபாருமையாம் விதிகளை
அழிவழியின்று வழங்கற் பொருட்டே
விக்ரகலத்தா ரென்பய னினைத்தோ
விசையார்தாரு மிசையார் பூமியி
லிங்ண மாதவி னிற்குமுன்மெற்றெண்ணி
யவைகளைத் திரட்டி யமைத்தனன்”

என்பனமுதலான கூற்றுக்கள் எல்லாம் மேற்கூறியபரத்த கொள்கைக்குத்திரு ஷ்டாதத்தமாதல் காரணம். இனி யிவர் இவ்விடை களைக்கோத்திற்று உணர்வுத் தாமே யெழுதினர்.

இவரிடமிருந்து பெழுதியதற்குக் காரணமாக வைத்தியநாதர்வால் இலக்கண விளக்கத்திற்கு முன்பெழுதியதையும் சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், பிரபோக விவேகத்திற்கு முன்பெழுதியதையும் கூறுகின்றனர். இனி முதலாவதாகிய வேற்றுமையியலில் காரக இலக்கணத்தை விரித்துக் கூறுவான். றொடங்குகின்றார். இடையிடையே வடமொழிக் கொள்கைகளோடு பொருத்திக்காட்டுகின்றார். "இனி பிரண்டர்வதாகிய வினையியலில் தொல்காப்பியமாகிய பேரிலக்கணங்களிற் தாணற்பெய், அரிய இலக்கண நுட்பங்களையும் குறள் பரிமேலழகருடைய ஆங்காங்குக் கூறிக்கிடக்கின்ற அருமைமான சிலவிஷயங்களையும் இவ்விதியிலேதொகுத்திருக்கின்றனர். இனி மூன்றாவதாகிய ஒழியியலில் பிரயோக விளக்கணமும் அளமை தகுதி அவாய்வின என்பன முதலான தருக்கதூல் சாம்பிரதாயங்களும் உபசர்க்கும்பிரத்தியயமாகிய இவற்றிலிலக்கணங்களும்பொருள் கோளிலிலக்கணங்களும் இவைபோலவன் பிறவும் விரித்துக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்

"இதூற்றுகதாரணத் தொன்னுற் செய்யுளுட்
சிலகேயெழுதினம் பலகேயெழுதின
முலவழக்கினு னுணரும்பொருட்டே"

என்று தாம் சொல்லியவண்ணம் உதாரணங்களெல்லாம் உலக வழக்களின்று எடுத்துக் காட்டிச் சூத்திரங்களை நன்கு விளக்குகின்றார்.

6. இனி இரண்டாவதாகிய "தசகாசியம்" என்னும் பிரபந்தமானது ஒரு ஞாநூல். இஃது சித்தாந்த சைவ மதசம்பந்தமான விஷயங்களை நன்கு விளக்குகின்ற தாதலின், இதற்கு விசேஷ மகிமை யேற்பட்டனது. இது "பண்டார சந்திரம்" எனச் சைவர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்ற பதினாறு ஞானநூல்களில் பதினாறாவது ஆகின்றது. இதில் இவ்வாசிரியர் தமது புத்தி நுட்பத்தை இனிது காட்டியிருக்கின்றார். இஃது அளவளவே மது தேசசுருடைய சொல்வளிமையும் தருக்க நூற்பயிற்சியும் இனையவென்று விளங்குகின்றன.

7. இனிப் பொறுப்பட இவருடைய கண்டசாஸனத்தியமும், வாத்தஞ்செய்யும் வன்மையும், இவைபோலவன் பிறவும், ஜரோப்பாக

கண்டத்திலே 12-ம் 13-ம் நூற்றாண்டுகளிலே "ஸ்கூல்மென்" (Schoolmen) என்று பேர்பெற்றிருந்த ஓர்வித சாஸ்திரிமார்களைப்பற்றி யெமக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றன. இதனாலே கத்தோலிக்கோத்தமர்க்கு விசேஷத் தாழ்வு தொளிக்கமாட்டாதென்று கொள்ளுதற்குச் சற்றும் யோசனை வேண்டுவதில்லை.

வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரி.

ஹிந்துக் களின் சுஷயகதி.

2-வது அங்க சுஷயம்.

அங்கம் என்பது முகவடிவம். ஹிந்துக்களின் முகவடிவம் காண்கு நாள் சுஷயப் பட்டு வருகிறதென்பதற் சத்தேகமில்லை. ஆரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஹிந்துக்களின் முகவடிவம் எப்படி யென்றால் பழைய ஆலயங்களில் உபயோகித்து வரும் உற்சவ விக்கிரகங்களில் வடிவமாம். ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஆங்காங்குள்ள ஜனங்களின் அபிப்பிராயப்படி எத்த எத்த பாகம் இலக்ஷணமோ அந்த அந்த பாகம் அமைத்துத்தான் படங்கள், விக்கிரகங்கள் உண்டாக்குகிறது சகலம். ஆனால் அந்த அந்தத் தேசத்தில் இயற்கையில் காணாத இலக்ஷண பாகங்களைக் கற்பனாசக்தியால் நிர்மித்துக்கேவலம் மானசமாக நிர்மிக்கிறவழக்கமில்லை. வாஸ்தவத்திற்கு அணப்படுகிற உத்தம பாகங்களை யமைத்துத் தான் விக்கிரகங்கள் நிர்மிக்கிறது. இதைத்திறுஷ்டராதப் படுத்தவேண்டுமென்றால் அனேக பக்கங்கள் எழுதவேண்டி வரும். இக்காலத்திலும் மது ராச்சியத்தில் மது உற்சவ விக்கிரகங்களின் முகவடிவு பெற்றவர்கள் அபூர்வமாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் வயசுசென்ற விறுத்தர்களே.

ஆரிய முகவடிவம் யாதெனில் சர்ப்பத்தின் சிசுபோல் சிசு உயர்ந்ததெழும்பிக் கபோல் விசாலமும் தேத்திர விசாலமும் பெற்று காதுகள் தேத்திர சேகைகட்டுக் கீழ்ப்பட்டு அழகான மடல்கள் பொருத்தி, கன்னத் தெலும்புகள் உண்டாக்கி, கன்னக் குழிபடாமல் மூக்கு நிரித்த னீண்டு கர்ணம் பெற்று, சரியானபுடைப்புக்களும் சிறு தவாரங்களும் பொருத்தி, உதடு பிஞ்சுபோற் சிறுத்து தாடை யெல்லும்பு

கள் அதிகம் வெளியேதன்னி கிற்கவாவது உள்ளே பின்வாங்கி கிற்கவாவது செய்யாமல் சுருணங்களுோடு இருப்பதாம். முற்காலத்தில் எல்லோரும் இவ்வகை முகவடிவம் பெற்றிருந்தார்களென்று நாம் சொல்லவாயில்லை, அக்காலத்திலும் அவலக்ஷண மானவர்கள் இருந்தார்கள் என்று நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் நான் காட்டுவது என்ன வென்றால் மேலு முன்னோர்கள் பெரும்பாலும் இலக்ஷண பாகங்கட் கடுத்திருக்க திருக்க நாமும் கம்முடைய சந்ததிகளும் வாவர அப்பாகங்களினின்றும் அகன்று க்ஷயமடைகிறோ மென்பதாம். தற்காலத்தில் இருக்கும் விருத்தர்களையும் இவர்களையுடைய சந்ததிகளான சிவவர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்தில் நான்கு வண்ணம் திருஷ்டாந்தப் பதும். இக்காலத்தில் ஜனாக்கும் ஆண்பிள்ளைகள் அனேகர்க்கு நெற்றி சுருங்கி சிரசிலெழும்பி மில்லாமல் புருவம் கோக்கி இறங்கி வளைந்து உள்வாங்கி கிடங்குபட்டு அவலக்ஷணமாகியும், சிரசு ஒங்கி உயராமல் ஒடுங்கி கைக்குண்டு குடுங்கைத் தலைப்பட்டித் தேரை உருஞ்சின கொதும்பை போல்கும்பிச் சுருங்கியும் முக்கு சுருங்கி யொடுங்கி மொட்டையாகவும், கரைக்குடுக்கை போலவும் முகத்துக்குத் தருத்த ஆகிருதி யில்லாமலும் உதடுபருத்து வெளியே தன்னியும் கன்னத் தெலும்புகள்முண்டெட்டியெழும்பிலின்று முகம் மரத்தட்டு முகமாகவும் சதாமுகமாகவும் விகாரப்பட்டும், காதுகளை நடித்து நயனகோணக்கு மேலெழும்பி சிரசெட்டும் தேஜஸ் மங்கியும் புருவம், ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கோணக்குறுகியும் கண்கோழிமுட்டைபுதைத் தவண்ணம் ஜீவசக்தி இல்லாமல் மக்குப் பிடித்தும் இன்னும் என்னால் வர்ணிக்க முடியாத மாதிரி பேதப்பட்டும் இருக்கிறது. அபூர்வமாய் சிலர்க்குக் கண் சினதேசத்து ஜனங்கட் கிருக்கும் பான்மையாய் சரிவடைந்து மிருக்கிறது.

அனுக ஸ்யத்திற்கு பிரதான காரணம் புத்தி க்ஷயம், ஹித்துக்களுக்குள் புத்தி க்ஷய முண்டாவதைப் பற்றி, பிற்பாடு விஸ்தாரமாய் பிரஸ்தாபிக்கிறேன். புத்திக்குத் தருத்தபடி முகவடிவம் ஏற்படுகிறது. புத்திபுள்ளவர்க்கு முக

லக்ஷண மிருப்பதுபோல, புத்தியில்லாதவர்கட்கிருப்பதில்லை, முகலக்ஷணம் புத்தியில்லாதவர்க்கிருந்தாலும் அது, வெகு அபூர்வமாகத்தான் இருக்கும்; புத்தி யில்லாதவர்க்கு முகவிரும்பம் பெரும்பாலும் கரணலாம்.

ஆகாரக்குறைவாலும் முகவிரும்பம் வரக்கூடும். இயற்கையில் எவ்வளவு முகவட்சணம் இருந்தாலும், தருத்த போஷணை யில்லாவிட்டால், சிலவளமும் ஜலவளமும் இல்லா வித்துப்போல் வற்றிவரண்டு அவ்வாறு வற்றி வரவில்லை சிலபாகங்கள் சுருக்கி மிமித்த புடைத்து முகம் விகாரப்பட்டகூடும், கஷ்டம் வருவதற்கு முன்னும் வந்தபின்னும் ஒருவனைக்கண்டு கஷ்டம் வருவதற்குமுன் அவன்முகம் எவ்வளவோ ண்றாயிருந்ததென்றும் கஷ்டம்வந்தபின் அவன் முகம் என்னமோபோல் போயிற்றென்றும் ஜனங்கள் ஆச்சரிப்பத்தோடு பேசுவதை அநேகர் கேட்டிருக்கலாம்; ஹித்துக்களுடைய வறுமையோ பழமொழியாய்ப் போய்விட்டது, எது தேசத்தில் ஆகாரக்குறைவால் மாகுகள் அவலக்ஷணமா யிருக்கின்றன.

வறுமைவிலகப்பட்டவர்கள் முகவிரும்பம் அடைவதைப்பார்க்கிலும் அவர்களுடைய சந்ததிகள் நிச்சயமாக முகவிரும்பம் அடைகிறார்கள். ஆகாரக்குறைவால் ஆவிரூன்றி பித்தமேறி புத்திப்பிரகாசிக்காமல் மங்கிமடிந்தபோயிருக்கும் போது அடுத்ததெது ஸ்திரீபுமனிருவரும் கிடக்கும் காரணம்பற்றி திடீரென்று விகாரம் எழும்பி, உள்ளம் பூரித்த மனவெழுச்சியும் ஐக்கியமும் இல்லாமல் அன்புகலவாமல் அறிவுகலவாமல் கேவலம் ஐடத்துவமாகச்சம்பந்தமுண்டாகி பிண்டோற்பத்தியாகும்போது அக்குழந்தை முகவிரும்பம் தின்னமாய் அடைகிறது.

போகிகட்குள் மகாயோகியாகிய திருமுலர் பின்வருகிறபடி திருமத்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

மாதா உதரம் மலரினின் மத்தகும்
மாதா உதரம் ஜலமினின் மூலையாம்
மாதா உதரம் இரண்டொக்கிற் கண்ணில்லை
மாதா உதரத்தில் வந்தகுழவிக்கே.

அதாவது மாதாவிற்தில் மலக்கட்டாய் கிருந்தால்தத்தில் பிண்டோற்பத்தியான் குழந்தை

தை மத்தமாயிருக்குமென்றும், ஜலம் (முத்திரம்) கட்டி, நிற்குங்காலத்திலுண்டான குழத்தை ஊமையாயிருக்குமென்றும், மலமும் ஜலமும் கட்டி, நிற்குங்காலத்தில் ஜெனிக்கை குழத்தை குருடாகப் பிறக்குமென்றும் அத்தமாதிரி. இந்த பிரமாணத்தை யனுசரித்து ஹிந்துக்கட்குள் வழக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ருதுசார்திகாலத்தில் மலசோதனை ஜலசோதனை செய்து வரச்சொல்லித்தான் சயனக்கிரகத்தில் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் விடுகிறார்கள். வறுமையால் ரூடேறி மலக்கட்டிப் போமென்று யாவரும் ஊக்கிக்கடும். அவ்வாறுள்ள ஸ்திதியில் சம்பந்தமுண்டாகி ஜெனிக்கும் குழத்தைகள் மத்தமாகும்போது அதற்குத்தகுந்த சுயமான முகவடிவந்தான் அத்தக்குழத்தைக்கு வரக்கூடும். பரிபட்டினியால் ரூண்டாகி மேகம்பிறந்து ஜலம் அதிகமாய் உண்டாகி கட்டிநிற்கக்கூடும். சூரினத்தாலோ சோம்பலாலோ திடீரென்று புருஷன்கூட்டும் அடக்கக் காமத்திற்கிணங்கி கிர்ப்பத்தத்திற்குள் ஈகப்பட்டுடேர மல ஜல விசர்ஜனமின்றி யுண்டாகும் சம்பந்தத்தால் ஜெனிக்கும் சந்திகள் தாழ்த்த மாதிரி முகவடிவத்தோடு கூழப்பிறக்கு மென்பதில் சந்தேகமில்லை.

முற்காலத்தில் தகுந்த இடைவிட்டு பெரியோர்களுடைய அனுமதிப்பிரகாரம் குறிப்பிட்ட கல்வ முகூர்த்தத்தில், கல்வமுத்திராணையடையவேண்டுமென்ற ஆக்கிரகத்தோடும் முகூர்த்தத்தின் மேலுள்ள கம்பிகையின் மேலும் உள்மூழ்த்து உணர்வுபெய்க்கிணங்கலத்து அறிவு கலந்து கருவிகரணதிகள் கலந்து ஆரோக்கியகாலத்தில் சம்பந்தமுண்டாய் வந்ததால் ஆரிய குணங்களோடும் ஆரியசரீர வசுணங்கலோடும் கல்வபிரகாரங்கள் உண்டாகி வந்தார்கள். இவ்வழக்கம் கருவி சம்பந்த கவர்ஜினம் பெற்ற அறிவிகள் 'கண்டதகாகவி வாழ்த்து வாழ்க்கை', 'இன்றைக்கிருப்பார் காணக்குக்காரனோம்' என்று அலக்ரியமாய் விளைந்து இஷ்டமானகாலமெல்லாம் இரப்பகலென்ற பேதமின்றி விஷயமே பெரிதாக எண்ணி எடுத்திவருவதால் 'விரிய ஸுபமும் ரோகமும்' உண்டாகி உடல் 'மெலிந்து காத்தலெடுத்து ஜீர்ணசெய்தி

குறைத்து மத்தம்பிடித்து தாங்கெட்டு தங்களுடைய சந்ததிகளும் அனுக்ஷய முதலிய பலவகை ஷ்யமம் அடைகும்படி செய்கிறார்கள். கலவைசமயமுதிக்கும் மனோபாவத்திற்குத்தகுந்த படியும் மலஜனமுதலிய தேகவீதிக்குத் தகுந்த படியும் பிரவேசசமயத்துக்குத்தகுந்தபடியும் மௌனமாய் பிரவிருத்திக்கிரதற்குத் தகுந்தபடியும் சரீராரோக்கியம் இலக்ஷணம் புத்தி குணம் முதலியவை அமைகிறதென்ற சாஸ்திரங்களை மறந்துவிஷியாதானாய்த்திரியும் சிலர் சிலநினைத்தில் இரவுமுழுமையும் சிலநினைத்தில் பகல்முழுமையும் விழித்திருந்து வேசி ஸ்திரிகளை அனுபோகிக்க வேண்டி, வாகிரிபதார்த்தங்கள் சாப்பிட்டு வெறியுள்ளவராகக் கூத்தாடியமயங்கித் தயங்கி புத்திக்குத் தெனில்லாமல் திரிவதால் அவர் மூலம் உண்டாகும் சந்ததிகட்கு சகல ஷ்யங்களுமுண்டாகு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

மாண்புறவாக உள்கின்ற வன்னியைக் காண்பதுண்டுபெண் னவியெனும் கற்பனை யுண்பது மாதாபிதர் வழிபோலவே யாம்பிசெய்தான் அச்சோதி தன்னுணையே.

இவ்வாறு திருமூலக்கூறியிருக்கும் பிரமான வரக்கியத்தால், மாதாபிதர்கள் மாதிரி செக்கள் ஜெனிக்கிற தென்று அத்த மாதிரி. இக்காலங்களில் எவ்வகை விருபமான பெண்களையும் தனம் ஆபரணம் இவைகட் காகவும் வறுமையாலும் கொள்கிறார்கள்; எவ்வகை விகாரமான பிள்ளைக்கும் தனம் ஆபரணம் இவைகட் காகவும் சந்தி முட்டாமல் வர்த்தனையாக வேண்டும் என்ற பச்சாத்தாபத்தின் மேலும் பெண்களைக் கொடுக்கிறார்கள். இதனாலும் முகவடிவ சம்மத்தமாய் ஷ்ய முண்டாகிறது. வராஹ சம்ஸிதைவிலும் மனுஸ்மிருதியிலும் தஷ்டசபாவமும் பலவீனமும் அங்க ளிளமும் அவலக்ஷணமும் பொருத்திய ஸ்திரிகளோடுசொலாகாதென்று விலக்கி யிருக்கிறது. இதை யனுஷ்டித்தாரானும் ஹிந்துக்களுக்குள் இப்போது அதிகப் பட்டுவரும் அனுக்ஷயமுதலிய பலவகை ஷ்யங்கதிகள் தடைபடக்கூடும். கேவலம் சூரம் பிராந்தியால் கிழ்ஜாதி சம்பந்தத்தைத் தவிர கைகயாசையாலும் அவ்வகை சம்பந்த முண்டாகிறது. மேல்கூறிப் பெண்

னோடு கிழ்ஜாதி ஆண் சேர்வதால் முகவடிவம் ஆயப்படக் கூடும். இக்காலத்தில் கலப்பு சம்பந்த மதிகம்.

ஸ்திரீகளைச் சிறையிலிடப்பாவனையாய் நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகி அவர்களுக்கு கல்விப்பயிற்சியின்றி ஞானஞானியப்பவித்து கவலகூண்டிருஷ்டியுற்ற தற்காலத்தில் கேஷத்திரவளக் குறைவு வந்திருப்பதால் முகவடிவம் ஆயப்பட்டு வருவதற்குக் காரணமும் வந்திருக்கிறது. மலையாளத்தில் எம்பூரில்லங்கலில் ஆரியமுகத் தோடும். தேஜனோடும் கூடிய குழந்தைகள் இல்லையென்றே சொல்லிவிடலாம்.

தற்காலத்தில் பாலியவிவாகம் அதிகப்பட்டு ரூப்பதால், புத்திக்கு ப்ராப்தியின்றி றேரிடும் சம்பந்தமும் முகவடிவம் ஆயமடைவதற்குக் காரணத்தான்.

பூசாரத்தாலும் சீதோஷ்ணஸ்திதி வித்தியா சத்தாலும் மேற்கண்ட ஆயகதி ரேரிடக்கூடும். சேலத்தில் மாடுகள் ஆகிருதிருறைந்தும் பெரும்பாலும் சிவந்த ஸிம்முள்ளவையாயிருக்கின்றன. இம்மலையாளத்தில் மாடுகள் ஆகிருதிருறைந்தும் கழுதைநிறமாகவும் கறுத்தநிறமாகவும் இருக்கின்றன. காலத்த சந்ததிகளாக இத்தேசத்தில் குடியேறிய பாதேசத்து பிராமணர்கள் முகவடிவம் உட்பட பலவிதத்திலும் ஆயமடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர்க்குப் பூனைமுகம் வந்திருக்கிறது. அச்சியதே சத்து கல்ல பசுமகள் இத்தேசத்தில் வளர்த்தாலும் அவைகளும் சிக்கிரம் ஆயகதிக்கு வந்து விகாரப்பட்டுப்போகின்றன. இம்மலையாளத்தில் அகேசுருடையமுகம் உட்படமர்க்கவும் தட்டையாகவும் இருக்கிறது. ஆதேபாலவே இருள்ள ஆலயங்களிலுள்ள விக்ரிகளாகவும் இருக்கின்றன. பாலக்காடு திருகெல்வெளி முதலிய ஸ்தலத்தளியிருந்து சிலகாலம் குடியேறிவந்திருக்கும் பிராமணஜாதி இங்கே ஆயமடைந்திருக்கும் புண்ணையாக மலையாளத்திலுள்ள சூத்திரர் ஆயப்பட்டுருப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் அப்போதைக்கப்போது தூதனமாய் வியாபாரம் உத்தியோகம் இவை சம்பந்தமாய் வரும் மேல்ஜாதிக்காரருடைய சம்பந்தத்தான். வரவர அவர்கட்குள்ளும் முகவடிவு சம்பந்த

மாய் ஆயகதி ஏற்பட்டுவருகிறது. தற்காலத்தில் மூக்கு மொட்டையாவதற்குக்காரணமும் விசேஷித்து உண்டாயிருக்கிறது. பில்லாக்கு அணிந்துகொள்வதற்கு ஸ்திரீகள் கூர்மையான மூக்கின்மேல் வெறுப்படைகிறார்கள். மூக்கு மொட்டையா பிருத்தால் பில்லாக்கணிவதற்கு கூகமென்றும் அப்போதுதான் செவ்வையாய்ப்படல் சாத்தியவண்ணம் பிரகாசிக்குமென்றும் ஸ்திரீகள் நினைக்கிறார்கள். இவ்வித அபிப்பிராயத்தால் மூக்கு வரவர மொட்டையாகிக் கொண்டு வருகிறது. இப்போதுள்ள ஸ்திரீகளில் வயசு சென்றவர்களின் மூக்கு பெரும்பாகம் அதாவது 100-க்கு 80 உயர்ந்து கீண்டு கூர்மையாயிருக்க சிறுபெண்களின் மூக்கெல்லாம் பெரும்பாகம் மழுங்கி குறுகி மொட்டையா பிருக்கின்றன. இதற்குக் காரணமென்ன? பில்லாக்கணிந்துகொள்வதற்கு மொட்டைமூக்கு கலமென்று நினைக்கும் சித்தயிருத்ததான் காரணமென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. பில்லாக்கு மூக்கு ஏற்பட்டு அதிகப்பட்டால் 40-வருஷமாயிருக்கலாம். இன்னும் ஜீவனோருக்கப்பட்ட அநேகம் வயசு சென்ற ஸ்திரீகட்கு பில்லாக்கு மூக்கில்லை. 40-வருஷத்துக்கு முன் எத்தஸ்திரீக்கும் பில்லாக்கு மூக்கில்லை. தாகிகளைத்தவிர ஏனையோர்கள் அது அசுத்தமென்றும் அனாசார மென்றும் அசௌக்கியமென்றும் தள்ளியிருந்தார்கள். சென்ற 40-வருஷத்திற்குள் முதலாவது ஓர்மறைவாகவும்பிற்பாடு பிரகாசமாகவும் பிராமணஸ்திரீகளும் அவர்களைப்பார்த்த சில ரூத்திர ஸ்திரீகளும் பில்லாக்குமூக்குக்குத்தி பில்லாக்கணிந்த வருகிறார்கள். 40-வயசுக்கதிகப்பட்டு பில்லாக்கு மூக்கில்லாத ஸ்திரீகளின் மூக்கு கீண்டு. நிமிர்ந்த கூர்மைப்பட்டிருக்க பில்லாக்கு மூக்குள்ள சிறு பெண்களின் மூக்கு மொட்டையாயிருப்பதைக் காணும்போது முன் சொன்ன வியாக்கியானம் ஏகதேசம் சரியாயிருக்கலாம் என்று படுகிறது. ஆனால் 40-வருஷத்திற்குள் அவயவங்களின் வடிவம் மாறக்கூடாது வென்றும் மூக்கின் வடிவம் ஆபரண இச்சையால் ஸ்திரீகட்கு மாறினாலும் காகிகாபரணம் அணியாத ஆண்கட்கு அவ்வாறுமாறுவதற்குக் காரணமென்ன வென்றும் கேட்கக்கூடும். இதற்கு சமரூதானம்

வெகு கடினமென்று எனக்குத்தோன்றவில்லை. அமெரிக்காவில் 20-வருஷத்திற்குள்ளாகவே பின் வளைந்து சில சமயங்களில் கவர்கொண்ட கொப்புள்களுடைய ஓர் ஜாதிமான் னை. கொம்பு சுவரகைக்குப் பூரணயோக்கியதை யுள்ள தல்லவென்று கண்டு வரைதொடுத்த கேரீகியிர் த் த முன்வளைந்த கொம்புகளுள்ளதாய் மாறி விட்டதென்று டர்வினின் என்ற மகா சாஸ்திரி ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார். எப்படி மானின் கொம்பு 20-வருஷத்திற்குள் மாறிற்றோ அப்படியே நமக்குள் 40-வருஷத்திற்குள் முக்கின்வடிவம் மாறலாம். காசிகாரண மில்லாத ஆண்கட்கு முக்கு மொட்டையாக வேண்டிய காரணம் மாதாவழி ஜெனித்தலும் புத்தி கடிபமுதலிய காரணமும் தான். மாதாவின் சுபாவம் ஆணிற்றும் பெண்ணிற்றும் சமமாயிருக்குமென்று டர்வினின் அனேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்.

(இன்னும்வரும்.)

எஸ். இராமல்வாமிய்யர் பி. ஏ. பி. எஸ்.

புஸ்தகவாசிப்பு.

வாசிக்கும் முறைமை.

உத்தமமான புஸ்தகங்களைத்தேரித்துகொண்டபின் அவைகளைத் தக்க முறையாய் வாசிக்கவேண்டியது. புஸ்தகங்கள் வாசிப்போரின் கோக்கத்திற்குத் தக்கதாய் இருக்கவேண்டியது. பொழுது போக்குக்காகவும் குற்றங்காண்பதற்காகவும் வாசிக்கிறவர்களுண்டு. இவைகள் தகரத் கோக்கங்கள்; கடவுள் நமக்கு அளந்து கொடுத்திருக்கிறதும், நீற்றியுழியிப்போல் கடினத்திலு கழிந்தபோவதுமான கமது ஜீவகாலத்திலு மனதாரப்பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருக்க நமக்கு சமயமேயில்லை. இவ்வுகளின் குற்றங்களைப்போத்திரம் அறியவாசிப்பது, ஒருவன் தான் காணும் மனிதரின் எல்லிசெய்க்கள் ஒன்றையும் கவனியாமல், அவர்கள் முகத்திலுத்தோன்றும் வடுக்கள் மாக மறுக்கையாத் திரம் உற்று கோக்கித் திரிவதுபோலாம். தத்துவ சாஸ்திரிகளின் சிலர் விஷ சர்ப்பங்களைப்பற்றி ஒரு காரியம் சொல்லுகிறார்கள். என்னவெனில் அவைகள் ஜனம் அருத்தவேண்டியபோது, சில தருணங்களில், ஜலத்தினாலுமில் சொல்லுமுன் தங்கள் விஷத்தை தரையில் கக்கியிடுமாம். கக்காயிழல் ஜலத்தோடு விஷமும் உட்சென்று அவைகளின் மரணத்துக்கு ஏதுவாகுமாம். அதுபோலவே குற்றம் காண

வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு மரத்திரம் வாசிப்போருக்கு அவர்கள் துக்கோக்கமே! கெடுதியாக முடியும். எப்படியென்றால், சிலக்கண்ணாடி வைத்தவன் கண்ணுக்கு சகலபொருட்களும் சீலமாய் தோன்றுவதுபோல, பிழை பிழக்கவேண்டும் என்றிது ஆசைகொண்ட மனசுக்கு வாசிக்கும் தூவின் யதார்த்த கருத்து புலப்படாமல் சரியானதும் தப்பிதமாகவே காணப்படுவது இயல்பாதலால், அத்தூவின்பிரயோஜனம் கிடைக்காமல் போகும். மேலும் ஒரு தூவின் உண்மையான தன்மையை அறிய விரும்புபிறவர்கள் அத்த தூலை முதலாவது தாங்கள் தாமே பட்சபாதமற்ற சிந்தையோடு வாசித்துப்பார்க்காமல், அத்தரு வி ரோதமாய் வேறு ஆட்கள் எழுதிய ஆட்சேப தூல்களை முத்திவாசித்து அதற்கு உண்டாகிய மனவெறுப்பு அல்லது அதிர்ச்சியாகிய விஷத்தோடு, பிற்பாடு அத்ததூலை வாசிப்பது பெரிய பிரகாரம், அசியாயரும், அப்பிரயோஜனமுமாகும். எப்படியெனில் ஒருபுலத்தகத்தால் வரும் குணத்தோஷங்கள், அதை வாசிப்போரின் மனஸ்தித்திக்குத் தக்கதாகவேயிருக்கும். நிருஷ்டாந்தமாக ஒரு தத்தவசாஸ்திரி குறிப்பித்திருக்கிறபடி ஒரு தோட்டத்திலுள்ள ஒரே வகையான புஷ்பங்களில் வண்ணப்பூச்சியானதுபுறந்த திரிந்தும் அத்தனை உபயோகமடைகிறதில்லை. அவைகளிலிருத்ததானே சிலத்திப் பூச்சியானது விஷத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது. தேனியை மதரமான தேனினசேகரிக்கிறது. அத்தபோவலே, ஒரே புஸ்தகம் அதை வாசிக்கும் ஒருவனுக்கு ஜீவனுக்கேற்ற ஜீவ வசனையும், இன்னொருவனுக்கு மரணத்தக்கேற்ற மரண வசனையுமாக அவரவர் மனஸ்தித்திக்கேற்ற தீரலாம்.

தூல்களின் சாராம்சங்களைத் தக்கபடி பிரிக்கும்படியாகவும் முன்னோரின் சரித்திர சங்கதிகளையும், மற்றம் சாஸ்திர விஷயங்களையும் ஆசிரியர்களின் பாஷை கடைபிடியும் அறியும்படியாகவும் வாசிப்பவர்களுள் உண்டு. இவை எல்ல கோக்கங்கள் தான். சகலகோக்கங்களிலும் சத்தியத்தை அறியவும் ஞானத்தை சம்பாதிக்கவும் ஆசிப்பது எலம். இந்த எல்லகோக்கங்கள் கைகூட வேண்டுமானால், வாசிப்பவர்கள் தருத்த பிரமமாய் வாசிப்பது அவசியம். ஒருபெரிய வித்வான் சொல்லியிருக்கிறபடி, “சில புஸ்தகங்களை ருசிபார்க்க மாத்திரம் போன்றவெனும், சில புஸ்தகங்களை நாவின்மேல் போட்டு பல்படாமல் விழுங்கிவிட வேண்டும்; சில புஸ்தகங்கையோ வாயிலிட்டு கன்றாக மென்று அரைத்து இரைப்பைக்குள் இறக்கி ரோணித்தத்தக்கது.” அதின் கருத்தென்னவென்றால், சில புஸ்தகங்களின் பருகினை மாத்திரம் வாசிக்க வேண்டியது, சில புஸ்தகங்களை நுட்பமான ஆராய்ச்சி யில்லாமல்மேலிடக்கொக்கில் வாசிப்பது போது

ம். அறிவின் களஞ்சியமாயிருக்கும் துங்கையோ கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் ஆகியோடந்தமாக முழுக்கவ னத்தையும் செலுத்தி வாசித் துணரவேண்டியது என்பதாம்.

புந்தக வாசிப்பு பிரயோஜனப்படுவதற்குப் பின் சொல்லப்படும் சில விதிகள் உதவியாயிருக்கலாம், வைபவமெனில்,

1. வாசிக்கிறவகளைக் கருத்து முழுதும் மனச் சிவ ஆகத்தக்கதாக படிப்படியாகவும் நிறைவுபெரியா மலும் வாசிக்கவேண்டும்.

புந்தகத்தை நமக்குமுன் வைத்தவுடன் நம்மை புந்தகத்திற்கு முன் வைக்கவேண்டும். அதாவது, ந மது முழுக்குத்ததையும் அதில் செலுத்தவேண்டும். இது முக்கியம். மேலும் ஒரு புந்தகத்தை திரந்தவு டன் முதலாவது பொதுப்பட அதிலடக்கிப் பொரு ளை கவனித்தறியவேண்டும். அதின் முகவுரை, பொ ருளட்டவண்ண எண்பவைகளை நோக்குவதால் அது எளிதில் தெரியவரும். இப்படியாக ஆரம்பத்தில் அ ர்த புந்தகத்தின் தாற்பரியம் இன்னது, இன்ன கா ரியங்களை இன்ன ஏழுவகைய் சொல்லியிருக்கிறது என்பதை மனதில் நிர் படம்போல் விபரமும் திட டமுமாய் பதிக்கவேண்டும். அப்புறம் புந்தகத்தை வாசிக்கத்தொடங்கலாம். ஒவ்வொரு வாக்கியத்தை யும் வாசித்தபின், இந்த வாக்கியத்தின் கருத்து எ ன் மனதில் பதிந்ததா? இதில் சொல்லிய பொருள் சத்தியமா? முக்கியமா? ஆசிரியன் எடுத்த காசிய த்திற்கு இவைவா? எக்காலத்திலும் இதுமனதில் கா க்கத்தக்கதா? என்று வினாவவேண்டும். இப்படியே ஒவ்வொரு பகுதியின் முடிவிலும் செய்யவேண்டும். இவ்வகையாய் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் பிரிவை யும் ஆராய்ந்து அதிகாரத்தின் அல்லது படலத்தின் முடிவில் வந்தவுடன் அந்த அதிகாரத்தின் பொதுத் தாற்பரியம் முதலாவற்றை திரும்பவும் பார்வையி டவேண்டும். மேலும்,

2. இப்படி கிரமக்கிரமமாகவும், சினைவை ஊன் தியும், வாசித்தாக்கொண்டபோகவே இன்றொரு கா ரியம் செய்வது முக்கியம். என்னவென்றால், நாம் வாசிப்பவைகளைப்பற்றி நமது மனதில் எழும்பும் அபிப்பிராயங்களை புந்தக ஏட்டின் விளிப்பீஸ் வை கேண்டோ காரியங்கொண்டோ துறிப்பதே. கை ணிக்கப்படத்தக்க வாக்கியங்களுக்கு எதிராக, "இது முக்கியமானது, இது ஆழ்ந்த கருத்து, இது ஆட்சே பிக்கத்தக்கது, இது அனுபோகத்திற்கு எதிரிடை, இது சம்பந்த பேதமானது, இது கூறியது கூறல்," என் திப்படிப்பட்ட குறிமானம் செய்யவேண்டும். இப்படி செய்வது அனுப்பாக முதலில் தோன்றியது தும். "தொடங்குங்காலம் தன்பணம் இன்பம் பயக் கும், மடங்கொன்றறிவகற்றும் கல்வி" என்றபின்

படிப்பிப்பாடு மிகுந்த நன்மைக்கு ஏதுவாகும். ஐரோ ப்பிய வித்தியார்த்திகள் இப்படி செய்வது சகஜம். மேலும்,

3. வாசித்தாளயின் ஓகிடத்தில் அமர்ந்து உட்கர் ற்ந்து வாசித்தவைகளை வணந்தாடன் யோசிக்கவே ண்டும்.

ஆதி! வாசி! யோசி! யோசி! விசுவாசி! எ ன்பது புந்தக வாசனையைப்பற்றிய ஓர் விசேஷ ரூ த்திரம். இதன்படி வாஞ்சையுடன் துங்கை வாசி த்தபின் அனேக மடங்குயோசிக்கவேண்டும், யோசி த்தபின் சத்தியமாக விளங்குமிறவைகளை விசுவாசித் து மனதில் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். புந்தகவர சனையானது போஜன உஸ்துக்களை ஈசுவரரித்து ஒரு வன்முன் வைப்பதுபோலும், யோசனையோ அவற் றை கிரமமாய் சமையல்செய்து புசித்த பணம் அடை வதுபோலுமாம். ஒருவனுக்கு அவன் களஞ்சியம் கிறைய தாளிய தவசங்கள் இருந்தாலும் அவற்றை பாகம்செய்து உண்ணாவிடில் திருப்தியும் பலமும் வ ராமையோல், வாசித்தவைகளை யோசிப்பாவிடில் ஒரு பிரயோசனமும் இராது. இது விஷயத்தில் நாம் ப கவை பின்பற்றத்தக்கது என்று நன்னூல். ஆசிரியரா ன பவணத்திமுனியர் மாத்திரமல்ல, ஐரோப்பிய க ல்விமான்களில் சிலரும் குறித்திருக்கிறார்கள். பச வானது புல்துள்ள இடத்தை கண்டால் அப்புலனை வயிறுசிறைய மேய்த்துப்பின்பு ஓரிடம்போய் அமர்ந் துநீன்று அல்லது படுத்தி ஆமசையத்தில் சென்ற இ னையை சிறிது சிறிதாக வாயில் வருவித்த பென்று தின்றிந்தகல்போல் புந்தகம். வாசிப்போரும் தங்க ள் உள்ளம் கிறையவாசித்து, பின்பு ஓகிடத்தில் உட் கார்ந்து வாசித்தவைகளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நி னைவில்கொண்டெடுத்து யோசிக்கவேண்டும்.

4. மேலும் சாயந்தரத்தோறும் அல்லது சாவ கரமாவை மற்றவெனைகளிலும் நாம் வாசித்தவை களைத்தறிந்து நமது இஷ்டர் ஒருவரிடத்தில் அல்லது பலரிடத்தில் சம்பாஷிப்பது மிகவும் உபயோகமா யிருக்கும். நம்மில் பவர் படித்தோரும் படிக்கிறவ ருமாயினும், கிரேதிரர் நம்மை சந்திக்கும் தருணங்க ளில், "சாத்தன் இப்படி, சடையன் இப்படி," என் டு கால்கெண்பம் அவப்புறந்து வழக்கம். அங்கி லேய துறை ஒருவர் தமது வாசிப்பறைபின் கத வில் "இது என் வாசிப்பு அறை, இத்தகுன் என் வாசிப்புக்கு துணைசெய்ய் விரும்புறெவர்களேயான் டி கேடுறெருவரும் பிரகேசிக்கக்கூடாது" என்று எழு தியிருந்தார். யாராவது வந்த ஊர்க்கதை கதைக் க ஆரம்பித்தால் உடனே கி அன்பான வாசித்ததை க்கொசெல்வி வழியனுப்பிவிவோராம். அதுபோல வீண் பேச்சுகளைத் தன்னி காம்வாசித்த விஷயங்க

இப்பற்றி பேசினால் அது கமக்கும் பிரதானம் எந்த வேளையோசனைக்கு ஏதுவாகும்! மேலும் வாசித்தவை கமது மனவலையில் போகாதபடி செய்யத் தக்க இன்னுமோர் வழி என்னவென்றால்,

5. நாம் வாசித்தவைகளை நினைப்பார்வையிலே, இதைச் சாதாரணமாகப் பழையபாடம் படித்தல் என்பார்கள். இது மிகவும் மிகவும் முக்கியம். ஐரோப்பிய விதம் கிரேக்கர்கள் பலர் காமவாசிக்கும் சமயத்தில் காலிலொரு பக்கை பழம்பாடம் படிக்கும் வகைக்கென்று பிரயோகிக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வற்புறுத்தி சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழ் காட்டு வித்துவான்கள் கிதாசி காலியில் ஐந்தகாழிகை கோரம் பழையபாடம் வாசித்திருந்து வழக்கமாயிருக்கிறது. முற்காலத்தோரில் பலர் கிரேக்க பாண்டித்யம் உடையவரானதற்கு இதேவே காரணம், கம்மைவிட அவர்களுக்கு புல்தகம் குறைவு. ஆனால் அவர்களுக்கு உண்டாயிருந்த கொஞ்சமான புல்தகங்களை அவர்கள் தங்கள் சொந்தக்கையால் பிளிந்து எழுதி, ஐந்து, பத்து, பன்னிரண்டு வரை திரும்பத்திரும்ப வாசித்துவந்தார்கள். மதரையில் உடையிருந்த கிரேக்கப் பற்றைத் தமிழ் வித்துவான்களின் சங்கத்தில் ஒருவருக்கு கிரேக்கவாசித்தவர்கள் என்று கேள்வி, ஏனெனில் அவருக்கு லாபகசக்தி சொற்பமாயிருந்ததால் திரும்பத் திரும்ப வாசிப்பார், ஆகிலும் மனதில் பதியவில்லையென்று அதற்கு தண்டனையாக வாசிக்கும்போதும் முறைக்கொரு அடி எழுத்தாணியால் கிரேக்க அடித்து, தலை எப்போதும் சிலபடித்தகொண்டிருந்ததாம். அவர் திரும்பத்திரும்ப படித்ததை பின்பற்ற வேண்டுமென்றால் அவர் தனியை அடித்து வருத்தினதை விடத்து, இக்காலத்திலும் சில பின்னர்கள் படிக்கப்படிக்கக் கொஞ்சம் அறைவதுபோல செய்வதாய்க்கியவன். மேற்படி சங்கத்தில்தான் குடவுமுந்தர் என்று இன்னொரு வித்தவான் இருந்தார். அவர் ஒரு பாட்டை திரும்பத்திரும்ப சொல்லிப் படிக்கும் முறை. ஒவ்வொரு உழைத்தார்ப்போட்டு ஒரு படம் மிடைத்தவிடவாராம். ஆகிலும் விடாமுயற்சியாய் திரும்பத்திரும்ப வாசித்து கல்வியில் தேர்ந்த அரிய சாமர்த்தியம் அடைந்த கொண்டார். காகர்கோவியில் ஒருவர் பைபிள் ஆகமத்தை முப்பத்திரண்டோர் வாசித்த முடிந்தார். வேறுசிலர் மேற்படி ஆகமத்தை மாத்திரமல்ல, இன்னும் பல தாங்களே வருஷத்துக்கு ஒருமுறை வாசிப்பது முக்கியம்.

வாசித்தது மனதில் தக்கபடி பதியுமென்று உத்தமம் வாசிக்க ஆரம்பித்தல் அப்பிரயோகமான படிப்பின் சமையம்.

ஆகக் கற்றவரோடும் பற்றும் "வருகித்த" தபான் தொடங்கல்-கருத்தனம் பரிந்துகில்

கைத்தவந்த வயத்துச் சொரித்திட்டரிப்பரித்தால் கெய்த்தப் பொருள் செய்திடல்"

என்றிருக்கிறது. அதாவது, தாங்கள் பிரயாசைப்பட்டு கற்றகல்வியை மனதிற்காத்துக்கொள்ளாமல் வேறு தாங்களே வருகி கற்புக்குத் கையில் கிடைத்த பொருத்திரவியத்தை அப்பால் எறித்துவிட்டு பின் பு வருகிச் செய்து மனல் அறித்து கிரவியம் சம்பாதிக்க உண்ணப்போலாம் என்பதே. மேலும்,

6. நாம் வாசித்தவைகளின் பொருள் கருத்தினைவைக்கொளையா ஒழுங்குப்படுத்தி ஒருபுல்தகத்தில் குறித்துவைப்பதும் மிகுந்த பிரயோசனத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கும். காம் உரிக்கிறவைகளை யெல்லாம் மனதில் காத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அவைகளைத் தையும் எழுதிவைத்துக்கொள்ளுவதும் அத்தனை பிரயோசனப்பாது. ஆகவே வாசித்தவற்றில் முக்கியமானவைகளை ஒரு புல்தகத்தில் எழுதிவைத்தால் அவசரம் வேண்டுமோ அக்குறிமானப் புல்தகம், ஒளிப்படமானது பிரமாண்டமான ஒரு கட்டிடத்தின் சாயலை உள்ளங்கைப் பரிமாணப் படத்தில் விளக்குவதுபோல, ஒரு பெரிய புல்தகத்தின் உள்ளுறைப்பொருள் பத்து, பன்னிரண்டு எட்டில் தோற்றுவதற்கும், பிரபலத்தான பல கல்விமான்கள் இப்படியே செய்திருக்கிறார்கள்.

7. மேலும் நாம் வாசித்தவைகளின் பொருளை நமது சொந்தவாசித்தவைகளில் ஒரு பிரபந்தம் போல எழுதுவதும் மிகக் பிரயோஜனமாகும். அது வாசித்தவைகளை மனதில் பதித்ததோடு கூட நமது அபிப்பிராயங்களை வெளிவிடும் திராணிப்பை விரித்திடுமாய்வும் உதவும். இம்முறையை அஞ்சுகிறவர்கள் திறமையுள்ள கிரேக்கத்தாக்களும் சாதாரியமான பிரசுரிகளும் ஆவார்கள்.

8. கடைசியாக, நமதுவாசிப்பு சரியாய் நடத்தேயில், இப்பாசன்களை கமக்கு பயக்கவேண்டுமானால் சகல நன்மைகளுக்கும் காரணாயிருக்கிற சர்வஜ்ஞவதாரபரானசாக்ஷாத் கல்வரானநோக்கி புரியும் அபிலாசையாவ் பிரார்த்தனையோடு நித்தம் வாசிப்பதைத் தோடங்கவேண்டும்.

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதந்தெழுவுரு"

என்பபடி. கடவுள் உலகத்துக்கு மாத்திரமல்ல, உலகத்தில் காம் செய்யவேண்டிய யாவற்றிற்குக் ஆதி யாயிருக்க வேண்டியவானதால், அவரை கமக்குமுன் வைத்து அவர் தனியாய் வாசித்தவற்றில் வாசிப்பு அனுபவமாகவே முடியும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படிசெய்யாததினால் அல்லவோ அநேகம் எத்தனையோ அகிமாய்வாசித்தும் உணர்ந்தும் கற்றவர்களாவதற்கு பதிலாகக் "சுற்றியுடல்" என்

னும் வருப்பாரைச் சேர்ந்தவர்களாய்ப்போகிறார்கள். மேலும் இதனால் அல்லவோ உயர்தரப்படிப்பினால் தேசமுழுதும் அபபதி, அகந்தை, நாஸ்திகம் முதலிய தீமைகளினால் கிரம்பி கேட்டுக்கொள்ளாதது குறித்து என்விற கூப்பாடு இக்காலத்தில் எழும்புகிறது.

ஆனால் சிலர் 'இந்த பிரமாணங்களின்படி. பெல் லும் வாசிக்க வேத்தனையோ காலம் பிடிக்கும்! இப்படி வந்தித்தால் எத்தனையோ சில புத்தகங்கள் மாத்திரம் வாசிக்கலாம்.' என்பார்கள். என்றாலும் புத்தகவாசிப்பினால் அறிவை சம்பாதிக்க விரும்புநீறவர்கள் இப்படியே வாசிக்கவேண்டியது. படபடப்பாய் வாசிக்கும் இருபது புத்தகத்தால் வருகிற அறிவிலும் இந்த பிரமாணங்களின்படி ஆய்ந்து அமர்ந்து வாசிக்கிற ஒரேபுத்தகத்தால் அதிக அறிவு உண்டாகும். இவ்விஷயில் ஒரு புராண பழமொழி, "Be ware of the man of one book, for he will prove you mad."—என்று சொல்கிறது. அதாவது, ஒரே புத்தகக்காரனைக் குறித்து எச்சரிக்கையாயிரு; ஏனென்றால் அவன் உன் எஜமானாகி விடுவான், அவ்வது உன்னை ஜெயித்துப்போடுவான். இன்னோர் மூதரை, "I never fear the master of a library."—என்று சொல்கிறது. இதன்பொருள்:— "ஒரு புத்தககாரன் உடைபொறுக்கு நான் ஒருக்காரும் அஞ்சுகிறதில்லை. அதாவது ஒரே புத்தகத்தை நன்றாய் களங்கமற்றதென்றித்து தெரிந்து வாசித்திருக்கிறவன் அதின்பொருளினித்தேறினவனுயிருப்பான். ஆதலால் அவனுக்கு எதிர்த்திக்கட்டாது என்பதாம். ஆகையால் அறிவடைய விரும்புகிறவர்கள் மேற்குறித்தவிதிகளின்படியே வாசிக்கவேண்டும். எப்படியென்றால், அவைகளைக் கருக்கிச் சொல்லி, கண்டதையெல்லாம் வாசிக்கக்கூடாது. தெரிந்த அறிவாகாரன் சில புத்தகங்களை மாத்திரம் வாசிக்கவேண்டும். வாசிக்கையில் யோசிக்கவேண்டும். வாசித்தபின்னும் யோசிக்கவேண்டும். வாசித்தவைகள் மனதை விட்டுப்போகாதபடி, வாசிக்க வாசிக்க புத்தக வினியில்லாமல் அப்பிரசாயங்களைக் குறிப்பிடுகிறதும், பிரதோடு வாசித்தவைகளைப்பற்றி சம்பாஷிப்பதிலுமும், அவைகளை அடிக்கடி ஞாபகம்செய்கிறதுமும், ஓர் புத்தகத்தில் வாசித்த பொருளை வகைதொகையாய்க் குறித்து எழுப்புகிறதும், கூடுமளவில் மது சொந்த வார்த்தையில் பிரபந்தமாக எழுதுவதிலுமும் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். மேலும் மது வாசிப்பு அனுதலப்பட்டுத் தவறாதுகூடாததுக்காக பிரார்த்தித்து வாசேண்டும். இப்படி செய்பவர்கள் கல்வியில் தேறி பிரஸத்தப்பித்த உலோகேயபகசிகள் ஆவார்கள் என்பது கிச்சயம்.

வாசிக்கும் முறை இப்படியாகும், தினம்தோறும், வாசம்தோறும், திரள்திரளாய் பிரகாஷ்செய்யப்படு

ம் வர்த்தமானக் கதோசிகள் முதலியவைகளை என்னசெய்ய என்று ஒருவேளை சிலர் கேட்கலாம். அறிவுத் தேர்த்தனையே கடைப்பிடியாய் கொண்டிருக்கிறவர்கள் அவைகளை மட்டாகவே வாசிக்கவேண்டியது. அவைகளிலிருந்து பிரயோசனமானவைகள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் லாலிபர் அவைகளை வாசிப்பதில் அதிகாரம் போக்குவது மனம் ஸ்திரம் கேட்டு அறிவு சிறுகிறதற்கு ஏதாவது முடியும். தூதன் கதோசிகள் மிட்டாய் ஆகியவன் தித்திப்புப் பதார்த்தங்களுக்கு கிராய்நிற்கிறது. மிட்டாய்களை அதிகம் உட்கொண்டால் அரிணமும் உதாரணமும் உண்டாம். "தன்மை தகரேஸ்" என்பது ஒளவையார் வசனம். அதாவது, சிற்றன்முகனையும் அவைபோன்றவைகளையும் உன்னதுதல் கேட்கக்கிடமாம்.

கடைசியாக சில உற்சாக மொழிகளைச்சொல்லுதல் பிரயோசனமாயிருக்கலாம். பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கும் மாணுக்கர், "எங்களுக்கு எத்தனையோ பாடல்கள்! எத்தனையோ சமையத்திற்கு? எங்களை இப்படியெல்லாம் வாசித்துமுடியுமா? என்பார்கள். இப்படியல்லாமல் வேறுகையாய் வாசித்திறைவிட வாகியாமம் என்று. "இளமையில் கல்" என்று ஒளவையார் சொன்னதன்படி. சிறுபிராயத்தில் தானேவாசிக்கத்தொடங்குவது என்று. ஆகிலும் "செய்வியை திருத்த்செய்" என்றபடி. தக்கவதம் செய்வாயிடிப் பிரயோசனமில்லை. "முத்தகோன் முற்றுவகோன்" என்ற வண்ணம் இளமையில் தானேவாசிக்கத்தக்கவைகளை வாசிக்கவேண்டிய பிரகாரம் வாகியாமல், யாதொரு ஒழுக்கின்றி மனம்போல் வாசித்தால் சிலகால் முழுதும் கஷ்டத்துக்கேடவாக முடியும்.

மேலும் இத்தேசத்து வாலியரில் பலர் பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் படிப்பெல்லாம் முடிந்ததென்று என்னுறப்போல் சிலர் புத்தகங்களைக்கட்டி புச்சிகள் வாசிக்கும்படி வைத்துவிடுவது வழக்கம். ஓர் நெத்த உபாத்தியாயரும் வித்வானுமாய் உவையற்றெளன் (Rev. Whitehouse) போதகர் தம் மாணுக்கர் கல்விச்சாலையிலுமிருப்போரும்பேர்த ஆவர்களுக்கு சொல்லியிடும் புத்தியென்னவெனில் "வாலியரோ! உங்கள் வாசிப்பும் படிப்பும் இதோடே முடித்ததென்று என்னுறிருக்கன்; பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வாசிப்பு கல்விக்கு வித்தாமாத்திரம்; டீனிக்குடம் விட்டபின் சிங்களம் வாசிக்கும் வாசிப்பினால்தான் அந்த விதை ஓண்டிது வளர்த்து புத்தி காய்க்கவேண்டும். ஆகையால் வாசிப்பை வைக்கெழிநிற்கு" என்பார். லிற்றன் பிரபு (Lord Lytton) என்னும் வித்வான் தாம் செய்த ஒரு உபத்தியோசத்தில் "நான் எதார்த்தத்தில் வாசிக்கத் தொடங்கினது

காலிலே விட்டபிற்போதான்” என்று மொழிந்தார். கார்னியில் (Carlyle) என்னும் வித்வகியோமணியும் ஆல்விதமாவே உரைத்திருக்கிறார். எப்படியென்றால், “சர்வகலாசாலையில் (University) என்னும் நூற்கொண்டது பிரதானமாய் யாதெனில், தாபத்ததோடும் உண்மையோடும் புத்தகவாசிப்பை எக் காலத்திலும் கொண்டுகடத்தவேண்டும் என்பததான்” என்றார்.

பாடசாலைவிட்டு உத்தரவாதமும் மனத்தொல்லை யும் சிறைத்தான பரி உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருக்கிறவர்கள் முறையாய் வாசிக்கக்கூடமா? “சல்விக்ரு கவ்வை கனை” ஆகும் கவ்வைக்கோ கவ்விகவ்வை துணை என்கலாம். நறுமலர் வாகணியானது சலித்தமனமுடைய சத்தோஷிப்பதபோல, ராச்சியபரத உத்தியோகங்கள் முதலிய பெருத்தொல்லைகளால் சர்வகலாவும் எண்ணமுற்றிருப்போர் மனதில் புத்தகவாகணை என்னும் கவ்வாகணை நிக்சரி கமமுமாகில் அது அவர்கள் காரியாதிகளுக்கு மிகுந்த அனுகூலமாயிருக்கும் என்பதற்கு என்னளவேனும் ஐயமில்லை. இதிகாச நூல்களில் இதற்கு அனந்தம் திரிஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. அங்கிலேய அரசரில் ஒருவரான மகா ஆல்பிரட் (Alfred the Great) என்பவர் அதிவேளும் புத்த அகோசமுமான காலத்திலே செங்கோல் ஒச்சிவராயிருந்தும், நிக்சரி, எட்டுமணிநேரம் புத்தக வாசிப்புக்கும் செப்தவத்தக்கும் என்று குறித்த பிரயோகித்தவந்தார். பூதருக்குள் சிறந்த அரசனாகிய தாவீது என்பவர் எரத்தப்பாமல் மூன்றுதரம் வாசித்த தியானித்த பாட்டினகத்த வந்தார். இவ்விரண்டு தேசத்திலே கீர்த்திபெற்ற (Henry the 8th) எட்டாம் ஹென்றி அரசனுக்குப்பின் கிறிபுதியான ஆறாம் எட்வர்ட் (Edward the 6th) என்பவருக்கு மருடாபிஷேகம் செய்த தருணத்தில், அவரது அதிசய மகத்துவத்துக்கு சின்னமாக மூன்று கட்டுக்களை அவருக்கு கொடுத்தார்கள். அவரோ திரும்பிக்கொண்டு “இன்னொரு கட்டுக்கதைக்கொடுக்க மந்திரிக்கனா, அது எங்கே?” என்று. அங்கு நின்ற அமைச்சர் திகைக்க, “கடவுள் அருளிய வேதகமமானது எந்த கட்டுத்திலும் உரண்மாயான கட்டம் அல்லவா! அதின் சிற ஆலோசனையின்றி தியோர் கிட்டையும் கல்லோர் கட்டையும் அரசரால் செம்மையாய் உடவாது. ஆகையால் அதை என்முன் கொண்டு வாராதுகள். அதை தினம் வாசிப்பேன்.” என்றார்.

சேனாவீரர் அநேகர் புத்தகதைத்துக் கோருமுன் புத்தக வாசனையால் நல்கும் மனதை ஆபத்தப்படுத்தினார்கள். புத்தகம் வாசித்து மனத்தேவதவர்கள் அகிலிவரதை, கப்பல்சேதம், கொண்ணெய், குடும்ப கஸ்திரன், மரணம் முதலிய ஆபத்தான சமயங்களில் வாக்குவாதங்களையிட ஹைரியமும், மன

அமரிக்கையும் பொருத்தியவர்களாக காணப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் எவ்வகை உத்தியோகங்களையும் தொழில்களையும் செம்மையாய் நடத்துவதற்கு நிக்சரி புத்தக வாசிப்பு அவசியம். இத்தேசத்தில்திவான் உத்தியோகம் செய்த ஒரு மகானேலும் (Dewan N. Nanoo Pillai), போதகத்தொழில் நடத்திவந்த ஒரு விருத்தாப்பிய வித்வ. கிரேஷ்டரோடும் (Rev. C. Yesudian) என் செருக்கிப் பழகியிருக்கிறேன். அவர்களில் காணப்பட்ட அநேக கல் வழக்கங்களில் ஒன்று யாதெனில் சுருங்குவரை எக்காலத்திலும் அகராதியின் சகாயத்தோடு புத்தக வாசிப்பில் முயற்சித்த வந்ததுதான். மாட்ரிமைதவிய இந்திய சர்க்கரவர்த்தினியரசாடிய வித்திரோபியா (Empress Victoria) என்னும் மாத கிரோமணி அவர்கள் ஈனதுவரை புத்தக வாசிப்பில் மத்திரமல்ல, புத்தகம் எழுதுவதிலும் முயன்றுவருகிறார்கள். அவர்களிடத்தில் “ஒருதரம் ஒரு ஆபிரிக்க பிரபு விஷயவந்த வெருமதிகளோடு தன் ஸ்தானபதியை அனுப்பினான். ஸ்தானபதி வந்து இவ்விரைத்துக்கு இவ்வளவு மேன்மையும் மனமையும் உண்டாவதற்கு காரணமென்னவென்று விசாரிக்க, இராணியவர்கள் தங்கள் புத்தகப்பல்களின் தொகையை யும், தங்கள் இராணுவத்தின் திரட்சியையும், தங்கள் தேசத்தின் அனாதை வந்தகத்தையும், ... தங்கள் ஜோனுவின் திரவியக்குவியல்களையும், விஷயவந்த இரத்தினங்களையும், ஆபரணங்களையும் காட்டாமல், அணங்காரமாய் கட்டியிருந்த வேதகமப்பிரதி ஒன்றை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தார்கள். பின்பு அவர்கள் அவனை நோக்கி, உன்னை அனுப்பின பிரபுவின்மீட்த்துக்கு நீ இதைக் கொண்டுபோய் இங்கிலாந்தின் மகத்துவத்தின் ரகசியம் இதுதான். என்று சொல் என்றார்கள்.” மேற்படி புத்தகத்தை நிக்சரி குழங்காய் வாசித்து தியானிப்பது இந்த இராஜமகிஷியின் வழக்கம்.

இன்னொருவர் சங்கதியை இங்கே சொல்லாமல் விடக்கூடாது. எதையென்றால் சிவவருஷங்களுக்கு முந்தான் நம்மெல்லாருடையவும் அதிதக்கத்துக்கிடமாய் “காடு நீங்கின”. தாஷ்ககாரன விசாகம் திருநாள் மகா ராஜா அவர்கள் குறித்ததைத்தான். அவர்கள் இளவரசராயிருத்தபோது மத்திரமல்ல, சிங்காரணபதியான பின்பும், புத்தக வாசனையையும் புத்தகம் எழுதவையும் அதிசய விடாமுயற்சியாய் ஒரு ராச்சியத்தின் ஜோவிகள் மத்தியில் நடத்திவந்தார்கள்.

அந்தியும் கராஜாவக உத்தியோகங்கள் கிருவகித்து வருவோருக்கல்வித்தானைகளில் உழைப்போரும் மத்திரமல்ல, கொல்லர், கொத்தர், தச்சர், தட்டார், கன்னார், குளவர், கிருஷிகர், வளிகர், வண்ணர், செ

ய்வோர், இயங்கிராப்பியாசிகள், அச்சுப்போர் முதலிய எய்வகை கைத்தொழில் செய்வோரும் புஸ்தக வாசிப்பில் முயற்சிக்கலாம். இவ்வகையானவர்களில் பலர் தங்கள் தொழில் தொல்லைகளினிடையில் புஸ்தக வாசனையை விடாப்பிடியாய் கையாடி தம்ம்தொழில்களிலும் பல கல்வித்துறைகளிலும் தேர்ந்து பிரபல்வியப் பேர் பெற்றதற்கு அநேக அநேகம் திருஷ்டாந்தங்கள் உரைக்கலாம். சமையத்தாழ்வார் எதுவிலை. புஸ்தக வாசனையானது ஒருவன் எந்த வேலை செய்வோனாலும் அவனை அக்வேலையில் நிரக்கச்செய்யும்.

மேலும் காணியில் எழுந்தவுடன் இன்று எதை உண்போம் என்றறியாமல் திகைத்திரு ஏழைகளும் வாசிக்கலாம். இந்தேசத்திலும் எந்தேசத்திலும் கற்றோரில் பலர், வறிஞராயிருத்தவர், திருவள்ளுவர், ஞானவையார் என்பவர்களுடைய வறுமையும், ஆறிலும் அவர்கள் அடைந்த கல்விச் சிரஷ்டமும் சகலருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. திருவள்ளுவர் வெருகாலமாய் கெய்தல் வேலை செய்தார். ஞானவையார் சிலவேளைகளில் யாசகம் செய்து பிழைத்ததுண்டு. இரோபர்ட் கல்விமான்களால் பேரெடுத்த பலர் கோடிய தரித்திரராயிருந்தவர்கள். ஜான்சன் (Johnson) என்பவர் பலமுறை போஜனமின்றி பட்டினியால் வருத்தியும் புஸ்தக வாசனையில் முயற்சித்து உலகத்தாக்கு இனிய துல்களை எழுதிவைத்தார். தமது மார்க்க கொள்கைகளால் ஜரோப்பாக்கண்டம் முழுதும் அசையும்படி செய்த 'மார்க்ஸ் ஸ்தா' என்பவர், முதலில் வீடுவாசல்களில் பாடிப்பாடி யாசித்து வேளம் செய்து வாசிக்கத் தொடங்கினார். ஆறும் ஆதிரியன் (Adrian) ராசன், கான்பீல்ட் ஆதிக்கன் (President Garfield) முதலிய சிலர் கோடிய தரித்திரத்தில் வாசித்து தங்கள் கல்வித் திறமையால் சிங்காசுருபிதிகளானார்கள். தற்காலத்தில் தென் ஆபிரிக்காவில் அற்புத யாத்திரை செய்த சிங்கக்கனோம், பொருதி உலகமெங்கும் தெரியப்பட்டிருக்கும் விவில்தன் (Dr. Livingstone) என்பவர் சிறுபிராயத்தில் வ்ருஷ்டதோறும் ஆறுமாதம் உலிவேலை செய்து ஆறுமாதம் வாசித்தார்.

• “கற்கை கன்றே கற்கை என்பே
பிச்சைபுறிலும் கற்கை கன்றே”
என்பது சுற்புத்தி. ஆகையால் புஸ்தக வாசிப்பைப் பற்றி மேற்கூறிய குத்திரத்தை

ஆரி யாசி! வாசி! யோசி! யோசி! விசுவாசி! என்றும் சொல்லலாம்.

இப்போது இவ்வொத்து முதலிய தேசங்களில் ஊமையர் செவிடர் மாத்திரமல்ல, குருடரும் புஸ்தகப் பிரயோகத்தில் தேறி வருகிறார்கள்.

அத்தேசங்களில் ஸ்திரீகள் இவ்விஷயத்தில் அடைந்திருக்கும் தேர்ச்சி பெரிதாயிருக்கிறது. அதை விவரிக்க சமயமில்லை. நமது தேசத்து ஸ்திரீகளும் பாடசாலைகளில் மாத்திரமல்ல, பள்ளிக்கூடப் படிப்பு முடிந்தபின் வீட்டிலும் வாசித்துவரும்படி செய்வது மிகவும் முக்கியம். சிலர் இப்போது தொடங்கி வருகிறார்கள். அநேகர் அப்படிச் செய்து வரும்படி கற்றோரான ப்ருத்தகன் உற்சாகப்படுத்த வேண்டியது அத்தியந்த அவசரம். நமது ஸ்திரீகள்

“குஞ்சியழகும் கொடுத்தானைக் கொட்டழகும்
மஞ்சளழகும் அழகல்ல—கெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னும் நெய்நீர்மையால்
கல்வியழகே யழகு”

என்பதை உணர்ந்த வாசிப்பில் ஆசைகொள்வார்களாகில், நமது குடும்பங்களிலும் தேசத்திலும் சீர்திருத்தம் எத்தனையோ வேகத்தில் தலைப்படுமீ!

கண்மையான்களான இஷ்டோ! இதுவரை சொல்லியதில் என் பிரதான நோக்கம் என்னவெனில் புஸ்தக வாசிப்பு என்னும் விஷயத்தில் இங்கு கூடியிருப்பவர்களில் சிலருக்காவிலும் முன்னிலையிட அதிக தாற்பரியமும் ஆசையும் உண்டாகவேண்டும் என்பதே. ஸ்ரீ ஜான் ஹெர்ஷல் (Sir John Herschel) என்னும் சிபுணர் சொல்லுகிறார். “ஆத்தம சம்பந்தமான ஆறுதல்களுக்கு அப்பறம் இவ்வுலகத்தில் சகலநிலையிலும் கிர்வாகத்திலும் எனக்கு ஆதரவாய் கிற்பதற்காக கடவுள் எல்லவேண்டினான் என ஜெபிக்கத்தக்க விஷயம் ஒன்றுண்டானால், அது யாதெனில், புஸ்தக வாசிப்பின்பேரில் ஆசைதான்” என்பதே. இந்த விற்பன்னனுடைய அபிப்பிராயத்தில் நானும் சேருகிறேன். புஸ்தக வாசிப்பின்மேலுள்ள ஆசை நல்ல ஆசை. இந்த தில்ய ஆசை நம் யாவரிடத்திலும் குன்றாதிருக்கும்படி கடவுள் கிருபை செய்வாராக!

ஆரி! வாசி! யோசி! யோசி! விசுவாசி!
“கற்றதொலைய பயனென் கொல் வாலறிவன்
கற்றுகொழா அராளின்”
“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
கிற்க அதற்குத் தக”

வே. மே. கோஜலயி.

—*—

ஆயுள் வேதபாவகரன்.

(245 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இராஜகிரகத்தில் குடியானவன் ஒருவன் கண்ட மாலையால் வாதைப்பட்டிக்கொண் டிருந்தவன் “ஐயோ! என்னசெய்வேன். வைத்தியர்கள் எல்லாரும் என்னுடைய ரோகத்தை அசாத்திய ரோகமென்று கையை விரித்துவிட்டார்களே, இனி என்

னசெய்வது. ஆயுள்வேதபாஸ்காலைய ஐவகருமா ரிணைப்பற்றி - எங்கும் பிச்சாய்தியா யிருக்கின்றதே. அவனிடத்திலேயோ மூன்றயிடத்தே கொள்கிறேன். அவனும் கைவாய் உதறியிட்டால். அந்தக்ஷணமே உயிரை விட்டுவிடுகிறேன்” என்றெண்ணிக்கொண்டு ஐவகனிடத்தில் சென்றான். ஐவகன் “ஐயா! உன்னுடைய ரோகம் அசத்திய ரோகமல்ல. அதற்கு மருத்த தேடிக்கிடைப்பது அசாத்தியம். நான் என்ன செய்வேன்” என்று சொன்னான். கோபாளியும் “இனி ஆவதென்ன. ஐவகனும் கைவிட்டான், திரிட மடைத்த உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே” என்றெண்ணிக்கொண்டு போகும்போது ஒரு கவிசாட்டை அடைந்தான். அங்கே ஒரு சுவல் வெந்து கொன்றுருந்தது. அப்போது கீரியோன்றும் கவுளி யொன்றுமாகச் சண்டையிட்டுக்கொண்டு இரண்டும் சுவல் வெந்துகொண்டுருந்த கெருப்பின்மேல் வீழ்ந்தன. இதைக்கண்ட பிணியாளன் பரி பொறுக்க முடியாதவனாய் அந்தக் கீரியையும் கவுளியையும் பிடித்துத் தின்றவிட்டான். பின்பு அம்மயான வேளியில் உள்ள ஒரு குட்டையின் கீரை உச்சி அண்டையில். இருந்ததோர் மாட்டுத் தொழுவத்தில் இருந்ததொன்று. அங்கே கிடைத்த கஞ்சியில் புளித்த தயிரும் வெண்ணெயுஞ்சேர்த்து உண்டான். உண்டமாதிரத்தில் வீக்கத் தணிந்து இரண்டு மூன்றுமுறை வாய்நிழும் பேதியுமாய்க்வே கோய் இலகு வாயிற்று.

இவன் செய்தி இவ்வளமானபிற்பாடு, அரசன் மனைவி கைதேவி என்பவர்கு அடிவயிற்றில் கட்டி கண்டது. அவள் அதனை அரசனுக்குணர்ந்த அவன் ஐவகனை யழைத்த அதனை இலகுவாகக் கேண்டி னான். ஐவகனும் மக்களினி யெறி அதன்மேல் வை தேதியை இறக்கச்செய்தான். பின் அதனையெடுத்த ஆராய்ந்த பார்க்கையில் இன்ன இடத்தில் இவ்வள வான கட்டி புறப்பட்டிருக்கிறதென அறிந்த அது பழுக்கலாவதான உபாயஞ் செய்வீர்தான். கட்டி யும் பழுத்தானதென்று அறிந்த பிறகு மறுபடியும் மாக் களி யெறி அதனுள் எவர்க்குத் தோன்றாமல் ஒரு குரியை வாட்டமாக மறைத்தவனென்று அதன் மேல் வைதேவியை இன்னபடி உட்காவேன்மென்று நிபந்தப்பட்டதினான். அவளும் அப்படியே உட்கா ர்த்தாள். மறைத்தவையத்திருந்த சந்திராயுதம் கட்டி யில் தாக்கினதென, கட்டியும் அதுபட்டு விஷ ரீரெல்லாம் வெளிப்பட்டன. பின் இரண்டாம் ஆறும் படியான மருத்துகளைப் போலிவித்தான். அவளும் இலகுவாகச் சுகமடைந்தான்.

அரசன் ஐவகனை அழைத்து “அப்பா ஐவகா! கட்டி இலகுவாயிதா?” என்று கேட்டான். ஐவ கன் “இலகுவாய்விட்டது” என்றான். அரசன்

“பெண்ணுமின்றவளுக்கு அடிவயிற்றில் கண்ட கட்டியை ஆயுத சிவிச்சை செய்வதனால், பாவம் வெட்கம் அதிகரித்தவன் அதற்கு இசைவானா. நீ மைத்தன் முறை யாதல்பற்றி வைதேவியும் உன்னிடம் ஆயுதசிவிச்சை செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்றான். அதன்கேட்ட ஐவகன் “அண்ணா! அடியேன் ஆடைகளைத்து அந்தக் கட்டியைச் சிவிச்சை செய்வலியை” என்று சொன்னான். அரசன் ஆதி கவித்து “மற்றொப்படிச் செய்தாய்” என்று கேட்ட; ஐவகன் “மாக்களியின்மேல் உட்காருவித்துப் பின்பு அதை யெடுத்துப்பார்த்த இன்ன இடத்தில் இவ்வள வான கட்டி கண்டிருக்கிறதென்று என்னை அதற்கேற்ற சிவிச்சைகளைச் செய்வீர்தேன்” என்றான்: மன்னனும் மைத்தனை இதுகத் தழுவிக்கொண்டு மக்திரிமார்களை அழைத்த “இன்னும் ஒருமுறை இவ னுக்கு ஆயுள்வேதபாஸ்கால் எனப் பட்டிருக்கும் கன்” என்றான்.

அப்போது கண்டமானவால் வாழைப்பட்டிருந்த தச்செய்வான அதுகாலங்கள் கேட்டு இலகுவான குடியானவன் அரசன்மனையை யடைத்து “மண்டலேசுவரே! மக்திரிமார்களை! ஒட்டைடாழிக்குப் பூன்கட்டுவதென்போல, இந்த ஐவகனிடத்தில் என்ன திறக்கணை; மறுபடியும் ஆயுள்வேதபாஸ்கால் என்னும் பட்டம்மேல் துவசுக்கொண்டீர்களே. அவன் என் கோயைத் தீர்க்கவியலியே” என்றான். அது கேட்டிருந்த ஐவகன் “என்ன ஐயா! அனாத் தமீத்தது அம்மி, கிறைத்த மீத்தது குமியி என்பது போலப் பேசுகின்றீர். உம்முடைய கோயைத் தீர்க்க என்னுலாகாத என்று சொன்னதன்மேல்” உம்முடைய கோய்க்கு வேண்டிய மருத்துகளை ஒருங்கே தேடிக்கிடைப்பது அருமை என்றுதானே சொன்னேன்” என்றான். அதன்மேல் குடியானவன் “ஆனால் என்னை வாழித்த வியாதிக்கு மருத்தாவதைச் சொல்வீர் பார்ப்போம்” என வேண்டுகூறும். ஐவகனும் சடக்கெனச் சொல்லவாயினான்: “விளர் பிறைப் பதினாக்கர்களில் அமுதிய மயிர் உடையான் ஒருவன் இறக்க அவனை மயானத்தில் தீயிட டெரிக்கும்போது, கீரியும் கவுளியும் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டு அந்தத் தீயில் வீழ்ந்தால் கண்டமானகொண்டவன் அந்தச் சமயத்தில் அக்கீரி கவுளிகளைப் பிடித்துத் தின்னவேண்டும். உடனே அம்மயானத்தில் மழைநீரிருந்தால் அதனைக் குடிக்கவேண்டும். சற்றுநேரம் பொறுத்துத் கஞ்சியில் புளித்த தயிரும் வெண்ணெயுங்கட்டி உண்ண வேண்டும். இத்தனைபும் ஒருங்கே அமையப் பெறுவது கடுமீ? தெய்வாதுகலையாய் இவை யனைத்தும் ஒன்றோழியாமல் அமையப்பெற்றால் அக்கோயா னது குரியனைக்கண்ட பளிமாரும். இதற்குச் சத்

தேகமில்லை" என இதசேட்டருடியானவன் "ஓ! ஓ! உம்மைச் சாமானியரென்று கினைத்தேன். மூவுலகிலும் உமக்கு சிகரானவர் எங்கு கிடைப்பார்? ஆயுள்வேதத்தை அளவிட்டபிற்தவரா யிருக்கிறீர், அய்வேதத்தாலும் நீரிட்டது பிச்சையாய்க் கிடக்கின்றது. உமக்கு இவர்கள் கட்டவந்தப் பட்டத்தாலும் உம்முடைய பெருமையைத் திட்டப்படுத்திக் காட்டாது. மறைத்தறையு மந்திர விஞ்சையொன்றும் வல்லவராயின் உம்மை முழு முதற் கடவுள் என்றே சொல்வேன்." என்றுசொல்லிக் கும்பிட்டிச் சென்றான். மந்திரிமார்களும் ஜீவகனுக்கு இரண்டாமுறை ஆயுள்வேதபாஸ்கர்களை என ஊரறிய முரசுநலவித்தப் பட்டக்கட்டினார்கள்.

சிலகால் சென்றபிறகு, அரசனுக்குத் தலைமகனாகின்ற அஜாதசத்தரு என்பவன், கஞ்சகச் செய்கையுடைய தேவத்தன் என்கின்றவனாகத் தன்னை டப்பட்டனாய், தன் தந்தையைக் கொல்லியென்று அரசாட்சியை வெளவிக் கொண்டான். வெளவிக் கொண்ட சிலகாலில் அவன் வயிற்றில் கட்டி கண்டது, தகப்பனைக்கொன்ற தீவினையே ஒரு உண்டையாகி அவன் வயிற்றிற் புரளுகொண்டு உதிப்பது போல அந்தக் கட்டியானது அதிக கோவைக் கொடுத்தது. கொடுக்கவும் அஜாதசத்தருளானவன் வைத்தியர்களை அழைத்து "அத்தோ! அய்யோ! என்ன செய்வேன், இந்தக் கட்டியால் பகிர் வேதனை சித்திரவதை என்பதைக் காட்டில் மிகப் பெரிதா யிரா சின்றது. இதற்குச் சித்திரமர்கவே சித்திசை செய்குங்கள்" எனக் கூறினான். கூறக்கேட்ட வைத்தியர்கள் "எம்பெருமான்! குரியன் முன்பளித்திருமோ? ஆயுள்வேதபாஸ்கர்களுக்கும் ஜீவகருமரபத்தன் இங்கிருக்க எங்களை அழைப்பானேன்? வெள்ளையை வைத்துக்கொண்டு செய்ய தேவதைபோல விரும்பின்றதே." என்றுசொல்லிப் போய்விட்டார்கள்.

அஜாதசத்தரு அதன்மேல் "என்ன செய்வது, இம்முத்துவப் பைதல்கள் இந்த ஜீவகனைக் கையக் காட்டிவிட்டார்கள்; இவன் மருத்துகொடுக்கும் பாவனையாக என் உயிரை அருத்திரான் வருத்தித்தேடிய அரசைக் கைக்கொள்ளவும்கூட. ஆயிதும் என் அறித்தமட்டும், இவன் அப்படிச் செய்யவன்வ. அத்தன்மையும் இவன் அரசன்சப்பெரிதசைக் கொள்ளின்றவன்வலவே. ஆயுள்வேதத்தானே இவனுக்கு அரிய பெரிய வித்தியாலிகோதமா யிராசின்றது, இவனும் என் கோையைத் தீர்க்காது என்னைக் கொல்லுவானாயின் இவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு உண்டாகும். ஆகவே இவன் அந்த நீனைக் கொள்ளவே கொள்ளான். குற்றமுள்ளதொரு குறுகுறுக்கு மென்பதுபோல, என் இவனிடம் சத்தேகம் கொண்டு." என்று நினைத்துக்கொண்டு, ஜீவ

கனை அழைத்தான். அழைத்து "ஐயோ! தம்ப! என் வயிற்றில் கட்டி கண்டிருக்கிறது. அதனைக் கண்டித்தல்வேண்டும்" என்று வேண்டினான். ஜீவகனும் கட்டியின் தன்மையை துணித்தபிறகுபோலச் சித்திரப்பான்:— "இந்தக் கட்டியானது சத்தோஷத்தின் மிகுதியால்வியும் கோபத்தின் மிகுதியாலவியும் கண்டிக்கத் தக்கது. இவனோ பஞ்சமாபாதகனைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு அதிகமான சண்டாளன்: தகப்பனைக்கொன்ற தறுகண்ணன்: இந்தப் பரபாத்தமாயைப்பிடித்தனோயைச் சத்தோஷத்தின் மிகுதியால்தீர்ப்பெனாயின் என் இவனைக் காட்டிலும் பெரிய பரவியாவேன். ஆகையால், இவனைக்கோபத்தைப் பெருக்கியே கோயை ஒத்தக்கொண்டும்." என்று பிப்படியாகச் சித்தித்து "தமயனாரே! இந்தச் சண்டாளத்தை ஒழிக்க ஒரு வகையுண்டு. அதென்ன வென்றால், உமது உயிர்ப்புத்தவனுவான் உத்தீபத்திரனுடைய உடலின் மாமிசத்தை உன் இறுததரு உடம்புடல்வேண்டும். இவ்வுடம்புடல் இவ்வுடல் கோயைத்தீர்க்க என்னுலகாத." என்றான். அது கேட்ட அஜாதசத்தரு அதிக ஆவேசம்கொண்டு "என்று என்று, என் என் தகப்பனைக் கொன்றேன். நீ என் மைத்தனைக் கொள்வாய், என்னையுக்கொல்வாய், அரசையும்கைப்பற்றிக்கொள்வாய். ஆயுள்வேதத்தின் பெருமையை இத்தகாளோ?" என்றான். இதைக் கேட்ட ஜீவகன் "எனக்கு அரசைக் கொள்ளும் என்னனஞ்சிதமில்லை. அரசனாகின்றவனுக்குத்தன் னுட்டி எல்லாந் நிறப்பில்லை. ஆயுள்வேதியனுக்கு அலைப் பிரபஞ்சத்திலும் நிறப்புண்டு. உமது கோயைத்தீர்க்க இதுவல்லாமல் மருத்தில்லை" என்று சொல்லிக் சும்மா இருந்தான். அஜாதசத்தருவும் அதற்கிசைத்தான். இசைத்தவுடனே, ஜீவகன் உத்தீபத்திரனை ஆடையும் அணிவும் அணிவித்துக்கொண்டுவந்து "அன்னா! இவனை இப்போததானே நன்றாய்க் கண் குளிர்ப்பாரும். இனிமேல் பரவம் இவனைக் காணப்போவதில்லையே" என்றுசொல்லி அவனை உடன்கட்டிக்கொண்டு போனான்.

பின்பு ஜீவகன் உத்தீபத்திரனை ஒரிடத்தில் மறைத்துவைத்து மயானஞ்சென்று அங்கு கிடத்த ஒரு சவத்தின் தசையைக் கொண்டுபோது அதனோடுவரசனைத்திரவியும் பலகலந்து சமைய்த்துக்கொண்டுபோய் அரசன் எதிரில் வைத்தான். வைத்தவுடனே, அரசன் அதனைக் கேட்டுக் கையிலெடுத்து உண்ணத்தொடங்கினானாக, ஜீவகனும் சடக்கனைக் கையைத் தொடங்கினானாக, ஜீவகனும் தலையில் இடித்து "பரவி! பிடித்துக்கொண்டு அவன் தலையில் இடித்து "பரவி! உன் தகப்பனைக் கொன்றுவிட்டாய், இப்போது உன் அரிய பிள்ளையின் சதையை உட்கொள்ளத் துணிந்தாயே" என்று சொன்னான். அஜாதசத்தருவும் "உட! நீதானே என் மகனைக் கொல்லவேன்

முனம்?" எனச் சிறிக்கோபத்தடன் கொதித்தெழுந்தான். எழுந்தவுடனே உயிர்நில் உள்ள கட்டியானது உடைத்துக்கொள்ள, அதினின்றும் சீயும்இரத்தமும் மேலுங்கீழுமாகப் பெருக்கெடுத்தபுறப்பட, அதைக்கண்ட அரசன் லுர்ச்சைசமயமிக் கீழே விழுந்தவிட்டான். பிற்பாடு அவன்மேல் ஐயகன் தன்னீரைத் தெளித்தான். அச்சமும் ஸ்மரணத்தோன்றி எழுந்திருந்து நீராடி அறுவகை உண்டி அமர்த்தில் ஸன் னட்ட உண்டு இன்பமடைந்தான்.

அப்பால் ஐயகன் உத்தேசித்திரனை அழைத்துக் கொண்டுவந்து, அரசனிடம் பார்த்த "அன்னா! உம்முடைய புத்திரரும் உத்தேசித்திரனைப் பாரும; அதுபோல் ஈ யெறுமைபத்தானும் என்னுயிர்போல் என்னியிருப்பவன். என் அண்ணன் மகனாகும் இவனை உயிர்க்கொண்செய்ய உடம்படுவேனோ? உமது நோய்தீர்க்கும் பொருட்டே இந்த உபாயம் பண்ணினேன்." என்று சொன்னான். அஜாதசத்தருவும் ஆரத்தமாக்கடலில் மூழ்கிக்கழிப்பேருவகையெய்தித் தம்பியையுத் தவணியுந் சோத் தழுவிக்கொண்டான். பின் ஐயகனுக்கு மூன்றுமுறையும் துயர் விநேபால்கரன் என்று பட்டங்கட்டப்பட்டது.

தி. செல்வகோவராயமுதலியார்.

—101—

சிறுவர்க்கான ஜாலவிநேதங்கள்.

1. பிரதிபிப்பிநேதம்.

ஒரு காகித அட்டையில் மணிதர்கள், மிருகங்கள் பிடிபொல உருவம் வெட்டி, ஒவ்வொன்றின் பாதங்களில் மெல்லிய கம்பிகள் மாட்டி, இவைகளை ஓர் பிரகாசமைய விளக்கின் எதிரில் பிடிக்க, அவைகளின் சாயல் எதிரில் விழும். அவ்விடத்தில் ஒரு விசாலமான வெள்ளத்தினால்திறையை தொங்கவிட்ட உருவங்களின் சிறில்கள் என்னுயர்க்கோளும், மேற்படி அட்டை உருவங்களை விளக்கின் அருகில் கொண்டுபோகப் போக, திரையின் தோன்றும் சிறில்கள் வரவரப் பெரிதாகும். உருவங்களைத் திரைக்கு மூன் பாகக் கொண்டு வர வர உருவம் பழுப்படியே சிறிதாகும்.

மேற்படியை அட்டை உருவங்களை ஓரிடத்தில் அசையாமல் நிறுத்தி விளக்கையாத்திரம் எடுத்த அரைக்க சிறில்களும் திரையில் ஒடுகிறப்போல் தோன்றும். ஒருவினக்கு உபயோகித்தனோடு இன்னொரு வினக்கும் உபயோகிக்க, ஒவ்வொரு அட்டை உருவத்திற்கும் இரண்டு சிறில்கள் தோன்றும். இப்படியே ஓர் போர்வீரனுடைய உருவத்தை அட்டையிலொட்டி ஓரிடத்தில் காட்டி அதே திபங்களை உபயோகிக்க எண்ணிநீர்த்த இராணுவவீரர் உருவங்கள் தோன்றும்.

இவ்வேடிக்கைகளைச் செய்யுங்கால் விளக்கிற்கு பதில் சிவப்பு மந்தர்ப்பு உபயோகிக்கில் உருவங்களின் சிறில்கள் சாதாரணமாய் கருகிறமாத் தெரியுதோடு சிறில்களின் ஓங்கன் பச்சை வரணமாய்த் தோன்றும். இவ்வண்ணமே பச்சை மந்தர்ப்பு நிறம்தாப்பு. இவைகளைத் தனித்தனியாய் உபயோகிக்க சிறு

லின் ஓங்கன் சிவப்பு, மஞ்சள் இவ்வித சிறில்களாய் தனித்தனி தோன்றும். இவ்விதோதங்களைப் பரிசீலிக்க மந்தர்ப்பு அகப்படாவிடும். மேற்கொல்லிய ஒரு ணங்களில் யாதொரு கிறமுடைய கண்ணாடிகளால் முழுமையும் பதித்த பலகணியுருவம் வீட்டிற்குள் செய்து பார்த்தலாம். அவ்விடமிருக்கும் வந்துக் களின் சாயங்கள் மேற்படரிய விதமாகத் தோன்றும். சன்னந் கண்ணாடி மூலமாய் வரும் வெளிச்சத்திற் யாதொரு ஒளியும் அறையில் புகவில்லக்கூடாது.

2. மாயநுபுக் காட்சிகள்.

ஒரு விசாலமான வீட்டின் ஐன்னலில் கால் அங்குலம் அளவினதான தவாரம் செய்து வீட்டிற்குள் யாதொரு ஒளியும் வராதபடி, கதவு முதுகாணவைகளை என்னுயர்க்க சாத்தி காரிருளாக்கி, தவாரத்தின் கோரல் வீட்டிற்குள் வெள்ளமையானிரையைத் (தனி அல்லது காசியு) தொங்கவிட்டு வீட்டிற்கு வெளியில் தவாரத்திற்குச் சற்று தூரத்தில், மணிதர்கள், படங்கள், மிருகங்கள், இவைகளை வெய்யில் கண்ணு கப்படும்படி, நிற்கவைக்க இவைகளின் உருவங்கள் வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் திரையின் திவையோகத் தோன்றும். ஆனால் அது கம்மலாயிருக்கும். மேற்படி தவாரத்தின் அலங்காரக் குறைக்கக் குறைக்க உருவமும் தெளிவாய்த் தோன்றும். திரையும் உருவமும் தெளிவாய்த் தோன்றும்வகையும் தவாரத்திற்குக் கொண்டுபோகவேண்டும். தவாரம் குன்றிவிட அளவினதாயிருந்தால் திரையைத் தினைக்கு மூன்று, காலு அங்குலதூரத்தில் கட்டவும். இப்பொழுது உருவம் மிகச் சிறிதாயும் தெளிவாயிருக்கும். இவ்வுருவம் தினைக்கு வெகு அருகாமையி் விருப்ப்தால் இசைவாய் பார்த்த முடியாதாகையால், கருட்டை, காகிதத்தில் எண்ணையைத் தடவி இக்காகிதத்தைத் திரையாக உபயோகித்து காசிடத்தில் பின்னாலிருந்து தவாரத்தின் பக்கமாய்ப் பார்த்த உருவம் தோன்றும். முட்டை காகிதத்திற்கு பதில் கத்த. வெள்ளக் கண்ணாடியின்மேல் பசு அல்லது எருமைப் பானைத் தவாரமாய் ஊற்றி தூசுபடாதவிடத்தில் காத்திரைதாய்க் காவவைத்து பின்பு உபயோகிக்கவும். ஊரிக் தவாரங்களின் மூலமாய் உருவங்கள் திரையில் அமையும் ஆதாரத்தைக்கொண்டு அனேக வர்த்தக கம்பனிவார பூதக் கண்ணாடிக்குப் பதில் குன்றிக் தவாரத்தை யுபயோகித்து மிகவுய்க்கொற் பவியைக்கு வித "பொட்டிதார்பு" (ஒளிப்பட்டுமெய்திருக்குவி) பெட்டிகள் செய்த விந்திற்குள். ஒளிய்ப்பத்தல் மாதங்க இவைகளின்மேல் சூரிய அல்லது சந்திர காசிக் பிரகாசிக்முற்பொழுது தமாயில் வட்டம் வட்டமாக ஒளிப் புய்களின் தோன்றுவதைத் தவிரொருவரும் கவனித்திருக்கலாம். இவைகள் காளத்தில் பிரகாசிக்முல் சூரிய அல்லது சந்திரனது உருவமன்றி வேறல்ல.

தினைக்குப்பதில் பூதக்கண்ணாடியை உபயோகித்த உருவங்கள் இயற்கை வரணங்கள் அமைத்து வெருவிநேதமாகத் தோன்றும். இவ்வாறு செய்யும் விதத்தைப்பற்றிப் பின்னும் விபரமாய் எழுதப்படும்.

* குடவகாசிக்—Tissue paper (தொல் பம்புக் உபயோகித் தும் திரைகளை 93ய்த் காசியும்.)

3. கண்ணிற் கருகிலிருந்து வந்துவதை

நெளிவாய்ப் பார்த்தும் விதம்.

சாதாரணமாய் ஓர் வஸ்துவத்தைக் கண்ணிற்குக் காணையில் பிடித்துப்பார்ப்போமானால், அதனெளிவாகத் தெரியவெய்தாது. ஓர் மெல்லியகாகித அட்டை யின் குணத்தினால் துள்ளிசெய்து அத்தனைமூலமாய் ஒரு குண்டு நீர்த்தவையால் பார்த்தால் அத்தவையானது தெளிவாயும், பெரிதாயும், தூரத்திலிருப்பதாகவும் தோன்றும். இது மற்றெந்த வஸ்துக்களுக்கும் அப்படியே பொருந்தும்.

4. நீழல்களின் விந்தையான ஆரோபங்கள்.

ஓர் பெரிய அறையின் மத்தியில் ஒரு பிரகாசமுள்ள விளக்கைத் தளரயில்வைத்து, அதற்கு 10 - அல்லது 12 - அடிகளுக்கு அப்பால் சுமார் 12 சதா அடியுள்ள (என்றும், 12 அடிகளையும் 12 அடி அகலமுமுள்ள) ஒரு மல்திரையைத் தொங்கவிட்டு மேடிக் கைபார்க்கவந்தவர்களை நிரைக்கப்படுத்திய உட்காரவைத்து, பிறகு திரைக்கும் விளக்கிற்கும் மத்தியில் எவ்விடத்திலாவது ஓர் மனிதன் நின்றால் அவன் சாயல் திரையில் தோன்றும். அம்மனிதன் விளக்கின் அருகிற்போகப்போக அவன் நிறம் திரையில் வரவரப் பெரிதாகும். அவன் திரைக்கு முன்பாக வரவர அவன் சாயல் சிறிதாகும். கடைசியில் அவன் திரைக்குப் பக்கத்திலேயே நின்றால் அவன் உருவமும் சாயலும் ஒரே அளவிற்கு வரும். மேலும் அவன் திரையின் ஒரு மெல்லிய மல்திரை விளக்குப் பக்கமாக ஏகவே உருவம் வரவரப் பெரிதாகி, அவனிருப்பதற்கும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக் கொள்ப விளக்கைத்தான் திரையில் அவன் சாயல் ஆராயத்தில் எதிர்ப்புறத்தே போய்விட்டது போல் புலப்படும். அவன் விளக்கிற்கு அப்புறத்தினின்றும் திரைப்பக்கமாய் குதிக்க அவனுடைய பிரமாண்ட உருவச்சாயல் திடீரென்று தோன்றி ஆகாயத்தினின்றும் பிறங்குவதைப் போற்காணும். இவ்வேடிகையை எடுத்துக்காட்டுவதால் திரைக்கு நெருங்கியோர் மனிதனையும், நீபத்திற் கருவிரொரு மனிதனையும் தீர்க்கவைத்துப்பார்க்க பின்புறம் மனிதனுருவம் மேற்கொல்லியவாறு அகண்டரூபமாயும், திரைக்கு நெருங்கியோர் மனிதன் சாயலோ மற்றவன் சாயலையிட எத்தனையோ மடங்கு குன்றியதாகும். இப்பொழுது விளக்குவிளக்கிப் புவன் வரவர ஆ என்றும் எழுத்துச்சரிப்பதற்குப் பின்னர்ப்படுத்தித் திரைக்கு நெருங்கியவன் திரையின் தலைக்கு நெருங்கி கொண்டுபோக திரைக்கப்புறத்தினின்றும் மேடிக் கை பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு மனிதனை ஒரு இரண்டை விழுங்குவது போல் தோற்றப்படும். இவ்வாறே ஆங்கிலேய பாஷையில் எழுதப்பட்ட டாக்ஸர் ஜாக் (Jack the Giant Killer) 'இரண்டைக் கொல்லி ஜாக்' என்றும் சிறுவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட டாக்ஸர் கலிவர்த் (Gulliver's Travels) 'கலிவர்த் யாத்திரைகள்' என்றும் பிசுன்கைப்பூட்டும் கதைகளையும் தக்கவர்களைக்கொண்டு தழிவிடொழி பெயர்த்துக் அக்கதைகளின் வரலாற்றைக் காண்பவர்கள் கனிக்கத் திரையில் என்றும் எழுத்துக்காட்டலாம்.

5. நெருப்புக்கண்ணாடி.

ஒரு பூதக்கண்ணாடியை சூரியனுக்கு நேராய் அசைவரப்படுத்திக்கொண்டு பஞ்சு அல்லது சேக்கிரத்தில் தீப்பற்றிக்கொண்டகடியை வஸ்துவையாவது மேற்படி கண்ணாடியில் பிடித்துக்கொண்டு கண்டகம்படியான அவ்வளவு காலத்துள்ள ஒரு ஒளிப்புள்ளி அதன்மேல் தோன்றும்வரையும், அதைக் கண்ணாடிக்கு விடாவது, அதற்கு சற்றுதூரத்திலாவது கொண்டு போய் அல்லாறு தோன்றியபின் கண்ணாடியையும் வஸ்துவையும் அசையாது சற்றுநேரம் பிடிக்க சூரிய உஷ்ணத்தினால் சூரியகண்ணாடியை மையம் ஈடுருவிச் சென்று வஸ்துவில் தீமூட்டியவீடு.

6. ஜாலக்கிளையும் அதிர்ச்சியும்.

ஒரு காகித அட்டையை அதில் 'மத்தியரேகை' அல்லது குறுக்கையுடைய ரேகையும் இருக்கும்படியாக உட்காக்கி அதில் அதிர்ச்சியுடைய ரேகையின் இரண்டு முனைகளிலும் இரண்டு உண்டை தாங்கியிருக்கட்டி, அக்கட்டையின் ஒர்பக்கத்தில் கிளிக்கவும் மத்திரைப் பக்கத்தில் கிளியுறவிவிட்டு அட்டையில் கட்டியிருக்கும் இரண்டு கிளியைப் பிடித்துக்கொண்டு அட்டையைத் துரிதமாகச் சுற்றினால், அட்டையின் இருபக்கத்திலும் கூண்டில் கிளிக்கித் திருப்பதாகத் தோன்றும். (இன்னும் வரும்.)

மா. நடேசன்.

இரண்டு நீதிகள்.

உரோம தேசத்திலே 'டொமிஷியன்' என்று ஒரு சக்கரவர்த்தி விருந்தான். அவன் தஷ்டகீசகம் கிஷ்டப்பிரபலனம் பண்ணி கீதி தகடும் இரட்சிய பாருசெய்து வந்தான். வருஷத்தில் இருநூறு தன்னுடைய மகிழ்ச்சிப் பரதானிகளோடு கொழுவண்டத்தில் கொழுவிற்கும்போது, ஒரு வர்த்தகன் வந்து காவல்காரனைப்பார்த்து "அப்பா! நான் சக்கரவர்த்தியைக்காணவேண்டும்." என்று சொன்னான். உடனே காவல்காரன் அந்த வியாபாரியை இடுக்கொண்டுபோய்ச் சக்கரவர்த்தியின் எதிரிலே விட்டான். அந்த வர்த்தகன் அரசனைக் கண்டபாத்திரத்தில் அடியில் விழுந்து கணக்காரம்பண்ணி எழுந்து நின்றான்.

அப்போது அரசன் "அப்பா! கீ. என்னென்ன சாமான்களை விற்றனக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த மனிதன் "இரண்டிரண்டின! வேறென்றுமில்லை. இரண்டு மூதரைகள் எழுதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவை அறிமேன்மையானவை." என்று சொன்னான்.

அரசன் "அந்த இரண்டு மூதரைகளும் எவ்வளவு கேட்கிறது?" என்றான்.

"ஆயிரம் ரூபா" என்று வர்த்தகன் சொன்னான். அரசன் "மெய்தான். அவைகள் எனக்கு பயன்படாவிட்டால், என் வினா கிரவியாஷ்டம் அடைவேன் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

வர்த்தகன் "மஹாப்பிராய! அந்த இரண்டு மூத மொழிசொல் தங்களுக்கு நல்ல ஆபத்துக்காலத்தில் உதவாமற் போகுமே யானால், தங்களுடைய புறத்தி

வைத் திருப்பக்கொடுத்த விடுகிறேன்". என்று சொன்னான்.

அரசன் "எல்லது அலைக்கைச்சொல்லு கேட்க வாய்" என்றான்.

வர்த்தகன் "மண்டலேகாரா! கேளும் முதலாவது, 'தன்மனைய கருமமு மெண்ணித்தனி,' என்பது. இரண்டாவது 'வழியே ஏருக வழியே யிருக' என்பது. இந்த இரண்டையும் அதுவரித்து வருவீர்களானால், இவைகளால் தங்களுக்கு விசேஷ நன்மை உண்டாகும்." என்று சொன்னான்.

அரசனும் அதே அபிப்பிராயங்கொண்டு அந்த வர்த்தகனுக்கு ஆயிரம்ரூபா கொடுத்தவிடும்படி உத்தரவுசெய்தான். முதல் மூதனாத்தி ல்லத்தையிற் புகைபிரியக் கொண்டவனாக, அதை கொளுத்தப்பட்டதும் படுக்கையறைவதும்; தான் நடமாடும் எல்லா இடங்களிலும், சுவர்களின்மேல் ஏறுதலித்தான். உண்ணாக்கலங்களிலும் உடுக்கும் வஸ்திங்களிலும் கூட அப்படியே ஏறுதலித்தான்.

இப்படியிருக்கையில் இந்த அரசன், இவன் ஆனவன் இவன் ஆகாதவன். என்று தபைதாதுநியம் பகற்பாடியில்லாமல் நீதிசெய்துவிட்டு லத்தையிலுலே, இவனை எப்படியாவதும் கொல்லிக்கேண்டுமென்று அவன்குறுகளில் சில சண்டாளர்கள் ஒன்றுகூடி இரகசியமாக ஒரு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அரசன்முன் அம்பட்டனை அழைத்து, அவனுக்கு அதிக வெருமதிகள். செய்வதாக வாங்கிட்டு, அரசனுக்கு கடிவாங்குசெய்யும்போது மெதுவாய் அரசனுடைய கழுத்தை அறுத்துவிடும்படி வேண்டுகுறிகள் படைத்தனரால் பிணமும் வாயைத்திரும்புமல்லவா? அந்த அம்பட்டனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றுசொல்லிப்போனான்.

மறுநாள் அரசனுக்கு மயிர்க்கணய்ச்சொற் அந்த அம்பட்டன் தன்னினரை விரலாத்தொட்டு கண்ணிலும் மோலாய்க்கட்டையிலும் தடவிவிட்டு கத்தியை எடுத்து தேர்ல்பட்டையில்தேய்த்த தொடையின்மேல் தட்டும்போது, அரசன் தன்மடியில் மயிர் விழாதிருக்கும்படி போட்டுக்கொண்டிருந்த குட்டையின் "தன்னிய கருமமும் எண்ணித்தனி" என்று ஏறுதலிருத்ததைக் கண்டான். அதைக்கண்டவுடனே "ஐயோ! என்னகரியஞ்செய்ய இதைத்தேன். என் அவர்கள் வேண்டுகனபடி இந்த அரசன் கழுத்தை அறுத்துவிடுவானென்று என்னை அதிக அலமானத்தான் கழுவிவற்றி விடுவார்கள். பதறுதலாரியம் சிதறுதல் என்பார்கள். எத்தகாரியத்தை யும் முன்பின் ஆலோசித்துச் செய்தல்வேண்டும்" என்று எண்ணிக்கொண்டே மயிலை வழிக்கும்படி கத்தியை எடுத்தான். கைகெட்டவெடுத்த கத்தி மேலே விழக்கவிட்டான். அரசனும் அதைக்கண்டு என்ன சொத்தி என்றுகிடான்.

அப்போது அந்த நாதிதன் "சாயி! கோய்க்க வேண்டாம், சில சண்டாளர்கள் உங்கள் கழுத்தை அறுத்துவிடும்படி எண்ணிக்கவிட்டுப் பேசியவாழ்ப்புறங்கள். ஐயோ! எல்லாவும், கடவுளுடைய சிருஷ்டியினால் அகஸ்மாத்தாக இந்த குட்டையைக் கண்டேன். அதன்மேல் ஏறுதலிருப்பதைப் படித்

துப் பார்த்தேன். 'தன்மனைய கருமமும் எண்ணித்தனி' என்றிருக்கவே, நான் எண்ணிவந்தபடியே செய்துவிட்டேன் என்னென்று என்னவாரும் என்று நினைக்க என்மனதில் அச்சம்கொண்டேன். அதனால் கைகெட்டவெடுத்த கத்தி கீழேவிழுந்தவிட்டது, எம்பெருமனே! அடியேனை கடித்ததனாலேயேன்" என்று சொன்னான்.

இப்படியாக அந்த அம்பட்டன் சொன்னதை யெல்லாக்கேட இராசன் "ஆஹா! இந்தமுதல் மூதனாய்ல்லவா என்னுடைய பிராணனைக் காத்தது. கல்லவேனையில் அதை வாங்கிவிடும்" என்று சத்தோஷித்து, அம்பட்டனைப்பார்த்து "அடா! முட்டாள்ப்பைது! இனி இப்படிப்பட்ட காரியத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டாம். பத்திரம்! இந்தவேளை உன்னை மன்னிக்கிறேன்" என்றான்.

அரசனைக்கொல்ல வழிதேடின அந்த சண்டாளர்கள் இந்த உபாயம் இப்படி வினாப்போகவே, இனிமேற்கென்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்த தொடையினார்கள்.

அப்போது அவர்களில் ஒருவன் அரசன் இன்னநாளில் இன்ன ஊருக்குப்போக இருக்கிறதும், அந்த ஊருக்குப்போகின்றவழி அதிக கற்றையிருப்பதால் பெரும்பாண்டமையா கிணவழியாகப் போகாவிடைய என்றுசொன்னான், அப்படிப்போகும்போது நாம் அந்தத்திணவழியில்பதிவந்து அவனைக்கொல்லலாம்" என்றுசொல்ல, எல்லாரும் சரிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

அவர்கள் விரிப்பார்த்த போலவே அரசன், அந்த ஊருக்குப் போவதற்காகப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டுக்கொஞ்சதூரம் போனவுடனே சேலுபதிசெல்லவாம் "ஐயா, இக்கவழி அதிககற்றானது. இதோ தெரிவித்து இந்தத்திணவழியே போகோமானால் இவ்வொய் வெருக்கிரத்தில் போய்ச்சேரலாம்" என்றுசொன்னார்கள்.

அரசன் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்து "அப்பா! சேலுபதிசெல்லோ! "கணவனையப் போனதும் வழியேபோகவேண்டும்." அந்த வர்த்தகனும் 'வழியே ஏருக வழியே யிருக' என்று மூதலை சொன்னானே. அப்பப்பா! நான் இந்தத் திணவழியாகவாசுவேமாட்டேன்". என்றுகூறிப் பின்பு கோள்களைப் பார்த்து "கோய்ப்போகின்ற இந்த பெரிய பாலைக்காகத்தான் நான் வருவேன். நீங்கள், வேண்டாமாலை இந்தத்திணவழியாக பத்திரமாய் வந்தசேலுக்கள்" என்றுசொன்னான், அப்படியே சேலுவிராக்கில் சிலர் அந்தத் திணவழி செல்ல அரசனைக் கொல்லவேண்டு அந்தவழியிலே பதிவிருந்த அந்த சண்டாளர்கள், சேலுவிராக்கள் வருகிறதைக்கண்டு அரசனும் அவர்கள் இடைவிலே இருப்பார்களென்று எண்ணி அவர்களில் அகைகரைக் கத்திக்கு இடையாக்கினார்கள்.

அரசன் இந்த சந்ததியைக் கெள்விப்பட்டு சேலுவிராக்கள் சேதத்தைக்குறித்து ஒருபக்கம், தக்கமும் தான் வர்த்தகன் சொன்ன இரண்டாவது மூதலையினுலே உயிர்ப்பிப் பிழைத்ததற்காக ஒருபக்கம் சத்தோஷமும் அடைந்தான்.

சி று வ ரீ க் க ர ன ப க் க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

தட்டியண்ணு சடிதம்.

என் அன்புள்ள தோழர்களே, தோழிகளே,

சென்றமுறை நான் சென்னையை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன் உங்கனிடம்வந்து சொல்லிக்கொண்டு உங்கள் கேழமத்தையும் விசாரித்து விட்டுப் பிரயாணப் படுத்தினுனத்தில் அப்பொழுது கடத்தபரிகைக்களைப் பற்றிய சிலவழங்களை எடுத்துரைத்து வந்தேனல்லவோ இங்குவந்தவிடத்தில் எதிர்பாராத சில அசுத்தப்பங்களால், பித்தம் தலைக்கேறிச் சித்தம் பிரமித்தவர்போல தத்தக்கபித்த வென்று என்மனம் மெத்தக்கலக்கமுற்று செய்வதும் தவிரவது தெரியாமல் திகைத்துவிற்ற சமயம்து. இந்தவேளையில்தான் அறிவுக்கு எதிர்ப்பட்ட சங்கதிகளையும் எனக்குள்ள குறைவுகளையும், என் குகதுக்கங்களை உங்களுடைய கினைத்து என் விட்டதழித்த அன்பும் ஆதரவும் பாராட்டி வரும் என் அருமைகண்பர்களாகிய உங்களைச் சொல்லாமல் ஆரோடுசொல்லி ஆறுதல் அடைவேன். “அபத்தப் பஞ்சாங்கத்துக்கு அபபது காழிகையும் தியாஜ்யந்தான்” என்றபடி மனுஷனுய்ப் பிறந்தவனுக்கு எப்போதும் துக்கமில்லாமல் கசமேது? சிலவேளைகளில் கசம்போலக் காணப்படுவதெல்லாம் நிரூபித்துக் பார்த்தால் துக்கமானவையே யன்றி வாஸ்தவத்தில் கசமாவதில்லை. இப்படி ஒருவனுக்கு உண்டாகும் குறைகளை ஆபத்தர்களோடு சொல்லாமலிருக்க உள்ளமும் கேட்கவில்லை, உடம்புக்கும் சரிப்படவில்லை. இப்படித்தான்முன்னொரு அம்பட்டன் தனக்குள் இருந்த சங்கதியை பிறரோடு சொல்லாமல் வயிதயிவ் வறுத்தப்பட்டுடானும் அதைச் சொல்லுகிறேன், சுற்றக் கேளுங்கள்; இப்படி என் கிட்ட வாருங்கள்.

ஒரு பட்டணத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு காது இரண்டும் கழுதைக் காது. அதை வெளியில்காட்டி மிகவும் வெட்கப்பட்டு எப்போதும் காதை மறைத்துத் தலைப்பாகை

கட்டிக் கொண்டே யிருந்தான். அவனுக்கு கூவரம் செய்வித்தகொள்ள வேண்டிய நாள் வந்தது. அப்பொழுது அவன் கூவரகனைத் தனியே அழைத்து அவனுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து, தன்னுடைய காது இரண்டும் கழுதைக் காதுகள் என்பதை ஒருவரோடும் சொல்லாமல் இருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான் அப்படியே அம்மயிர் வினைஞனும்* ஒத்துக்கொண்டு கூவரம் செய்தவிட்டுப் போய்விட்டான். போளவன் இந்த அதிசயத்தை வெகுநாள் ஒருவரோடும் சொல்லாமல் அடக்கியே வந்தான். என்ன அடக்கியும் அவன்மனம் தாளவில்லை. அதனால் காளுக்கு என் வயிறு உப்பி (பெருந்த), மூச்சுத் தின்று கிறது. இன்னமும் வெளியில் சொல்லாமலிருந்தால் வயிடுவெடித்துப் பிராணன் போய்விடும் போகிறுக்கிறது. என்ன செய்வன் பாவம்; உடனே தன் பெண்டாட்டியைக் கூவி, அடி, அடி! என்மனத்தில் ஒரு கிரகவியம் இருக்கிறது. அதை இன்னொருவரோடு சொன்னால் பெரிய இடத்துச் சங்கதி யாகையால் தலை போய்விடும். சொல்லாமல் இருப்போம் என்னாலோ வயிடுவெடித்துச் செத்துப் போகிற வழியாயிருக்கிறது. என்ன செய்வேன்? இதற்கு ஏதாவது உபாயம் சொல்ல மாட்டாயா! என்று இரங்கினான். அதைக்கேட்டு அவன் மனையான், ஐயோபாவமே! இதென்ன தொல்லை? என்று கினைத்து, புருஷனைப் பார்த்து, “எல்லது, இதோ அருகிலிருக்கும் காட்டில் போய் ஒருவரும் இல்லாத விடத்தில் நின்று உமக்கு எத்தனைதாம் சொல்ல வேண்டுமோ அத்தனைதாம் சொல்லிவிட்டு வந்துவிடும்” என்று தத்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தான். இதைக் கேட்டவுடனே அவன் “எல்லவேன், பிழைத்தேன்” என்று ஒட்டமாயோடி அக்காட்டில் உள்ள ஒரு ஆலமாத் தடியில் நின்று “ராஜகாது கழுதைக்காது, ராஜகாது கழுதைக்காது”

* மயிர்வினைஞன் அம்பட்டன்.

என்று தனக்கு வலியு வடிசிறுமட்டும் உரக்கச் சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டான். கேட்டார்கள்? என் அன்புள்ள சுட்டாளிகளே, அவ்வாறப்பட்டன் அப்படிச் சொல்லியிராவிட்டால் இறந்து போயிருப்பானல்லவா. ஆகையால் மனதொத்த இஷ்டர்களோடு கண்டனத்தை கேட்டதை, குறையை நிறையைச் சொல்லிக் கொள்ளத் தான் வேண்டி யிருக்கிறது. அதிருக்கட்டும் மீதிச் சுவையையும் முழுத்தனவிட்டு அப்பால் சங்கதி சொல்லுகிறேன்.

அப்படி அவன் காட்டில் போய்ச் சொல்லி விட்டுவந்த சிலரானுக்கு அப்புறம் அரண்மனையில் அடிக்கும் பேரிகை (ஓர் தோல்வாத்தியம்) கிழித்துவிட்டபடியால், அதுகட்டுவதற்காக அரண்மனை வாத்தியக் காரன் முன்சொன்ன ஆலமரத்தின் விழுதைக்கொண்டு வந்துகட்டினான். அவ்வாத்தியத்தை யடித்தபோது அதிலின்று உண்டான சப்தம் "ராஜாகாதுகழுதைக்காது, ராஜாகாது கழுதைக்காது" என்று வெளிப்பட்டது. இதைக் கேட்டவுடன் அரசன் கோபங்கொண்டு, "எாம் இரகசியத்தில், வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து வெளியில் விடாதேயென்று வேண்டிக் கொண்டும் அந்தச் சண்டாபப் பயல் தான் வெளியில் சொல்லி யிருப்பதுமல்லாமல் மேளம் அடித்தும் விளம் பரப்பெத்தி விட்டானே யென்று அவனைத் தண்டித்தாலும், இதிருக்கட்டும், ஒருசங்கதி சொல்லிவிட்டுச் செலவுபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

தோழர்களே, மனிதர்களுக்குள்ள மடமையை என் என்னென்று சொல்வேன், ஒருநாள் சாயங்காலம் ஒரு சினைநிறோடு லோகாபிராமமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவரோ என்னுடன் டெரோள் பழகி பலதடவைகளில் பொது கன்மைகளைப் பற்றி என்னிடத்தில் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டது மல்லாமல், அவ் வக்கை நடக்கும் பொதுச் சபைகளின் விஷயமும் பத்திரிகைகளின் ஏற்பாடும் கேட்டுள்ளவர். கொஞ்சம் மைன்கிருதமும் கொஞ்சம் இவ்விஷயம் படித்த புத்திமான் தான். எல்லா குண சாஸி, பிறரிடத்து அடங்கமும் அன்பும் ஆதரவும் உடையவர். எழுபெருக்கு அன்னம்போ

டும்படியான நிலைமையில் இருப்பவர். உபகாரி தான். இவ்வளவிற்கும்தான், அவர்பத்திரிகைகளையும், பத்திரிகாசிரியர்களையும், பத்திரிகைகளைப் படிப்போரையும்பற்றித் தாமே எடுத்துப் பேசத் தொடங்கி, பத்திரிகைகள் போடுவது கிண்காரியமென்றும், பத்திரிகைகளைப் பிரசித்தஞ் செய்வோர்களும் அவற்றைப் படிப்போர்களும் ஆதரிப்போர்களும் பயனற்ற வினாக்களென்றும் பேசித்துள்ளிக் குறித்து அட்டறாஸம் செய்தவிராப்பை அப்போது என்னென்று எழுதுவேன்! அத்தனை பேச்சையும் கூசாமல் கேட்டுக் கொண்டு குனிந்ததனை மிராமல் குட்டிச் சுவர்போலக் குந்தியிருந்தேன். பின்பு அவரும் எனும் எழுத்து சத்தியாவத்தனம் முதலிபவற்றைச் செய்யச்சென்றோம். அப்பால் என் தனித்து இருக்கையில் இவருக்கு எப்பொழுது பொதுநன்மையை விசாரிக்க அறிவு உதிக்குமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்படியிருக்கையில் விவேகசிந்தாமனியின் 8-வது னாஞ்சிகை அவருக்கு கிடைத்தது. அது தபாலில் வந்தவுடன் முதலில் என்னிடத்தில் கொடுத்தார். தெய்வாதீனம் அவருக்கு அந்தவேளை அவகாசம் இருந்தபடியால் அவரை எப்பக்கத்திலிருத்தி அச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்த துடியுண்ணு கடிதம் என்னும் எனது கடிதத்தையும், நாதா கடிதத்தையும், தண்ணீர் சோல்லிய நன் வரலாறு என்பதையும் மட்டும் படித்துக் காட்டினேன். அதைக்கேட்கும்போது அவருக்கு ஞாண்டான ஆத்தத்தையுள், அப்பால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி அவற்றை யெழுதிய புத்தியின் கண்க் கொண்டாடின கொண்டாட்டத்தையும் என்ன சொல்வேன்! என்ன சொல்வேன்!! முத்தியுள்ள அவர் பத்திரிகை விஷயமாய் வெளியிட்ட விசேதமான அபிபிராய மெல்லாம் முழுதும் அதுகாலமாய் மாறி, அவரும் எனக்கு இதற்குமுன் சாமான்ய உண்பராயிருந்தவர் இப்பொழுதுவிசேஷஉண்பராகினார். இப்படிப்பட்ட பெரும்பேற்றை அவரும் எனும் அடையும் படி செய்த கமது விவேகசிந்தாமனியை முக்காலும் வந்தனஞ்செய்து, அது ஒக்காலும் வாழவேண்டுமென்றும், ஜனங்களுடைய அந்நாஸம் தாழவேண்டுமென்றும் பார்த்தித்து, இவ்

விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்லாமென்று ஒழுவத்தேன். எல்லது கோமாகிறது, போய் வருகிறேன். இன்னும் 10 நினைத்திருன் பட்டணத்தில் இருப்பேன்.

இப்படிக்கு
உங்கள் அன்புள்ள
சுட்டியானது.

நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச்
சொல்ல வேண்டாம்.

(Ghila) கைலான் என்னும் ஊரிலே அப்துல் கைர் என்று ஒரு திருக்கச்சிறுவன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் இரவில் துங்கிக்கொண்டு இருக்கும் போது, யாரோ ஒருவர் வந்து “அப்பா! உன் தாயி னிடத்தில் அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு பாக்காட்டென்னும் திவ்விபு நோக்கித்திரங்குப்போய் அங்கே கடவுளை தியானஞ்செய்து கொண்டிருப்பாய்” என்று சொன்னாற்போல கனவுகண்டி, காலையில் எழுந்திருந்து, தான்கண்ட கனவைத் தன் தாயினிடத்தில் சொன்னான். அது கேட்ட அவள், “அப்பா! குழந்தாய்! துணையில்லாமல் இந்த னைதாரம் ஒன்றியாக எப்படி போவாய்” என்று வருத்தப்பட்டு, பின்பு மகிழப்பார்த்து” என்னகண்ணே! நீங்கள் அன்னனும் தம்பிரமுக இரண்டுபேர்: என்னையில் துறு ரூபா இருக்கிறது. ஐகையால்; உனக்குச்சேரவேண்டிய பங்குபேர்பாதி யல்லவாய்; இந்த ஐம்பது ரூபாவை எடுத்துக்கொண்டுபோ, வேறு என்னகொடுக்கப் போகிறேன். ஒரே ஒரு புத்திசொல்லுகிறேன். அது மாதிரிம் நீனைவில் இருக்கட்டும். ‘நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்’ என்று சொல்லியவனம்கூட்டினான்.

அவனும் புறப்பட்டு பலகாத்தாரம் போய்க்கொண்டிருக்கையில், வழியில் சில திருடர்கள் எதிர்ப்பட்டார்கள். அவர்கட்கில் ஒருவன் “அடே! பையா! உன்னிடத்தில் என்ன இருக்கிறது” என்று கேட்டான்.

இருக்கிறவன் ஐயா! என்மடியில் ஐம்பது ரூபா முடித்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டதும் அந்தத்திருடன் சிரித்துக்கொண்டே “இந்தப்பையன் எனக்குச்செய்கு” என்று நினைத்தான்.

இன்னொரு திருடனும் அப்படியே அந்த வாலியனை “உன்னிடத்தில் என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டான். அதற்கும் அந்த வாலியன் முன்போலவே சொன்னான்.

பின்பு அந்த திருடர்களுள்வரும் கூடங்கள் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வந்ததைப் பங்குபேர்ட்டிக்குண்டார்கள். அப்போது அந்த திருடர்களில் பெரிய திருட்டு னுள் ஐயுமான் இந்தப்பின்னையப்பார்த்து “அடபையலே! உன் கையில் என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்தச்சிறுவன் “என்னிடத்தில் ஐம்பது ரூபா இருக்கிறது என்று முன்னமே உங்களில் இரண்டுபேரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறேனே” என்று சொன்னான்.

அதன்மேல் அந்தபெரிய திருடன் இரண்டுமுன்று பேரைவிட்டு இந்த இளைஞனுடைய மடியை அவிழ்த்துப் பார்க்கச்சொன்னான். அவர்களும் அப்படியே பார்த்து அந்தப்பையன் சொன்ன துசொன்னபடியே ஐம்பது ரூபா இருந்தது.

அதைக்கண்ட பெரிய திருடன் அகிசுச்சோஷ மடைத்து “அவ்வளவு பத்திரமாய் உன்மடியில் முடித்துவைத்திருப்பதை மறைக்காமல் உன்னது உள் எப்படியே சொன்னதேது?” என்று அந்தச்சிறுவனைக்கேட்டான்.

அதற்கு அந்த அப்துல் என்பவன் “ஐயா! மூத்தோர் சொன்னவாற்றை அமிர்ந்தமல்லவா? நான் புறப்பட்டு வரும்போது என்னுடைய தாயா! ‘நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்’ என்று புத்திசொன்னார்கள். நானும் அப்படியே ஐக்கட்டிம் என்று வாக்ருக்கொடுத்து வந்தேன். சொன்னவர்க்கைத்தட்டலாமா?” என்னான்.

அது கேட்டதும் பெரிய திருடன் “அப்பா! பிள்ளாய்! உன்னை மெச்சினேன். இவ்வளவு இறையவ்வுயிருத்தும் தாய்சொன்ன சொல்லைத்தவறாமல் நடக்கிறாயே. நான் பனைமரம்மேலு இருவளவு நெடுக வளர்த்த பெரியவளுக்கும் எச்சுபுத்தி யில்லாமல் பொய்புண்ணக்கிரமும் கனவையேகைகண்ட தொழிலாகச்செய்தவர்தேனே. உன்னைப் பார்த்தானுதும் புத்திரவரதா” என்று சொல்லி அந்தச்சிறுவனைச்சேர்த்து தழுவிக்கொண்டான்.

இதைக்கண்ட மற்ற திருடர்களெல்லாம் அசையாமல் அப்படியே நின்றுகள். பிறகு பெரிய திருடனைப்பார்த்து “ஐயா! இந்தனைகளாக இந்த திருட்டு வியாபாரத்தில் எங்களுக்குத் தலைவராக இருத்தீர். இனிமேற்பட ஏதாவதும் ஒரு கால் காரியஞ் செய்துதொடங்கலாம். சீக்கிரே தலைவராக இருத்துகாட்டவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். உடனே “ஆனால் நாம் கொள்ளையடித்த இந்த சொத்துக்களைக்கொண்டுபோய் அவரவர்களிடத்தில் முன்னே சொத்திட்டு மறுதலை பார்த்துக்கொள்ளும்” என்று ஐயுமானான் உத்தரவு செய்தான். அவர்களும் அந்தச்சிறுவனுக்கு வந்தனைவழியாக சொல்லியனுப்பியிட்டி எல்லபடியே காலச்சுழிக்க லாளுக்கீன்.

விசேஷக் குறிப்புகள்:

புது வருஷம் பிறத்தோடு
புதுவருஷு கெள மாதங்கெழிய மகாபரணி
ரதாப்பட்டங்கள் யவர்கள் அருளுடைய பிரஜை
கள் உத்தியோகத்தானில் த
க்கவர்களுக்கு வழக்கப்போல் கௌரதாப்பட்டங்
களித்து கௌரவிக்கச் செய்யார்கள். அப்படி கௌ
ரவிக்கப் பெற்றவர்களில் நமது இராஜாசனியில்
பிரதேவதான பட்டம்பெற்றவர்கள் மைசூர் திவான்
ஸ்ரீ கே. கேஷத்திரி அய்யர் அவர்களும், கவர்ன்
மெண்டு சிப் செகிரிடரி மீண்ட் ஜே. எப். பண்ட்
அங்கிரதுமே. முதலவர்களு கே. என். எஸ். ஜி. பட்ட
மும், இரண்டாவதவர்க்கு எர். எஸ். ஜி. பட்டமும் கி
டைத்தது. சில்லரை கௌரதாப் பட்டங்கள் பெற
வர்களில் இராஜமகேந்திரம் காலேஜ் பட்டாலுக்குமு
வாப்பம்முதர் கே. வீரேசலிங்கம்முதலாகராமும் ம
துரை திருஞானசம்பந்த பண்டார சந்தியவர்களும்
ராயப்பறையர் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள். கவர்ன்
மெண்டார் கௌரதாப்பட்டமளப்பதில் பொருத்த
கிடைத்த பார்ச்செந்தில்லப்போலிருக்கிறது. ராவலி
யூ ஸர்வே அலிஸ்டெண்ட் சபரின்டெண்டெண்டு
பூஜி. வெல்கட்டாரமய்ய காரவுக்கும், வடஆற்காடி
முப்பு. காலெட்டர் எஸ். சாமியத்தயவர்களுக்கும்
ரால் ஸ்டேஷப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible]

இக்காரிய மின்னார சூத்த சென்னை எலெ மத்தால் இழுக்கப்படுமா. ஹாம் வே ஏனெனும் சிற்றிருப்புபா னைதற் போடக் கூட்டுறதல் சேர்க்க வந்திருத்த அக்கம்பெனியின் சேர்மான யில்லடர் உவிலியம் டுக்ஸி எரி. ஐ. இ. இத்தன் 21 உசனிக்ஹெஸ் பம்ப்ராய் டப்பெனரி சினைக்குத்திரு ம்பிச்சென்னார், அக்கம்பெனிக்ஹெஸ்மது கூட்டு றதல் தொலை பெரும்பலும் கிடைக்கப்பட்டது. ஹாம்பெனரியின் முக்கிய இஞ்சினீரும் தற்காலது.

செஜருமான மிஸ்டர் பால்கன் என்பவர் சென்னை வந்து டிராம்பேவ் போட் கேஸ்துவக்க ஏற்பாடுகள் செய்து வருகிறார்.

இம்மகா சபையார்கள் செ
காயிரெல்சபை
துகரக் கோதித்த
ரையபட்டியர்கள்
ரெல்சபை பஞ்சம் மகாசபை துணை ஆட்சியர்
பட்டணத்தில் உடம்பு
பட்டணத்தில் உடம்பு
பட்டணத்தில் உடம்பு

இந்தியாசட்ட சிறுபணசபை
சட்டநிறுபண ச களைச் சீர்குடுத்துவதற்காக பா
பைகள்சீர்தீர்த்தும், ரவீந்திர குமாரைச் சென்
வருதாம்செய்த இந்தியன் கொ
ன்லிஸ்ஸ் ஆக்ட்டு, இந்த மாசமுதலிலிருந்து ஊர்ஜித
த்திற்கு வந்தது. ஆக்ட்டு ஊர்ஜிதத்திற்கு வந்தவிட
டாகூம் அந்த ஆக்ட்டிப்படி மெம்பர்கள் சியமிப்பதற்
காக இந்திய சர்க்கார் மென்டடாரும் இந்தியா மந்திரி
யவர்களும் கலந்து யோசித்துச் செய்யமுடியு
வதின் இன்னும் வெளிவரவில்லை. இவ்விதிகள்
வெளிகாரணமாய் இந்தமாதத்தில் கூடிய சட்ட
சிறுபணசபையில் முக்கியமான ஆலோசனைக்கு
வந்த சட்டசீர்மென் விஷயங்கள் அச்சபைகள் புதித
படுத்தப்படுபது. சீர்குத்தி யேற்படுத்தப்படும் வகை
யில் தன்னிவையத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.
கமது இராஜாநியில் அப்பது தன்னிவையத்துக்கொ
ள்ளப்பட்ட முக்கியமான விஷயம் 'யில்எஜேலெ
ன்சிப்'. பெங்களூர் இராஜாநியில் தன்னிவையத்துக்
கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விஷயம் 'முனிசிபல் சட்ட
சீர்குடுத்தமசோதா'. பிப்பாய்மாச முடிவுகளிற் சட்ட
சீர்குபணசபைச் சீர்குத்துவதற்காக புதித விதி
கள் வெளியிடப்பட்டு ஊர்ஜிதத்திற்கு வந்தவிடமெ
ன்று கம்புசெய்தும். வெளியிடப்பட்டிருக்கும் புதுவிதி
கள்படிசென்னை டாகர் முனிசிபாலியடார் ஒரு பிர
திதியும், யூனியலியடர் சர்க்கத்தார் ஒரு பிரதிதியும்
சியமிக்கச் சத்திரம்பெறுவர்க்கென்று கிச்சமாய்
த்தோன்றறதது. மற்ற விஷயங்கள் விதிகள் வெளி
வந்த பிரதேச தெரியவரும்.

சென்னை ஹைகோர்ட்டிலுட்
ஹைகோர்ட்டு. ஜிக்ஸில் ஒருவராகிய மிஸ்டர்
ஜூன்ஸ் வெப்பர் பர் அவர்கள்
அஜாவின் பேரில் செவ்வகப்போட்டு போயிருந்ததில் விருந்து
திருப்பியவர்களைத் தாண்டி 27வது ஹைகோர்ட்டில் அவ
வருக்குப் பதிலாக ஆக்டிவ்லேஷன் பர்த்துத்தவர்தான் மிஸ்டர்
பர் ஜூன்ஸ் பெல்ஸ் அவர்களிடமிருந்து "அவர்
யேவையை ஒப்புக்கொண்டார். மிஸ்டர் பெல்ஸ்
ஒருவருக்குத்தான் அஜாவெடுத்ததற்காகச் செலவுகளைச் செய்தார்.
பர் அவரின் 4வது மகன் ஜூன்ஸ் வில்லிங்டன்
பெல்ஸ் வான்செக்கொண்டு அவர்வேலையைவிட்டு
நீங்கி செவ்வகப்போட்டார். அவர் போனவுடன் அவ
ருடைய மைத்துனர்தான் மிஸ்டர் பெல்ஸ் மறுபடியும்
ஹைகோர்ட்டில் ஜட்ஜாக வருவார்.